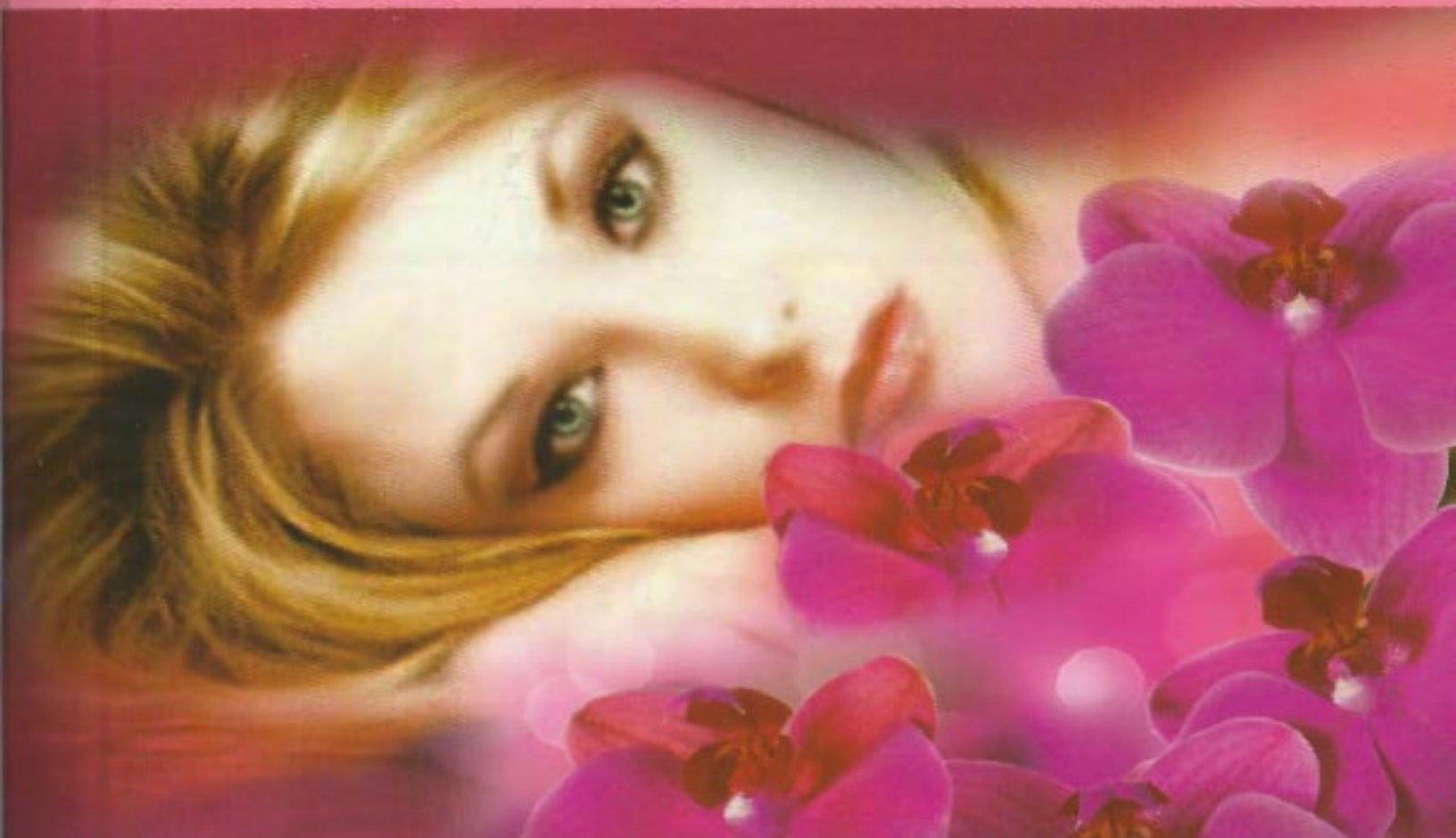

Библиотека Любов и Съжба

КРИСТИНА ДОД

Той те гледа... Той те следва... Той копнее да бъде...

БЛИЗО ДО ТЕБ

 ЕРГОИ

КРИСТИНА ДОД БЛИЗО ДО ТЕБ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Кой знае истината за нейното семейство?

Кой иска миналото ѝ да остане скрито завинаги?

Кейтлин Прескът е само бебе, когато родителите ѝ изчезват. Осиновена от богато тексаско семейство, тя се превръща в Кейт Монтгомъри и израства без спомен за родителите си и двете си по-големи сестри и брат, които я търсят, надявайки се да поправят ужасната грешка, извършена преди двайсет и две години в малко тексаско градче.

Вече като амбициозна млада новинарка, току-що получила мечтаната работа в един остински телевизионен канал, Кейт осъзнава, че някой я преследва. Защо някаква кола се опитва да я блъсне? Кой би искал да я убие? Превръщайки опасната ситуация в репортаж, тя наема бодигард, който я следва неотлъчно по време на работа. Но не е предвидила студената като наточено острие сила на Тийг Рамос, нито привличането, което ще пламне между тях. Когато Тийг свързва смъртта на един човек от висшето общество на Остин с останалите без отговор въпроси за детството на Кейт, тя се заема да отключи опасните врати към своето минало. Сега, пазена единствено от мистериозния си бодигард, Кейт предприема рисковано преследване, което може да я отведе до семейството, което никога не е познавала — или до капана на безмилостен убиец.

Една заплаха. Една надежда. Една закрила. Винаги близо до нея...

*Прекрасен стилист... един от онези редки
писатели, готови да поемат риска.*

Publishers Weekly

ПРОЛОГ

Остин, Тексас

Двадесет и три години по-рано

Мерилин Монтгомъри седеше на един стол в агенцията за осиновяване и се вираше във вратата. Това беше моментът, който чакаше, откакто се бе омъжила. Щеше да държи в ръцете си бебе — свое собствено бебе.

Скийтър седеше до нея. Да е жив и здрав, едрият, дръпнат селяк я познаваше по-добре от всеки друг. Въпреки четиринайсетте години брак и безбройните тестове за фертилност, той си оставаше скалата, на която тя се облягаше, винаги шеговит и мил, най-любящият мъж, когото познаваше.

Знаейки колко е развълнувана сега, той взе ръката ѝ и я стисна.

Тя се опита да му се усмихне, но устните ѝ трепереха прекалено силно. Ами ако бебето не я харесаше? Ами ако тя, Мерилин, не знаеше какво да прави? Толкова много неща зависеха от този момент. Толкова много...

Беше намерила агенцията за осиновяване в едно списание, прочете свидетелствата от родители, които си бяха намерили идеалното дете, изпрати писма до няколко от тях, и получи възторжени препоръки. Беше попълнила дълъг въпросник за брака си със Скийтър (истинското му име беше Стивън), за техните доходи (високи), за образованието им (той беше завършил тексаския университет за селско стопанство и механика, тя — Университета в Юта; Скийтър работеше като геолог към нефтена компания, а тя имаше степен по психология), за това къде са живели (в Индонезия, Саудитска Арабия, Аляска, или където ги изпратеше нефтената компания).

Тъй като агенцията се ръководеше от църква, малко се изненадаха, че няма никакви въпроси относно религията им. Никоя от другите църковни агенции не беше толкова сговорчива. Но може би тази църква бе просто необичайно толерантна — и наистина, какво толкова я интересуваше... защото пастор Райт веднага им бе позвънил

с щастливата новина, че им е намерил дете. Не бебе, но всичко беше наред. Снимката показваше малко десетмесечно момиченце с лек пух на главичката и големи, пълни със сълзи сини очи.

И най-хубавото от всичко, Мерилин можеше да го вземе веднага. Агенцията беше удовлетворена от препоръките на Скийтър и Мерилин. Бебето било оставено пред прага на църквата с прикачена към блузката бележка, на която не пишело нищо, освен името. Пастор Райт не беше показал притеснение, че Скийтър и Мерилин възнамеряват да напуснат страната следващата седмица по работа. Той обяви, че семейство Монтгомъри са идеални за това очарователно момиченце.

Скоро Мерилин щеше да види своето бебче.

Но часовникът на стената тиктакеше толкова... невероятно... бавно. Следобедът се влачеше, а на нея ѝ ставаше все по-топло и по-притеснено.

— Всичко е наред, скъпа. — Спокойният глас на Скийтър накара Мерилин да подскочи. — Пастор Райт каза, че ще ни я доведе тук след минута. Отиде да я вземе от детската, след което ще е при нас. Ще я заведем у дома и тя ще е наша завинаги. След преживяното във всички други агенции, бих казал, че това е направо чудо.

— Да. — Мерилин наостри уши, когато чу стъпки в коридора пред затворената врата. Пастор Райт бе обяснил, че агенцията е в процес на местене в малкия, вече празен минимол; всеки звук можеше да е от приближаването на пастор Райт. — Той ни даде всички документи, нали? Нали са у нас?

Скийтър потупа коженото си куфарче.

— Чисто ново свидетелство за раждане и копие от документи за осиновяване, попълнени от щата Тексас.

— Добре тогава. — Мерилин разтърка изпотените си длани в панталоните. — Стига да са направили проучване за родителите. Защото няма да мога да понеса, ако биологичните ѝ родители се върнат и си я поискат.

— Няма начин да стане — увери я Скийтър. — Как казаха, че било името ѝ? Кейтлин?

Той говореше, опитваше се да намали напрежението на Мерилин, а тя едва сдържаше импулса си да му се сопне.

— Точно така.

— Ще промениш ли името й?

Мерилин го погледна изненадана.

— Не мога да променя името й! Свикнала е с него.

— Не е свикнала с нищо. Само на осем месеца е. Нещо като суров петрол.

Този път Мерилин успя да се усмихне.

— Като суров петрол?

— Аха, голяма лепкава капчица, готова да бъде превърната в това, което искаме. — И направи оформящо движение с ръце.

— Скийтър, тя вече притежава индивидуалност. Личност е. — Мерилин попита подозрително: — Прочете ли някоя от книгите за бебето, които ти дадох?

— Н-не. — Той протегна дългите си крака и й се усмихна с бавната, нежна усмивка, с която бе откраднал сърцето й преди много години по време на футболен мач между Университета на Юта и тексаския университет. — Предположих, че съм научил от само себе си нещата, които трябва да прави един баща. Както моят баща го е правил. И се оказах добър. — Той отново стисна ръката й. — Нали?

— Добър си. — Тя го смушка в ребрата. — Предполагам.

— Дяволски добър!

— Не казвай „дяволски“. — Мерилин не одобряваше, когато той ругае, и сега имаше извинение да го спре. — Вече не бива да ругаеш, Скийтър, иначе бебето ще прихване лошите ти навици.

— Да, мадам — каза той покорно. — А сега ми кажи какво ще прави бебето.

— Ще се изправя седнала, може би ще върви с помощ, и дори ще е в състояние да произнеса някои думички. — Вниманието на Мерилин се върна към вратата. — И определено ще си знае името!

— Кейтлин. — Скийтър се замисли над това. — Хубаво е.

— Така е. — *Защо пастор Райт още се бави и не я донесе?*

— Но аз ще й викам Кейт.

— Кейт? — Мерилин се обърна към Скийтър учудена. — Защо Кейт?

Тогава си спомни, че баба му, тази, която никога не бе познавала, се е казвала Кейт. Спомни си също, че Скийтър искаше бебето толкова отчаяно, колкото самата тя, и си помисли, че ще бъде чудесен баща.

— Предполагам, че това няма да обърка бебето чак толкова много.

Двамата размениха усмивки.

Вратата се отвори.

Мерилин скочи на крака.

Пастор Райт стоеше на прага, към трийсетинагодишен мъж, висок, рус и красив, с поразително сини очи и изрязан профил. Беше от мъжете, които карат жените да обръщат глави след тях.

Но Мерилин едва го забеляза. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху бебето в синята, украсена с дантелки рокличка, в ръцете му. На снимката на Кейт не беше възможно да се видят възпалената кожа или петната, причинени от часовете плач. Долната ѝ устничка трепереше и очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато се взря в тях, поредните непознати в живот, вече разкъсан от раздели.

Сърцето на Мерилин спря. Тя разтвори ръце.

— О, сладкото ми бебче.

— Мамамамама. — Кейтлин се протегна към Мерилин.

Изведнъж Мерилин се почувства погълната от аромата на бебешка пудра. Малките ръчички се обвиха около врата ѝ и евтините памперси прошумоляха под ръката ѝ.

— Мамамамама. — Бебето можеше да говори.

То наричаше Мерилин „мама“, заравяше главица в рамото ѝ, и плачеше, сякаш сърцето му е било разбито. Когато Мерилин го гушна, престана да чува разговора на мъжете.

— Част от нашата политика е да даваме детско столче за кола и чанта с памперси и с най-необходимите неща. — Пастор Райт изглеждаше раздразнен, сякаш носенето на бебето е било изтезание.

— Не се тревожете за това. — Скийтър все пак взе чантата. — Мерилин е купила всичко, от което малката Кейт ще се нуждае.

— Кейт? — За първи път пастор Райт изглеждаше заинтригуван. — Така ли ще я наричате?

— Обмисляхме го — отвърна Скийтър лаконично.

— Кейт. Кейт Монтгомъри. — Пастор Райт кимна. — Добре е.

— Радвам се, че го одобрявате. — Скийтър не откъсваше поглед от мъжа. — Искате ли се от нас да подпишем още документи? Такива, в които се удостоверява, че вземаме малката Кейт? И че даваме съгласие някой да идва и да проверява как е и при какви условия живее?

— Не, не. — Пастор Райт махна с ръка. — Доволни сме от препоръките ви, а и добре преценявам хората. Кейтлин — Кейт — ще е добре с вас. Ще ви изпратя. — Той ги поведе по отекващия коридор навън.

Обвила ръце около безценното вързопче, Мерилин тръгна към фойето. Бебето спря да плаче и отпусна глава на рамото ѝ. Тя потърка буза в малката главичка.

— Така и не попитах — каза Скийтър. — Какъв свещеник сте?

— На независимата църква. — След което пасторът попита сигурно за десети път: — Следващата седмица ли ще изведете Кейт от страната?

— Ако нямате нищо против — провлече Скийтър.

Враждебният тон на Скийтър бодна Мерилин и наруши удоволствието ѝ. Беше изненадана и разтревожена. Какво му ставаше на мъжа ѝ? Нали нямаше да вземе да развали всичко сега? Вече се беше влюбила в това бебе. *Трябваше* да го задържи. Затова побърза да избърбори:

— Ще се грижим възможно най-добре за нея. Обещавам, че няма да я носим на опасни места и няма да позволим нещо да ѝ навреди.

— Това е добре. Радвам се да го чуя. — Пастор Райт ги поведе през фойето и отвори вратата. Посрещна ги влажната горещина на тексаското лято. Той протегна ръка да се сбогува със Скийтър, после хвърли поглед към часовника си. — Доволен съм, че приключихме с това. Закъснявам за друга среща, така че...

— Разбира се. — Мерилин го проследи с очи как изчезва в празния коридор и се възмути: — Дори не каза „довиждане“ на бебето.

— Явно не обича много деца. — Скийтър нежно прокара пръст по пухкавата бузка на Кейт. — Странно за пастор, който освен това оглавява агенция за осиновяване. — След това забърза напред и отвори вратата на колата.

Бяха я паркирали на сянка и покрили бебешката седалка с одеялце, но дори така в купето беше горещо и малката Кейт простена, когато Мерилин я настани в столчето. Мерилин не издържа и попита с умолителен тон:

— Какво ще кажеш да я взема в скута си само този път...?

— Не. Знаеш, че не е безопасно. — Скийтър отвори вратата на Мерилин, хвана ръката ѝ и ѝ помогна да влезе вътре. — Не е далече до

вкъщи. Тя ще е добре. — Той забърза към шофьорската седалка и запали двигателя.

Когато излезе на заден, климатикът се включи, бебето спря да плаче и Мерилин се отпусна. Отпусна се за достатъчно дълго, за да помисли за начина, по който Скийтър се беше държал. Враждебно и със съмнение, сякаш не харесваше това, което се случва.

— Защо говореше така на пастор Райт? — Тя го погледна. — Какво ти става?

Скийтър не отговори. Шофираше и гледаше напред, обичайно усмихнатата му уста беше свита в мрачна линия.

Нещо наистина не беше както трябва.

— Стивън, какво има? Каж ми. Нещо не е наред с Кейт ли? Искал си син? — Тя в ужас зададе въпроса, от който най-много се страхуваше: — Да не би да си променил мнението си?

— Какво? Не! Не е това. — Той я погледна и сви рамене мрачно. — Тази сграда не приличаше на агенция за осиновяване, която се мести. Пастор Райт не обича деца. Не знам, скъпа. Имам лошо предчувствие. Това осиновяване ми се видя някак прекалено лесно.

ПЪРВА ГЛАВА

На двайсет и четири години Кейт Монтгомъри знаеше, че малък ураган събира ветрове от най-малко седемдесет и четири мили в час.

Знаеше, че облаците могат да изсипят дванайсет сантиметра дъжд за час, да породят опасни мълнии и да се разразят мощни торнада.

И най-вече знаеше, че най-голямата вреда на един ураган и загуба на живот идваха от бурните вълни, от прииждащото море, което помиташе домове, пътища и хора, достатъчно наивни да мислят, че обикновен ураган не представлява заплаха и си стои на мястото.

Ето защо, когато нагази в разпенената вода на Галвстоун и обърна лице към телевизионната камера, се почувства като най-голямата глупачка в Тексас.

Но някой трябваше да бъде жертвеният агнец, и както бе обяснил операторът по пътя от Хюстън за насам, най-гадните задачи се възлагаха винаги на най-младата, най-красива говорителка. Малик беше дал ясно да се разбере, че зрителите обичат да виждат момичета с мокри от дъжд коси, шибани от вятъра. Това беше гадна и неоспорима истина.

— Но какво си направил *ти*, за да заслужиш това? — беше попитала тя.

— Съдбата на чернъто е да бъде потискан — бе отвърнал той с тъжен тон, който не успя да я измами.

— Освен това си най-силният оператор в станцията и единственият, който може да държи камерата в това време. — Тя погледна през прозореца на новинарския ван към засилващата се буря.

— Е, това също. — Той ги закара до пътеката над шосето и несигурния бариерен остров, за да се присъединят към останалите новинарски екипи, както и към търсачите на силни усещания, които наемаха стаи на острова, за да наблюдават бурята.

Сега тя беше нагазила до глезени във водата. Вълните се разбиваха зад нея с огромна сила и светлините на камерата показаха

пръски пяна, отнесени от вятъра. Жълтият ѝ дъждобран плющеше около краката ѝ, качулката почти не я закриваше от безпощадния дъжд. И силно ѝ се искаше някой да каже на директора на новините, че ако изгуби млад репортер, ще си има големи неприятности.

А може би това нямаше значение, защото тук имаше стотици млади и амбициозни репортери, които щяха да вземат работата ѝ и с удоволствие да нагазят в яростните вълни, за да уловят своя шанс за слава.

Тя беше работила упорито за този шанс, завършвайки „Вандербилт“ в Нешвил със степен по политически науки и електронни медии. Агентът ѝ бе изпратил автобиографията и запис на интервюто ѝ и най-после ѝ бе намерил работа в този телевизионен канал в Хюстън. Нищо от това не беше лесно и тя не излезе от водата, докато не направиха снимките.

— Готов ли си за бързата репетиция? — извика тя на Малик.

Той вдигна палец. От безопасно разстояние той вдигна камерата на рамо и я насочи към нея.

— Три, две, едно — произнесе тя в микрофона под брадичката си. Извиси глас, за да надвика рева на бурята, и каза: — Намирам се на остров Галвстоун, където отново яростта на природата взе за заложник плажа и превърна това обикновено спокойно ваканционно място в... — Без предупреждение една силна вълна я блъсна в сгъвката зад коленете.

Тя полетя напред.

Сърцето ѝ спря.

Пясъкът се размести под краката ѝ.

Тя размаха ръце като луда и нададе висок, момичешки писък.

Водата се надигна да я погълне и едва... едва не я събори на дъното.

Успя да се задържи. Вятърът утихна, отстъпи и започна да набира сила, за да връхлети брега отново.

Наистина малък ураган.

Тя се запрепъва нагоре по плажа и видя, че Малик се смее и продължава да снима.

— Негодник! — Ръцете ѝ трепереха, а по гърба ѝ се стичаха вадички. — Можех да умра.

— Не. Най-лошото, което можеше да се случи, беше да изпуснеш микрофона. — Той кимна, ставайки отново сериозен. — Бъч наистина щеше да ти се ядоса тогава.

Чувството й за хумор се възвърна и тя се разсмя:

— Което щеше да продължи щафетата с гафове.

— О, да, аз винаги печеля наградите за гафове на Коледното парти. Опитай пак — каза Малик, — и този път, ако идва вълна, ще те предупредя.

* * *

В Остин, Тексас, сенатор Джордж Обърлин влезе в облицованата с тъмни панели и украсена с еленска глава игрална стая, и завари съпругата си да седи, втренчила поглед в телевизора, явно хипнотизирана от новините.

— Ураганът приближава ли брега? — попита той без видим интерес.

Не беше голям ураган, което означаваше, че няма да бъде отразен особено силно в националните медии. Каква полза да слизаш на брега и да инспектираш пораженията, ако нацията не гледа.

— Това е тя. — Евелин посочи с костеливия си пръст и ледените кубчета изтракаха в питието й.

— Кой? — Той погледна към петдесет и два инчовия екран и видя някаква глупава репортерка в жълт дъждобран да стои сред разбиващите се вълни, и буквално да крещи репортажа си сред воя на вятъра. Мъгла покриваше обектива на камерата и той присви очи да види лицето на жената. — Познаваш ли я?

— Това е... това е Лана Прескът. — Евелин може и да не замазваше думите си, но очевидно бе вече пияна, а нямаше още пет и половина.

— Исусе Христе, Евелин, да не си се побъркала? Лана Прескът е мъртва. — Евелин се канеше да поставя пречки в надпреварата му за американския сенат.

Мениджърът на кампанията на Джордж го беше предупредил да не говори за развода, но по-добре сега, отколкото по-късно.

— Не виждаш ли? Казвам ти, това е Лана Прескът! — Цялото мършаво тяло на Евелин сега трепереше, тресеше се, сякаш беше стара и парализирана... и бог му е свидетел, годините пиянство ѝ се отразяваха.

— Лана Прескът е мъртва от двайсет и три години. — Знаеше го по-добре от всеки друг.

— Да, знам. — Евелин се облегна на дивана.

Не го погледна. Не откъсна очите си от телевизора и това го накара да продължи да стои там. Обикновено го гледаше винаги, когато бяха заедно, големите ѝ кафяви очи молеха за вниманието му като очите на сритан кокер шпаньол. Това беше необичайно за нея поведение, да вижда призраци, което го накара да се зачуди какво ли става в спиритосания ѝ малък мозък.

В този момент операторът даде репортерката в близък план.

Един порив на вятъра свали качулката на дъждобрана ѝ.

Някаква кърпа се раздвижи пред обектива, за да го избърше.

И Джордж видя онова, което Евелин виждаше.

Дълга до раменете къдрава коса, черна и мокра, се виеше около очарователно лице. Големи сини очи, заобиколени от дълги тъмни мигли, натежали от дъжда. Бледа, фина кожа и естествен розов цвят върху страните с трапчинки. Малко носле и тази усмивка... един мъж би се разтопил в топлината на тази усмивка. Би убил за тази усмивка.

Усмивката на Лана Прескът.

Той пристъпи към телевизора. Не си спомни да използва приветливия си, силно звучащ глас; чу тексаския селски акцент, когато попита:

— Как се казва?

— Кейт Монтгомъри — прошепна Евелин.

— Кейт Монтгомъри — повтори той и се усмихна. — Гледай ти. Малката Кейт Монтгомъри.

* * *

Кейт направи още един репортаж в десет, само че този път окото на урагана минаваше отгоре и относителното спокойствие ѝ даде шанс да изглежда професионално, или поне не чак толкова шибана от

вятъра. След това тя и Майк се върнаха в хотела, където бяха отседнали всички репортери, и като помахна жизнерадостно с ръка — което според нея трябваше да покаже спортсменско отношение — си проправи път към стаята си.

Имаше пясък между зъбите. По скалпа. Беше измръзнала и мокра. Искаше душ. Дълъг, горещ душ с много шампоан и сапун.

Но мобилният ѝ телефон на края на масата примига. Тя погледна телефонния номер върху дисплея и си помисли, че сигурно е майка ѝ; оказа се, че е агентката ѝ.

Съобщението, оставено на гласовата ѝ поща казваше: „Обади ми се, независимо от това къде се намиращ“.

Вик звучеше спокойно както винаги, но никога не работеше, освен в часовете за работа, и тя не можеше да си представи кое е толкова спешно, че да трябва да се обади веднага.

Майка ѝ... но не, беше глупаво. Ако нещо не беше наред, Кейт щеше да научи от свършено друг източник. Тя просто беше нервна след онова, което се бе случило на баща ѝ.

Но занесе мобилния си телефон в банята и докато събуваше обувките си, натисна бутона за свързване.

Вик вдигна веднага. Кратка, както винаги, произнесе:

— Получих оферта за работа за теб.

— Какво? — Тя не се нуждаеше от работа. Нуждаеше се от душ.
— По това време?

— Някой в Остин е видял репортажа ти за урагана и сега Брад Хаселбек от КейТи Ти Ви ти предлага да отразяваш работата на правителството. Каза, че искали да ти предложат преди друг канал да те грабне.

Тя примига.

— Едва успях да си намеря първата работа. А сега някой се бои от война на наддаване?

— Нека не му казваме, че няма война на наддаване. Нека приемем работата.

Всичко това бе много нехарактерно за Вик. Часът, това, че я тласкаше да приеме...

— Защо? Аз току-що започнах в Хюстън. Ти самата каза, че било страхотна стартова позиция.

— Така беше. Но това е по-добре.

— По-добре? — Като се наведе над ваната, тя пусна водата. Душ. Отчаяно се нуждаеше от душ. — Колко по-добре?

— Брад гледал репортажа ти за урагана и каза, че си изглеждала страхотно. Знае, че си завършила политически науки и електронни медии. Явно смята, че това те прави перфектния кандидат за Конгреса.

— Откъде знае всичко това?

— Предполагам, че резюмето ти още е у него. — Тя почти видя как Вик се намръщва. — Предложението е добро. Двойно повече пари, отколкото печелиш сега. Ще си в Остин, както искаше.

— Да, исках да бъда по-близо до мама, но... — Значимостта на казаното от него стигна до съзнанието ѝ. — Двойно повече пари?

— Точно това казах. Двойно повече пари.

— Това изглежда прекалено хубаво, за да е истина, а баща ми винаги казваше, че ако нещо изглежда прекалено хубаво, за да е истина, то обикновено не е. — Но тя искаше да прави по-сериозни репортажи от тези за времето и парадите, а щатският сенат звучеше предизвикателно. Интересно.

Работата, за която мечтаеше.

— Знам. Това си мислех и аз, но пласирах една клиентка с него преди, така че ѝ се обадох. Отишла е в една телевизия в Сан Франциско, така че не работи с него от година, но каза, че с Брад се работело добре, никакви извращения, напълно отдаден на бизнеса. Работохолик, който няма време за нищо, освен за телевизията. Явно е маниак на тема работа.

Вик беше направила всичко възможно, за да успокои неговите съмненията и нейните.

— Изкушаващо е.

— Повече от изкушаващо, идеално е. В града, който искаш, на позиция, която искаш, двойно повече пари. Кейт, ако откажеш, ще си най-голямата глупачка в Тексас.

ВТОРА ГЛАВА

С биреното си шкембе, оредяваща коса и малки кафяви очички, Брад Хаселбек изглеждаше като лошия южняшки шериф във филм от седемдесетте. Прозорците му гледаха към хълмистите улици на Западен Остин. Офисът му беше облепен с видеотапети с изображения на ранните автоматични машини за продажба на кока-кола и седем телевизора, по които течаха различни програми. Ръката му кръжеше над дистанционното, погледът му се местеше от екран на екран и Кейт имаше чувството, че той следи всеки един от тях... както и нея.

Но усмивката му беше широка и приветлива, и той угаси цигарата си в преливащия пепелник във формата на щата Тексас.

— Мис Монтгомъри...

— Моля, наричайте ме Кейт.

— Тук, в КейТи Ти Ви, държим на благоприличието, така че ще се обръщам към вас с „мис Монтгомъри“. Но вие ми викайте Брад. — Западнотексаският му акцент отхвърляше всеки опит за коментар. — Добре дошли в КейТи Ти Ви. Радваме се да имаме човек от такъв калибър. Успяхте ли да се ориентирате в нашия страхотен град?

— Да, познавам Остин добре. — Кейт знаеше как да отговори правилно. — Майка ми живее тук, така че можете да ме изпратите навсякъде, където се нуждаете от репортер, и аз ще намеря...

— Добре. — Той продължаваше да не я гледа направо. — Значи живеете с майка си.

— Не, живеем отделно. — Колко странно, че допускаше, че могат да живеят заедно!

Острите му очи се стрелнаха към нея, нагоре, после надолу, след което се върнаха към екраните. Погледът му не беше оскърбителен или сексистки, по-скоро аналитичен, сякаш я претегляше, преценяваше я... всъщност, забелязвайки я за първи път.

Странно. Ако я е искал толкова много за репортер, би трябвало да я е проучил добре. Надяваше се, че не е променил мнението си.

— Наех си градска къща в един преустроен склад в центъра.

— Трябва да сте на безопасно място.

— Така мисля. — Ама че странен коментар. Но Кейт беше започнала да мисли, че Брад по начало е странен човек. — Мама искаше да живее при нея, но...

— Правилно. Правилно. Нуждаете се от пространство, дрън-дрън. Млада, свободна и тъй нататък. Ще ви караме да работите в Конгреса. Те в момента са в специална сесия, няма да прекъсват до Деня на благодарността или докато губернаторът не обяви, че са завършили. — Като се изправи, Брад повдигна кафявия си кожен колан над корема си и посочи през широките прозорци към нюзрума, където можеше да види всеки репортер и всяко бюро — и Кейт се обзалагаше, че го прави. — Изпращам ви там с Линда Нгуен, за да разберете как се правят нещата. Хайде, да отидем да я намерим. — И с походка като на Джон Уейн той напусна офиса си.

Тя го последва по коридора и се запита дали някой някога е успял да довърши изречението си в присъствието на Брад.

Когато влязоха в нюзрума, настъпи мълчание. Кейт се усмихна, но ответна реакция не последва. От никого. Всички до един се взираха в нея безмилостно и враждебно.

Усмивката ѝ се стопи.

Беше се облякла внимателно за първия си работен ден. Черни панталони, бяла блуза, тъмносиньо сако... и в дрехите ѝ липсваше всякакъв намек за сексуалност. Обувките с токчета правеха краката ѝ да изглеждат още по-дълги и я издигаха достатъчно, за да ѝ придават увереност, когато гледа хората в очите. Гримът ѝ беше лек, косата, просто издухана със сешоар, докосваше раменете. Тя бе възпльщение на идеалната репортерка. Тогава защо я гледаха сякаш беше бръмбар, блъснал се в предното стъкло на колата?

— Това е Кейт Монтгомъри, новата ни репортерка, която ще отразява работата на правителството. Посрещнете я с добре дошла. — Брад се огледа и гласът му съдържаше заплаха, когато добави: — С хубаво остинско добре дошла.

— Здравсти, Кейт.

— Хей, Кейт, хубаво е, че си при нас в Остин.

— Радвам се да се запознаем, Кейт.

Всички думи за добре дошла бяха произнесени монотонно; неискреността беше осезаема и дори погледът на Брад не доведе до

нищо повече, освен до боязливо отместване на очите.

Тя не разбираше защо е тази враждебност. Разбира се, това беше състезателен бизнес, но никога не се беше чувствала толкова неловко.

— Ето това е бюрото ти, телефона, компютъра ти. — Брад посочи близо до прозореца. — Няма да се застояваш тук много. Случващото се в Конгреса ще те държи доста заета.

— Добре. — Особено ако екипът беше винаги толкова кисел.

— Линда, можеш да започнеш с обучението. — Той спря до бюрото на млада азиатка и почука по него с кокалчета. — Вземи мис Монтгомъри и я разведи наоколо. Запознай я с правилните хора.

— Разбира се, както кажете. — Дребна, тъмноока, с лъскава черна коса и стегнато мускулесто тяло на репортерка, чиято работа зависеше от вида ѝ и способността да преследва престъпници, докато се носи на десетсантиметрови токчета, Линда събра купчината листи, изключи компютъра си и се изправи с грациозно движение.

— Казвам, че е по-добре да е тук и да работи от следващата седмица. — Кейт подскочи, когато Брад извика: — Кучи син! — и посочи към мониторите, ясно видими през прозорците на неговия офис. — Заплаха от бомба в основното училище! — Той се завъртя и тръгна към офиса си. — Робърт! Потър! Елате тук!

Двама репортери оставиха работата си и забързаха след него.

С излизането им температурата в нюзрума спадна от студена на мразовита.

— Хайде, мис Монтгомъри — каза Линда. — Чаках ви да дойдете, а сега закъснявам за едно изслушване.

Сякаш това беше по вина на Кейт!

Без да погледне назад, Линда излезе и тръгна към асансьора.

Всички в нюзрума се засуетиха, преструвайки се на силно заети, и не казаха и дума. Ако съществуваше доказателство, че нещо не е наред, то беше това — защото в един нюзрум никога не е тихо.

Решена да стигне до дъното на проблема, Кейт се присъедини към Линда на асансьора.

— Ти се качи в колата си; аз ще взема моята. — Линда натисна бутона за извикване. — Тъй като вероятно ще си тръгнеш рано. — Сякаш да накара асансьора да побърза, тя отново натисна копчето.

— Защо да си тръгна рано? — попита хладно Кейт.

— Не мога да си представя, че искаш да се занимаваш с истинска работа.

— Не можеш? — Когато Кейт беше в основното училище, майка ѝ я беше научила как да се справя с момичета, несвикнали на обноски.

— Виж. Не се преструвай. — Линда натисна копчето отново, след това погледна изненадано, когато вратите се отвориха. — Ти си от онези момиченца репортерки, станали такива благодарение на вида си, скъпата си прическа и облечени в коронки зъби. — Тя влезе вътре.

Кейт я последва, обхваната от възмущение.

— Прекарах десет години в отразяване на виелици в Чикаго и дебютантски мачове в Северна Каролина, преди да спечеля правото да отразявам щатския Конгрес. — Линда заби пръст в бутона за първия етаж, после за затваряне на вратата и накрая отново за надолу. — Сега Брад създава позиция за теб, ти влизаш с валсова стъпка и поемаш вълшебната работа. Не ме интересува кого познаваш и не мога да направя нищо, за да те уча как да си вършиш работата. — Асансьорът се понесе надолу към първия етаж. — Но не съм длъжна да ми харесва, не съм длъжна да харесвам теб и не съм длъжна да се преструвам.

Не познавам никого. Но каква полза да го казва? Линда нямаше да повярва. Никой в телевизията нямаше да повярва.

— Ще изприпкаш ли при Брад да ме натопиш? — Когато вратите се отвориха, Линда излезе и се обърна към Кейт с ръце на кръста — ниска, войнствена виетнамка, със справедливо възмущение и син копринен костюм, за какъвто Кейт мечтаеше.

Майката на Кейт беше южняшка дама, пропита от вежливост и елегантност. Баща ѝ беше безкомпромисно честен, човек на ясната, проста реч.

Кейт бе дъщеря на майка си — но в този момент бащиният ѝ дух взе превес в нея.

— Не, няма да те натопя. Ще отида до Конгреса и ще създавам контакти, и след две години всички в Остин ще знаят, че съм най-добрата репортерка, отразявала сектора.

Ченето на Линда увисна.

— Да искаш да ми кажеш нещо? Като например къде да паркирам или кого да избягвам, защото е *твоя* контакт? Не желая да те затруднявам и наистина мразя да печеля, възползвайки се

несправедливо от скъпата си прическа и скъпите зъбни коронки. — Кейт се усмихна, разкривайки острите ръбове на зъбите си, които бяха виждали доста години скоби, но не и коронки.

Линда затвори рязко устата си.

— Между другото, ако искаш, ще ти дам името на личния ми моден консултант. — И с поредна брилянтна усмивка Кейт тръгна към колата си, спортно двуместно беемве. Когато потъна в кожената седалка и затвори вратата, можеше да си представи какво си мисли Линда.

Богата, разглезена, лишена от талант.

В защитеното купе Кейт си пое дълбоко въздух и притисна пръсти към горещите си бузи. По дяволите. Беше възлагала толкова много надежди на тази работа, притеснена защо я е получила и какво може да се обърка, но да изпитва някой такава... такава неприязън към нея, ѝ се случваше за първи път. Разбира се, тя идваше от богато семейство и това ѝ бе давало предимство да си позволява обучението във всеки университет, който избере. Но беше работила упорито, за да влезе във „Вандербилт“ и учеше здраво, за да се дипломира сред първенците в курса си. Разбира се, знаеше какви са хората, но не беше попречила на никого да получи работа, тъкмо напротив. А колкото до това, че Брад е създал позиция за нея... не го вярваше. Защо да го прави?

Разположен в сърцето на Остин, червеният гранит на сградата на законодателната власт се издигаше на четири етажа и гледаше на юг в края на авеню „Конгрес“. Сутеренът беше свързан с подземна алея към северната част, където се намираха Сенатът и законодателните офиси, и подземни пасажи се отклоняваха към сградата на щатския Върховен съд и постройките с различни щатски агенции. Районът беше зелен, с добре поддържани ливади и късни цветя. Всичко наоколо беше красиво и добре планирано — с изключение на паркинга, който направо беше жалък. Боричкането за паркиране означаваше разрешителни и определени места, и голяма част от асфалта бе нашарена с бели черти. Няколкото гаража бяха запазени за посетители и законодатели — дори когато народните избраници не заседаваха. Кейт последва Линда на паркинга.

Когато Линда поведе Кейт във влажната септемврийска горещина към входа на подземната алея, тя каза:

— Обикновено през това време на годината не става кой знае какво, но губернаторът свиква специална сесия за училищно финансиране. За наш късмет дебатите са разгорещени и пристрастни. — Те тръгнаха надолу по стълбището към сенатската финансова камара. — Чиновниците и стажантите ни снабдяват с по-голямата част от информацията. Не влизай в празна стая с никого от сенаторите, освен ако не си подготвена да се бориш за целомъдрието си. Не се притеснявай. — Усмивката на Линда, когато един джентълмен им отвори вратата, бе в пълно несъответствие с острия ѝ тон: — Брад ще държи мен отговорна.

— Не забравяй, мис Нгуен, че след днешния ден едва ли ще се видим. — Польхът от климатика отвя дъха на Кейт. Тя тръгна бързо по коридора, широките ѝ крачки оставиха Линда да ѝ диша праха.

Линда я настигна бързо и я побутна към нисък сивокос мъж, облечен в светлокафяв костюм.

— Депутат Римър, това е нашата нова репортерка... — Тя се престори, че е забравила името на Кейт.

Кейт пристъпи напред и протегна ръка.

— Депутат Римър, аз съм Кейт Монтгомъри.

Той сърдечно обяви:

— Колко е хубаво да се запозная със заместничката на мис Нгуен.

Това беше прекалено.

— Не съм ѝ заместничка. — Кейт можеше да почувства горещината, която идваше от вдигащата пара Линда. — Тя ме развежда.

— Точно така, но Кейт е завършила политология. — Линда вложи достатъчно презрение в похвалата си, за да я обърне в нещо неприятно.

Кейт си помисли надменно: *както и електронни медии*. Но щеше да е загуба на време да се оправдава. Щеше да стои или да падне в зависимост от действията си, не от своята квалификация. Когато се събра малка тълпа, тя ококори очи с престорена невинност.

— Чак сега разбирам разликата между Парламента и Сената.

Депутат Римър изригна със смях, прекалено силен за такъв дребен мъж.

— Много добре. — Една сивокоса жена, очевидно от испански произход, се заслуша в разговора, след това протегна ръка на Кейт:

— Виждаме, че отразяването на проблемите на образованието се подобрява.

Кейт я позна веднага.

— Сенатор Мартинес, имам честта да се запозная с вас. — Тя наистина го мислеше. Единствената жена сенатор в Тексас, сенатор Мартинес беше заела мястото на починалия си съпруг и неизменно бе на линия през двайсетте години преразпределяне и партизански войни.

Сенатор Мартинес отдели време да поговори с Кейт. Както и депутат Римър, и още двамина други, които се спряха при тях. Явно репортерите бяха важни зъбчета в колелата на правителството, особено младите, необвързани репортерки, и Кейт работеше здраво, за да направи добро първо впечатление.

Тя вдигна очи и видя Линда да стои в периферията, и да се усмихва напрегнато, и в този момент един мъж срещна очите ѝ.

Беше добре изглеждащ мъж на петдесет и няколко, гъстата му руса коса беше подстригана в стил Бил Клинтън. Харизматична усмивка освети лицето му и за един кратък миг сините му очи пламнаха, докато гледаше Кейт.

Тя си пое дъх, стресната от горещината на погледа му.

След това той се усмихна сърдечно и впечатлението за пламък се разсея. Той пристъпи напред и тълпата се раздели на две, за да го пропусне да мине.

Гласът на Линда съдържаше тон на респект, когато тя произнесе:

— Сенатор Обърлин, това е новата репортерка на КейТи Ти Ви, Кейт Монтгомъри.

— Кейт. — Гласът му беше дълбок, приятен, без следа от тексаски акцент, и Кейт предположи, че е преминал същата подготовка на гласа, през която минаваха репортерите. — Приятно ми е да се запознаем. — Той стисна ръката ѝ и я задържа секунда повече.

Ох. Явно беше от онези. От мъжете, които си въобразяваха, че позицията им ги прави атрактивни за жените. Тя внимателно издърпа пръстите си от неговите и се съсредоточи върху хладния интелект, който той умело демонстрираше, и уважението, с което се отнасяха към него.

— Искам да имате шанса да се запознаете с едни от най-важните хора тук. — Той протегна ръка отвъд тълпата. — Господин Дуарте, елате да се запознаете с нашата най-нова репортерка.

Господин Дуарте се приближи с куцукане.

Бадж с името върху униформата му го идентифицираше като прислужник. Изглеждаше немощен, но не беше чак толкова възрастен, колкото тя първоначално си помисли; сигурно се дължеше на болест, предположи тя. Той протегна изкривената си, артритна ръка.

Тя я пое внимателно.

— Господин Дуарте е от Луизиана — каза сенатор Обърлин.

— Кейджън съм — добави гордо Дуарте, силният акцент потвърждаваше твърдението му.

— И ветеран от Корейската война — продължи сенаторът. — Може да ви каже всичко, което искате да знаете за сградата и за политиците.

— Радвам се да се запознаем, господин Дуарте. Баща ми беше ветеран от Виетнамската война.

Проницателните му сини очи я измериха.

— Загубили ли сте го?

— Преди пет години, почина в чужбина. — Усмивката ѝ се изкриви. — Беше геолог, работеше на нефтени кладенци. — Тя чу няколко души да си поемат дъх. Явно помнеха и тя съжаляваше, че е позволила съчувствието ѝ към господин Дуарте да я доведе до признания.

— Баща ти е бил онзи Стивън Монтгомъри, който бе хванат и убит от терористи? — Линда изглеждаше слисана... и невярваща.

— Да. — Кейт задържа погледа си върху господин Дуарте. — Но майка ми живее тук, в Остин.

— Това е добре. — Очите на стареца се стоплиха. — Останете близо до майка си. — Той се огледа. — Май ще е добре да се върна на работа. Ами вие, останалите?

Резкият му коментар бе последван от смях и тълпата се отдалечи.

Кейт проследи с очи накуцващия господин Дуарте, после се обърна към сенатор Обърлин.

— Благодаря ви, че ме запознахте с него.

— Ще ви помогна да се ориентирате тук. — След това каза предпазливо: — Нямам нищо против да напишете нещо за мен.

Разбира се, всички политици обичат да се пише за тях. Всички сме политически кучета.

— Ще го запомня. — Той наистина беше много красив, много уравновесен. Може би проявяваше интерес към нея или просто бе от мъжете, които лесно създаваха интимност с хора, без да виждат в тях нищо повече от потенциални избиратели.

— Работата на комисията започва на всеки час. — Той погледна часовника си, след това към Линда. — Бих искал да ви видя тук. Наистина бих искал обществена подкрепа за тези мерки.

— Точно затова сме тук — увери го Линда с усмивка. — Хайде, Кейт. — Усмивката ѝ изчезна, когато тръгнаха по коридора. — Тя произнесе тихо: — Добре, сега познаваш сенатор Обърлин. Петдесет и шест годишен, от Хобарт, малко градче от десет хиляди души на сто и шейсет километра оттук. Сенатор от повече от двайсет и пет години. Играе скромно, но има много власт. Брак по сметка, също така. — Тя хвърли кос поглед към Кейт. — Винаги се появява тържествено и се оправя с репортерите.

— Чудесно — каза Кейт искрено. Значи си бе въобразила, че се интересува специално от нея.

— Искаха да го номинират за държавния сенат, но той все казва, че иска да остане в Тексас.

— Хм. — Ключката упорито твърдеше, че щатските политици остават местни само ако крият достатъчно голям скандал, който не им позволява да заемат федерална позиция.

Линда прочете мисълта ѝ.

— Няма скандали. Мисля, че той има планове да направи обявление в подходящия момент.

— Хубаво. — Кейт се обърна назад да го види, стегнат и спретнат в костюм на „Армани“.

Той стоеше неподвижно, с ръце на кръста под елегантно скроеното си сако, и ги гледаше как се отдалечават.

Тя отново пропъди надигащото се безпокойство.

— Ще го запомня.

ТРЕТА ГЛАВА

Беше сряда. Кейт беше на тази работа от три дни.

Денем се усмихваше толкова много, че чувстваше устните си замръзнали. Вечер проучваше всичко, свързано със специалната сесия: училищно финансиране, кой за какво гласува, какво казват учителите, какво казва губернаторът. Тя установи, че Линда не е особено обичана от властимащите, не защото схващаше фактите погрешно, а защото ги схващаше правилно и ги даваше на обществото, без да прибегва до бомбастична реторика.

Кейт имаше чувството, че е попаднала в един различен свят; имаше също така чувството, че се е прибрала у дома.

В ранния следобед се обади за оператор и Брад ѝ изпрати Кейти Стоун, висока жена с широки рамене, с бейзболна шапка на главата, която боравеше с камерата усърдно и ефикасно. В дзен тишината тя гледаше как Кейт подрежда депутатите, които ще интервюира, в ротондата на сградата.

— Какво си мислиш, че правиш? — Линда забърза към тях, обула обувките си с най-високи токчета и облякла най-тясната пола, която Кейт бе виждала. — Къде отиваш с моята операторка? Защо?

— Депутат Хауъл казва, че републиканците имали тайна среща за промяна в структурата на образователната система в щата. — Кейт го инструктира къде да застане, докато му задаваше въпросите.

— Това е лъжа — каза Линда автоматично. Като погледна към законодател Хауърд, тя се поправи: — Преувеличение.

— Господин Дуарте ме пусна на срещата. Направих снимки. А сега, ако ме извиниш... — Кейт отправи неискрена усмивка към Линда, след това се върна към работата си.

По време на интервютата усещаше прогарящия поглед на Линда между плешките си, докато накрая, след като измъкна и най-дребната информация от своите източници, се обърна към колежката си.

Но Линда не беше там. Вместо това се бе насъбрала неизбежната тълпа от хора, надяващи се да попаднат пред камерата. Сред тях бе

едно ококорено дете с майка си, двама японски джентълмени с куфарчета, слаба млада жена в инвалидна количка, и висок, около двайсет и пет годишен испанец на заден план. Беше с мръсни дънки, увиснали на тесните му хълбоци. Черната му тениска беше с отрязани ръкави, които разкриваха загоряла кожа, силно мускулести ръце и широки рамене. Той беше вързал крещящо копринено сако в пурпурно и червено около кръста си. Черната му коса висеше около врата му. Имаше бял белег, който минаваше през кафявата му буза, и мустаци, а очите му... бяха най-красивите златистокафяви очи, които Кейт беше виждала през живота си. Красиви... и студени. Жестоки. Сега бяха присвити върху нея.

Двайсет и пет годишен? Не. Тя се поправи наум. Трийсет, може би и повече, и як. Заплашителен. Прекалено възрастен, за да е лидер на банда. Дилър на дрога? Не, това сако бе прекалено ярко за някой, който иска да остане в сянка.

После той се усмихна, остър отрязък опасност.

Дъхът ѝ спря.

Без да каже дума, той ѝ предлагаше секс. Без красиви думи, без *никакви* думи, той предлагаше двете им голи тела да се преплетат в изгаряща страст.

И без думи тя знаеше, че сексът с този... този звяр, би бил взрив от горещина, бърз, с бърз край. Задоволяващ. А когато го направеха, щяха да го правят отново. Нещо в начина, по който той стоеше, в очертанията на широкия му торс, подигравателно повдигната усмивка ѝ казваше, че ще е ненаситен.

С него и тя щеше да е ненаситна.

Лицето ѝ се наля с топлина. Тя не беше такава жена. Към нея не се обръщаха непознати мъже. Тя не разбираше грубата сексуалност. Не бе докосвана от изпепеляваща страст. Беше умерена, дисциплинирана... нормална. Даже много, много нормална.

Кейт се обърна с рамо към него и благодари на всички, които бяха говорили с нея.

Когато погледна отново в неговата посока, го нямаше.

Но щом двете с Кейти тръгнаха към телевизионния ван да редактират лентата, Кейти каза:

— Не че нямаше обичайната тълпа от идиоти... но този тип... как се беше вторачил в теб само. На твое място бих се оглеждала

няколко дни и ако се появи отново, бих говорила с полицията.

— Значи не съм си въобразила? — Кейт знаеше, че не си е въобразила.

— По дяволите, не, а той изглеждаше сякаш е готов да влезе в бой с ножове. — Кейти погледна надолу към Кейт. — *Мен* ме хвана страх, а ти си къде-къде по-дребна.

— И мен ме хвана страх — призна Кейт.

Линда беше вече във вана и редактираше материала си, и Кейт трябваше да изчака, докато не стана прекалено късно за нейния. Но го направи и го изпрати в канала. Брад го одобри толкова бързо, че Линда изскърца със зъби и Кейт хвана Кейти, че се подхилва. След това Кейт се върна отново в правителствената сграда, направи предаване на живо и чак след това отиде в телевизионната станция да гледа, докато имейлите валяха.

Кое е новото момиче?

Изглежда глупава.

Изглежда умна.

Нуждае се от грим. Мога ли да препоръчам Къщата на красотата на Луела на ъгъла на Пайн и Трета?

Първият ден на Кейт с репортажи за остинската телевизия беше успех. Тя се усмихна на стисналия устни екип в нюзрума, след това се прибра вкъщи с ясното съзнание, че е свършила добра работа.

На следващия ден видя как всичко отива по дяволите.

Сутринта сенатор Ричардсън започна обструкция, която трая тринайсет часа. Линда, която очевидно гледеше ръкописа на стената, се прибра вкъщи болна. Репортерите за другите канали се разотидоха в течение на деня. Кейт отрази цялата ужасна смрадлива реторика, надявайки се на пробив, който никой друг тук не би могъл да хване, но когато завърши, на лентата нямаше ни един читав момент.

Напусна сградата в девет. Здравчаваше се, уличните лампи светеха и единственото, което искаше, бе да се прибере вкъщи и да кисне в горещата вана, докато бедните ѝ крака престанеха да приличат на краката на Барби на токчета. Вървеше сама, но не се страхуваше. Беше живяла в толкова много страни, бе учила в толкова различни училища и създавала толкова много различни приятелства, че бе изпълнена с доверие в почти всяка ситуация.

Но когато влезе в колата си, установи, че е изкривена. Отне ѝ минута, преди да осъзнае... беше килната на една страна. След още една минута ѝ стана ясно, че някой е спукал гумата ѝ.

Стоеше и се взираше невярващо в нарязаните каучукови парчета и съзнанието ѝ, вцепенено от часовете безсмислени речи, трепна и се изпълни с внезапен страх.

Беше сама на паркинга.

Предишния ден я беше гледал някакъв мъж, испанец с толкова студени очи, че беше потръпнала от тяхната жестокост и сексуалност. Сега се изненада от това колко ясно си го спомня — височината му, чувствеността, заплахата.

Може би не беше срязал гумата ѝ, с цел да я намери и изнасили, или да я убие, но тя нямаше да рискува. В настъпващия мрак извади мобилния си телефон от вътрешния джоб на самото си.

Докато набираше цифрите, се разрови из чантата си, търсейки сълзотворния спрей. Щеше да се обади в полицията, а ако някой се опиташе да я нарани, щеше да напръска негодника между очите.

— Мис Монтгомъри? Да не би нещо да не е наред?

Тя се обърна прекалено бързо, стиснала спрея.

— О! — Сенатор Обърлин спря на няколко крачки с вдигнати ръце. — Не исках да ви стряскам.

— Не. Не сте. Ъ-ъ-ъ... — Това *не беше* мъжът със студените очи, въпреки че в здрача и уединеността силуетът му изглеждаше заплашителен и арогантен.

След това, когато заговори, илюзията се разсея.

— Това вашата кола ли е? — Той изцъка невярващо. — Казвал съм на колегите, че е нужна защита за репортерите ни, но нищо не стана. Тези момчета разбират от скрити оръжия, но не и от здрав разум.

Кейт подпря ръка на покрива на колата. Въображението ѝ, обикновено толкова мудро, бе прехвърлило вината на Обърлин. Сенатор Обърлин, мъжът, който я бе накарал да се почувства неудобно от неговото внимание, и докосването му, продължило прекалено дълго.

— Щеше да е по-добре, ако тук имаше пазач — каза тя.

— След единайсети септември сключихме договор с частна охранителна компания. — Той съблече самото на костюма си и нави ръкавите си нагоре. — Осигуряват тайни агенти, които наблюдават

сената. Но следят само сградите, поради което се оказвам единственият, който да ви помогне. Знаете ли, мис Монтгомъри, когато бях тийнейджър, работех на бензиностанция. Не съм сменял гума от двайсет години, но се обзалагам, че ще си спомня как става.

Ръката ѝ се вдигна към телефона.

— Сенаторе, моля ви, нека се обадя в сервиза, ще дойдат да се погрижат.

Тя видя едва-едва, че очите му проблеснаха.

— Предполагам, си мислите, че съм прекалено стар, за да използвам крик.

— Не, сър! Изобщо не съм си помисляла такова нещо. Вие сте в страхотна форма. — Наистина беше. Тя го бе забелязала. Нито грам тлъстина около корема, а голите му ръце бяха силно мускулести. — Само че сте облечен прекалено добре, за да коленичите на някакъв паркинг.

Отваряйки багажника, той измъкна крика и гумата.

— Погледнете на това като на услуга с ясната цел да ми върнете услугата.

Трябва наистина да беше уморена, защото през ума ѝ отново премина картината на изнасилване и убийство, и предупреждението на Линда: „Не влизай в заседателна зала със сенатор, освен ако не искаш да изгубиш целомъдрието си“.

— Някой ден ще имам нужда от отразяване на моите законопроекти. — Като коленичи до гумата, той експедитивно свали болтовете.

Първо я изпълни облекчение, след това смут.

— Сър, не мога да ви го обещаая — произнесе тя несигурно.

— Тогава можете да отидете и да ми донесете един хамбургер по време на следващите дебати. — Той свали нарязаната гума и я замени с резервната. Работеше ефикасно, завъртайки колелото и затягайки болтовете.

Тя се отпусна. Онзи испанец от вчера ѝ беше влязъл под кожата. Навсякъде, накъдето погледнеше, бе започнала да вижда беди, дори когато нямаше и помен от такива.

— От „Уендис“ или от „Макдоналдс“?

— Имах по-добра идея. Двамата със съпругата ми организираме парти следващата седмица. Може би ще можете да дойдете.

Деветнайсети септември. Нашата годишнина, двайсет и петата, и планираме голямо забавление. — Той звучеше сърдечно, радушно. Свали крика, хвърли спуканата гума в багажника и изтри с кърпичка пръстите си. — Елате с приятел.

Не можа да измисли причина да откаже. Не виждаше защо да не отиде на парти, на което несъмнено щеше да има и други репортери, и може би да създаде контакти, които щяха да са ѝ от полза. Плюс това наистина му го дължеше. Не ѝ се бе наложило да чака сама да пристигнат от автосервиза и да сменят гумата ѝ.

— Ще дойда с удоволствие. Благодаря ви сенаторе... за всичко.

* * *

— Не знам, мамо. — Кейт разчисти мръсните чинии от индонезийската маса с дърворезба в елегантната градска къща на майка си. — В Хюстън шефът на телевизионния канал беше негодник, а всички останали бяха мили. Тук шефът е мил, но репортерите се държат с мен като с боклук.

— Той хубав ли е? — попита майка ѝ автоматично.

Беше сготвила фантастична вечеря, за да отпразнуват първата работна седмица на Кейт на новото място, и сега остави Кейт да разтреби, докато тя отпиваше от малка чаша порто.

— Кой?

— Новият ти шеф?

— Брад ли? Не, никак. — Кейт си помисли за тежкия цигарен мирис, който се разнасяше във въздуха около Брад и повтори: — Никак.

— Много лошо. — Майка ѝ реагираше на необвързаността на Кейт като бик на червено. — Нуждаеш се от социален живот.

— Не, нуждая се да намеря достатъчно истории, така че кучката Линда Нгуен да се държи прилично с мен. — Кейт пусна сребърните прибори върху чиниите малко по-силно, отколкото трябваше.

— Не казвай „кучка“. Ако се каниш да потрошиш китайския порцелан, по-добре остави чиниите за икономката утре. И... почакай... Линда Нгуен ли каза? — Майка ѝ отклони вниманието си. — Гледала съм репортажите ѝ. Харесвам я много.

— Да, но тя *не ме* харесва. — Кейт премести чиниите с по-голямо внимание.

— Ще я спечелиш с времето. — Двете жени размениха усмивки. Мерилин Монтгомъри, красива петдесет и осем годишна жена, беше стройна, елегантна брюнетка, която се поддържаше във форма с работа в градината и фитнес, и набиране на средства за всякакви благотворителни събития. Биваше я също така в организирането на партита, безмилостно изстисквайки пари от корпорации с финес и чар. Също така бе член на борда на остинския Симфоничен оркестър и председател на приюта за бездомни деца.

Майка ѝ винаги бе вярвала в нея. Баща ѝ винаги бе вярвал в нея. Вярвах, че тя може да направи каквото поиска, да бъде каквато поиска. Това беше истинската причина, която караше Кейт да успява. Искаше да оправдае тяхната вяра — и собствената ѝ вяра в себе си. Тя можеше да е сираче. Можеше да е дъщеря на уплашена тийнейджърка или проститутка. Но беше силна. И щеше да успее.

— Ако не ги спечеля, пак ще продължа да си върша работата.

— Разбира се. Ти си дъщеря на баща си.

Болката и трагедията от смъртта на Скийтър Монтгомъри бяха довели до изключително близките отношения между Кейт и майка ѝ. Иначе двете жени нямаше да могат да преживеят агонията, знаейки, че мъжа, когото обичаха, е бил заловен от терористи, може би е бил измъчван, може би е бил убит... Когато след два месеца чакане тялото му беше намерено, бе почти облекчение да знаят със сигурност.

Това бе най-лошата част от всичко, че потвърждението на смъртта му е облекчение.

След убийството на баща ѝ преди пет години, майка ѝ беше започнала да се тревожи от най-малкото. Беше създала дом за тях в Нешвил, докато Кейт учеше във „Вандербилт“. Кейт никога не го призна, но майка ѝ я държеше толкова изкъсо по време на следването, че беше почти потискащо. Когато си намери работа в Хюстън, решението на майка ѝ да се върне в родния си град Остин бе дошло като пълна изненада.

— Ще се чувстваш добре сега да живееш сама, нали, скъпа? — бе попитала майка ѝ. — Вече не се страхуваш, нали?

И Кейт бе осъзнала, че се е *страхувала*... и че времето с майка ѝ я е излекувало. Майка ѝ беше най-страхотният, най-умният човек на

света.

— Но съм и дъщеря на майка си. — Тя тръгна към кухнята с купчината чинии. — Ако ти не ме беше научила как да удрям когото трябва по капачката на коляното с увита в кадифе пръчка, нямаше да се справя толкова добре тази седмица. Сенатът е точно каквото очаквах.

— Развратен? — попита майка ѝ заинтригувана.

— И очарователен. — Залите на комисиите с печата на Тексас начело, широките, виещи се стълбища, суматохата по време на сесия. — Срещнах толкова много хора. Но само няколко се открояват. Запознах се със сенатор Мартинес. И сенатор Обърлин. Знаеш ли го?

Майка ѝ поклати глава.

— Не, но политиците са ми скучни. Той важен ли е?

— Линда казва, че бил много влиятелен.

— *Привлекателен ли е?*

Кейт завъртя очи.

— Възрастен и женен от двацет и пет години.

— Ох. — Майка ѝ се отпусна. — Ако ти не си намериш добро момче, ще трябва аз да го направя вместо теб. Дийн Сандърс е доста изгодна партия. Красив е. Адвокат в „Макмилан и Андерсън“. Познат е в обществото на Остин.

— И? — Кейт изчакваше падането на втората обувка.

— Разведен е, но майка му казва, че съпругата му е причинила проблемите и че сега той е готов да излиза отново на срещи.

— Не. Моля те, не. — Кейт отиде при майка си и я прегърна. — Наистина, мамо. Не. Не искам мъж, който е преживял развод.

— Но майка му казва...

— Лъже. Знаеш я, че лъже.

— Предполагам — съгласи се майка ѝ раздражено. — Но е добър човек. Заслужава някоя като теб.

— Аз съм единствена — пошегува се Кейт. — Няма как всички мъже да са късметлии.

Остана при майка си до девет.

— Утре е работен ден, мамо. — Беше се мръкнало напълно, когато забърза към колата си, която бе паркирала на мястото за посетители пред сградата.

Чу звук зад себе си. Лека стъпка, кратко докосване на дреха до метал. Обърна се, очаквайки да види майка си, бързаща подире ѝ с

допълнителна порция корнуолска кокошка.

Не видя движение. Няколко паркирани коли, храсти, цветя...

Може би е било котка. Или катерица. Нещо.

Тя сканира тротоара зад себе си.

Не се виждаше никой. Като сви рамене, тя влезе в автомобила си и потегли към къщи.

* * *

Тази нощ телефонът на Кейт позвъни в два след полунощ. Още сънena, тя се пресегна за слушалката, сърцето ѝ биеше в гърлото.

Майка ѝ ли беше? Да не би да бяха хванали и майка ѝ?

Когато вдигна, отсреща не се чу никой. Линията беше отворена, но никой не заговори, никой не дишаше. Тя затвори телефона и стана от леглото.

На дисплея пишеше: Скрит номер.

Реши, че е станала грешка.

Изпи една чаша вода и се погледна в огледалото.

Мразеше това. Някой звъни посред нощ и всичките страхове и терзания след отвлечането на баща ѝ се връщат. Всички спомени се строиша и минаха през съзнанието ѝ. Бяха оживели кошмари и колкото и да се опитваше, нищо не можеше да ги изтрие.

Върна се в леглото и час по-късно, тъкмо когато бе започнала да се унася, телефонът отново иззвъня. Стана и го погледна, но този път не вдигна. Отново пишеше „Скрит номер“.

Случайност, може би. Лоша случайност, след като и двата номера не фигурираха в списъка ѝ с контакти, и не се изписваха, но независимо от всичко — случайност.

Когато в пет сутринта телефонът отново звънна, тя остави телефонният секретар да се включи. Нисък, ръмжащ, отвратителен глас каза:

— Махай се, кучко.

След което настъпи тишина.

Същия ден, за да прикрие тъмните кръгове под очите си, Кейт си сложи допълнителен грим.

Две вечери по-късно, когато излезе от правителствената сграда, намери драсканица с вар на прозореца на колата си.

С разкривени букви на стъклото се четеше: „Махай се, кучко“.

Кейт се втренчи в посланието. Сърцето ѝ биеше в гърлото. Слепоочията ѝ се стегнаха от страх. Тя се огледа да провери дали някой не я гледа, но никой от минаващите наоколо не ѝ обърна внимание.

И все пак трябваше да признае истината.

Имаше преследвач.

Само дето не знаеше какво да направи.

Още нямаше смелост да се обади в полицията. Въпреки уверенията на Брад за работата ѝ — беше изпреварила всички други телевизии в Остин с още два репортажа — не се съмняваше изобщо, че всички репортери в КейТи Ти Ви биха се радвали да видят провала ѝ. Ако обявеше, че има преследвач, щяха да решат, че се прави на голяма звезда, и да се изсмеят в лицето ѝ. Нямаше да може да понесе нещата да се влошат още повече.

И все пак беше наясно с фактите. Знаеше, че преследвачите обичат да се целят в репортерки. Това бяха нестабилни хора и въпреки че нищо не ѝ бяха сторили до момента, бе твърде вероятно инцидентите да ескалират дори до сериозно престъпление — изнасилване и убийство.

А най-лошото беше, че тя се страхуваше през цялото време.

Очакваше да е всеки.

Испанецът — той знаеше как да изплаши една жена с поглед.

Сенатор Обърлин — нещо в него я бе накарало да се почувства некомфортно веднага, а и той се бе появил много удобно да я спаси на паркинга. Може би тъкмо той беше организирил спукването на гумата ѝ, за да се приближи и да я заговори.

Линда... тя беше ревнива и злобна.

Брад, Кейти, можеше да е всеки, когото Кейт познаваше, всеки тийнейджър, който обикаляше сградата на правителството и я разпознаеше като журналистка, всеки мъж, който я оглеждаше и флиртуваше с нея.

Дори сега, когато слънцето едва се накланяше на запад, тя погледна назад, когато прекоси улицата зад правителствения комплекс.

Никога не се бе държала така преди и знаеше, че смях не смях, подигравка или не, трябваше да се свърже с полицията. Веднага.

Никоя работа не си заслужаваше да умреш заради нея.

Когато прекоси бялата линия в средата на улицата, чу форсиране на двигател и скърцане на гуми. Зад завоя се показва сива кола и се понесе право към нея.

Тя се втурна към тротоара. Падна тежко на земята. Претърколи се, обезумяла от ужас. Паниката обхвана съзнанието ѝ с остри нокти. *Бягай! Той е след теб!*

Но автомобилът продължи пътя си. Стрелна се от едната страна на улицата към другата, загубил контрол и едва не се преобърна. След това се изправи и изпод гумите му се вдигна облак черен пушек, когато се отдалечи.

Кейт не знаеше дали е била ударена или просто е паднала силно. Лежеше простряна на тротоара, единият ѝ нокът беше счупен и окървавен, дланите ѝ ожулени, панталонът ѝ скъсан на коляното. Тя примига, когато черни точки замъглиха зрението ѝ, и се помъчи да се пребори с надигацията се пристъп на гадене.

— Какво, по дяволите...?

Кейт чу този остър, раздразнен глас и вдигна глава.

Линда коленичи до Кейт, тъмните ѝ очи блестяха нетърпеливо.

— Какво стана, по дяволите?

— Някой се опита да ме блъсне. — Под главата ѝ се беше образувало тъмночервено петно. Тя докосна брадичката си и отдръпна окървавените си пръсти.

— Не драматизирай. — Линда извади мобилния си телефон. Когато се свърза с 911, каза: — Който и да го е направил, очевидно е бил пиян. Не видях регистрационната табела, но беше сив седан „Инфинити“, струва ми се.

Болката бе започнала да си проправя път под шока на Кейт.

— Не можах да видя шофьора, прозорците бяха затъмнени. — Линда трябва да се бе свързала с оператора, защото произнесе в слушалката: — Трябва ни линейка на ъгъла на Петнайсета улица и „Сан Хасинто“. Имаше транспортен инцидент...

— Не. — Кейт поклати глава. — Не. Това не беше инцидент.

Линда бавно свали телефона от ухото си.

— Какво искаш да кажеш?

— Някой ме преследва. — Най-после го призна гласно. — Следи
ме от известно време.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ето какво ще направим. — В офиса си в понеделник сутринта Брад бързо натрака имейл с двата си дебели показалеца. — Ще възложим да се грижи за теб главната охрана в града. „Рамос Секюрити“ осигурява безопасността в правителствената сграда. Техните бодигардове работят с всички посетители и ескортират дамите от местното висше общество, когато те носят големите си диаманти.

Кейт стоеше пред бюрото му, слушаше и кимаше. Беше превързала ръцете и коленете си, и шевовете на раната върху брадичката си. Носеше кремав пуловер с поло яка, тъмнокафява, дълга до коленете пола от туид със строга кройка, и подходящо кафяво сако. Официалното облекло я въоръжаваше с увереност, увереност, каквато тя обикновено имаше в изобилие. Но сега бе силно разклатена.

Освен това дългите ръкави и тъмните чорапогащи прикриваха натъртванията ѝ. Тя забеляза едно особено голяма синина на хълбока си, където явно е била ударена от колата.

— Искан ми се да знам защо аз бях късметлиейката — каза тя горчиво.

— Виж, не се притеснявай, че този преследвач е избрал точно теб измежду цялата тълпа репортери. Виждам съм да се случва и преди. Тези мъже — защото те са винаги мъже — са особняци, фиксират се върху някоя репортерка — винаги нова млада репортерка — и започват да досаждат.

— Да досаждат? — Тя погледна към бинтованите си ръце.

— Да, този е направо опасен. Но те никога не са прекалено умни, така че ги залавяме бързо. — Той ѝ хвърли остър поглед. — Особено когато репортерката е достатъчно умна да разпознае проблема и да информира за него.

— Едва ли не съм чакала за автомобилен инцидент прекалено дълго.

— И това е истина. — Той натисна бутона „изпрати“ и се облегна назад в стола си. — Ако беше казала нещо няколко дни по-рано,

нямаше да бъдеш блъсната и щеше да изглеждаш достатъчно добре, за да продължиш репортажите си. Ще трябва да почакаме поне седмица, преди да те върнем отново пред камера.

— Знам. Съжалявам.

Той изсумтя, явно не беше щастлив от обратата на събитията.

Кейт погледна към нюзрума, където всички работеха върху реална история, извънредна новина.

— Всички бяха мили, обаче. — Доста интересно. Явно краткото омаловажаване на проблемите на Кейт е бил начинът на Линда да изрази загриженост, защото тя бе останала с Кейт през цялото време в спешното и разпита ѝ в полицията, и бе казала правилните неща на хората в телевизията, защото всички изглеждаха шокирани, а някои от тях дори показаха на Кейт спонтанно съчувствие.

— Да, те са добри хора. — Брад запали цигара. — Ще те накарам да вървиш по петите на собственика на агенцията за телохранители, Тийг Рамос. Не се отделяй от него по време на седмичните му занимания, и по-дълго, ако се наложи, за да хване този преследвач — очевидно Брад предполагаше, че една седмица е предостатъчно време — и събери достатъчно информация, за да направиш репортаж за него и за това как оперира.

— Кога ще се излъчи? — попита Кейт, репортерката в нея продължаваше да е на бойна нога.

Брад ѝ хвърли пореден остър поглед.

— По две минути всеки ден в пет часа, и ще ти дам шест минути в сутрешната неделна програма „Тук Остин“.

— Хубаво. — Две минути в пет часа беше добре, не можеше да се сравнят с най-гледаното време в шест и десет, но все пак в пет пускаха човешки истории, към които хората проявяваха интерес, а една агенция за телохранители определено предизвикваше интерес. Неделното сутрешно шоу беше гробище, никой не гледаше „Тук Остин“, весело шоу, което рекламираше щатския панаир и дискутираше правенето на кувертюри в детайли. Но ако Кейт щеше да инвестира толкова много време в един репортаж, каналът трябваше да направи нещо, за да оправдае разноските.

— По този начин — продължи Брад, — когато Тийг отива в правителствената сграда да работи, можеш да го придружаваш и да се държиш така, сякаш искаш да довършиш репортажа си за него. Всички

полезни моменти — той премлясна доволно с устни — можеш да подаваш към Линда за пред камерата.

Кейт си пое въздух с усилие. Да подава към Линда полезните материали?

— Имаш ли нещо да кажеш? — Брад фиксира присвитите си очи върху нея.

— Ще го направя — каза Кейт. Сякаш имаше избор. — Но не смятате ли, че хората в сената ще забележат, че се влача подир някакъв мъж по цял ден?

— Тийг ще се постарее никой да не забележи. — Брад се засмя. — Ще видиш. Не се притеснявай, момчето си знае добре работата. Всъщност, той е най-добрият охранител, когото познавам, а съм виждал не малко. От години се опитвам да го накарам да ми позволи да направя репортаж за него. Изненадан съм, че този път се съгласи. Ще свършите, преди още да си разбрала. — Брад насочи вниманието си към седемте телевизионни екрана. — А ти ще се върнеш, правейки това, за което ти плащам.

След този горчив малък коментар Кейт излезе от офиса колкото е възможно по-тихо. Знаеше, че не си е изкарала безбожно високата заплата и не искаше Брад да започва да натяква за това. Не ѝ бе направил впечатление на човек, който хвърля пари, без да очаква нещо в замяна на инвестицията си.

В нюзрума настъпи тишина, когато тя влезе и тръгна към бюрото си. Не враждебната тишина, която я бе посрещала преди, а една позагрижена тишина на хора, които не знаеха какво да кажат в неловка ситуация. Кейт познаваше тази тишина; беше се сблъсквала с нея много пъти, след като баща ѝ умря. Като се стараяше да не поглежда никого конкретно, тя се усмихна, седна пред компютъра си и се зае да търси в интернет данни за „Рамос Секюрити“.

Адресът изскочи веднага; записа си го, после го намери на картата. Но търсенето не даде кой знае колко информация нито за фирмата, нито за Тийг Рамос. Тя откри няколко малки негови снимки в секцията за висшето общество, облечен в смокинг, и съпровождащ високи, слаби модели на различни събития за набиране на средства. Не правеше впечатление на бодигард — тя очакваше бодибилдър с бръсната глава и невъзмутимо изражение. Вместо това той изглеждаше дългокрак и поддържан, с широки рамене и права, дълга до раменете

тъмна коса, вързана отзад с черна панделка. Никой вече не носеше косата си по този начин, но ѝ стана ясно защо Рамос го прави. Строгий стил създаваше силна рамка за жизненото му лице. Тъмната му загоряла кожа беше опъната над силни кости, очертаващи страните, брадичката и носа му. Той се усмихваше на жената, която бе хванал под ръка, и тя му отвърщаше с усмивка, изражението ѝ беше алчно и гордо.

Кейт не беше изненадана. Той бе от мъжете, които дори на снимка излъчваха сексуалност. И тя да го имаше, и тя щеше да бъде горда. Взря се в снимката, опитвайки се да открие още подробности. Стори ѝ се... познат, опита се да я увеличи, но единственото, което получи, бе зърнесто изображение.

Докато се взираше в снимката, репортерът до нея изсъска:

— Брад е тук!

Репортерите около нея станаха изведнъж силно заети или скочиха на крака и се отдалечиха. Брат влетя в нюзрума, крещейки с цяло гърло:

— Кой, по дяволите, трябваше да отрази дерайлирането на онзи влак? Защото вагоните съдържат опасни материали, а аз не съм видял и кадър от евакуацията!

Като грабна адреса, Кейт излезе бързо от нюзрума.

* * *

„Рамос Секюрити“ се намираше в двуетажна сграда на реконструиран квартал недалеч от резиденцията на губернатора. Помпозната украса на верандата беше прясно боядисана, стъпалата бяха подновени с нови дъски, а входната врата грееше в наситен червен цвят. На малка месингова табелка се четеше: *Рамос Секюрити, Приемна*, така че Кейт натисна звънеца.

Вратата изскърца при отварянето и служителката, която седеше зад едно бюро във фойето, вдигна глава и се усмихна.

— Мис Монтгомъри? Заповядайте, влезте. О, скъпа. — Тя се намръщи при вида на нараняванията на Кейт. — Този негодник хубаво ви е подредил, а? Добре, не се притеснявайте, господин Рамос ще го залови.

— Благодаря ви — погледът на Кейт се плъзна по табелката с името върху бюрото, — Бренда.

Беше малко плашещо да те познават, но репортерите бяха свикнали с това.

Бренда направи знак към елегантна стъклена врата на колелца:
— Господин Рамос ви очаква.

Кейт влезе и се намери в помещение, използвано преди като всекидневна. Светлината се процеждаше през високите дъбове в двора и прозорците, и Кейт се спря, изчакавайки очите ѝ да се адаптират към неясната светлина.

След малко можеше да прецени стаята. Елегантна, с богати цветове, тя бе перфектно осъвременена към класическия стил на ранния двадесети век. Долната част на стените беше боядисана в тъмозелено, а нагоре в златисто. На високите прозорци бяха закачени щори от черешово дърво, а лъскавият дървен под беше покрит с персийски килим във вишневочервено. Бюрото беше масивно, с дърворезба, и зад него стоеше мъж — висок, строен, с широки рамене, които изпълваха идеално колосаната бяла риза и черния костюм на Армани. Гърбът му беше на слънце, оставяйки лицето в сянка... докато той се наведе и включи лампата на бюрото си.

Светлината придаде реалност и вещественост на мъж, който бе само дим и сянка. Лицето му притежаваше великолепие и безсърдечност на ацтекски воин. Фамилията Рамос подсказваше за испански произход. А телосложението му — висок, дългокрак, с дълги ръце — я караше да мисли, че трябва също така да е отчасти англосаксонец. Той имаше мощните рамене на олимпийски състезател по гребане и тя предположи, че под дрехите бицепсите му са издути. Бял белег пресичаше бузата му, а очите му бяха в най-красивия дълбок, златистокафяв цвят...

Ченето ѝ увисна като на викторианска девица.

— Вие!

Това беше мъжът, който я беше гледал как снима първия си репортаж за телевизията, мъжът в черна тениска без ръкави, мъжът, когото тя подозираше, че е нацепил гумата ѝ.

— Аз? — изимитира я подигравателно той. Беше очевидно, че знаеше много добре какво има предвид тя. Той заобиколи бавно бюрото и тръгна към нея. — Срещали ли сме се, мис Монтгомъри?

Познаваме ли се? Видели сте ме някъде и сте си въобразили, че мърлявият мексиканец може да е вашият преследвач?

Гърбът ѝ се скова, когато той умишлено застана прекалено близко до нея, нахлувайки в пространството ѝ, карайки я да иска да се отдръпне.

— Въобразих си, че мърлявият мексиканец е наркодилър или член на банда. — Тя го погледна право в красивите кафяви очи и попита отривисто: — Не е ли това, което искахте да си помисля, господин Рамос?

Той се засмя, кратък, весел лай.

— Успокоявате ме, че изглеждам подходящо... но не че си върша работата.

— Какво имате предвид? — Беше по-висок, отколкото тя предполагаше. Метър и деветдесет и няколко спрямо нейните метър и седемдесет, и застанал толкова близо, наелектризираше атмосферата, което караше косъмчетата от тила до пръстите на краката ѝ да настръхват.

— Когато се шляя около правителствения комплекс, искам хората да ме погледнат, а след това да се извърнат от страх да не срещнат очите ми. Никой не иска човек, който изглежда като мен, да го заговори, защото е бил доброжелателен. Така че на пръв поглед съм анонимен. — Той се фокусира върху нея, тонът му беше питащ: — Но вие ме познахте.

— Аз съм репортерка. Гледам лицата на хората. — Тя си пое дъх предпазливо, уверявайки се, че блузата ѝ — гърдите ѝ — не се допират до самото му.

— Повечето репортери не дават пукната пара за лицата на другите, освен за своето — на телевизионния екран пред хиляди хора.

Тя нямаше нищо против да каже истината:

— На мен също ми харесва.

Той се усмихна отново, бавно разтягане на устните.

— Честна и наблюдателна. Което улеснява работата ми. — Той се отдалечи.

Тя си пое дълга глътка въздух, с надеждата настръхналата ѝ кожа да се успокои.

— Моля ви, седнете, мис Монтгомъри. — Той измъкна стол за нея, онзи, който беше пред бюрото му.

— Благодаря, господин Рамос. — Тя седна.

Той се подпря на бюрото си, преднамерено поставяйки я на по-ниско ниво.

— Не изглеждате от жените, които биха се съгласили на бодигард.

Но пък бе от жените, които разпознаваха тактиките за сплашване — *неговите* тактики за сплашване — когато ги видеше, и знаеше как да им се противопостави. Тя седеше напълно неподвижно — без да се върти — гледаше го в лицето и му каза истината за това:

— Страхливка съм.

— Добре. Това е точно отговорът, който исках. Хората, които се страхуват, са предпазливи. — Той продължаваше да се усмихва, подканяйки я да се довери по-нататък.

Тя подбра думите си внимателно.

— Достатъчно разумна съм, за да знам, че когато съм заплашена, трябва да потърся помощ.

— И...?

Откъде знаеше, че има „и“?

— Майка ми не бива да чува за това.

— Защото...?

— Господин Рамос, наистина имате изключително противния навик да разпитвате хората. — Виж ти колко много му харесала *тази* честност.

— Мис Монтгомъри, аз не ви интервюирам. Аз ви разпитвам.

Честността право в лицето ѝ.

— И ако ми кажете всичко веднага, ще ми спестите неприятностите.

Гласът му беше все така ленив, устата леко усмихната, но беше напрегнат и сериозен, и тя долови истината в твърдението му. Тя наклони глава.

— Майка ми се страхува... баща ми беше убит в чужбина от влиятелна антиамериканска група.

— Къде? Преди колко време?

— В Средния Изток, преди около пет години. — Почти точно преди пет години. Кейт никога не забрави.

— Точно баща ви? — попита Тийг. — Защо той?

— Имаше навика да си вре носа в опасни ситуации, когато мислеше, че това е правилното. — Кейт се усмихна, неуверена усмивка, когато си спомни мъжа, когото бе обичала толкова силно. — Видял няколко сирачета и вдовици, които се нуждаели от помощ. Помогнал им. Някои хора не желаят американци да правят добро, защото това разваля образа на Сатаната.

— Баща ви трябва да е бил страхотен мъж. — Гласът на Тийг беше напълно безстрастен и той оправи ръба на панталона си сякаш това беше най-интересното нещо на света.

— Такъв беше. — Кейт прозвуча оправдателно и това не ѝ хареса. Нито пък го разбра. Защо Тийг не вярваше, че баща ѝ е бил страхотен мъж? Защо би си помислил, че тя лъже? — Майка ми се страхува, че същата групировка терористи е решила да очисти цялото му семейство.

Тийг подсвири, дълго и ниско.

— Ау, това е интересно. Вие какво мислите?

— Мисля, че е неправдоподобно.

— Но не невъзможно?

— Няма нищо невъзможно. Мисля, че е по-вероятно да съм раздразнила някой зрител, който не харесва политическите ми убеждения или цвета на кожата ми.

— Някаква идея кой може да е? — Тийг се наведе напред, сложи ръце на страничните облегалки на стола си и се приближи толкова до лицето ѝ, че дъхът му мина по кожата ѝ. — Отворен съм за всякакви предположения, независимо колко абсурдни може да ви се струват.

Тя се наклони напред още малко, така че носовете им почти се докосваха.

— Сега, след като сте във от подозрение — не.

Той не се отдръпна. Не помръдна напред. Гледаше я в очите и косъмчетата на тила ѝ отново настръхнаха. Предполагаше, че това е обичайната му рутина. Предполагаше, че така измъква информация от всяка жена, която дойде в офиса му за помощ. Но този тип Тийг Рамос имаше такова присъствие, каквото никога не бе чувствала. Дъхът ѝ се накъса, а очите ѝ натежаха. Помисли си, че ще я целуне... и искаше той да я целуне.

Мислите ѝ кръжаха объркано в съзнанието ѝ.

Устните му изглеждаха меки.

Беше яла пушена съомга за обяд.

Ръцете му изглеждаха опитни.

Трябваше да лапне ментов бонбон, преди да влезе.

Но откъде можеше да знае, че ще я целуне мъж днес?

Тя прехапа долната си устна, а той гледаше сякаш в транс.

След това се изправи.

— Добре. В информацията, която Брад изпрати, се казва, че колата била „Инфинити“.

— Какво? — Освободена от магията му, тя се почувства странно дезориентирана. — О, значи си мислите, че преследвачът е сравнително състоятелен.

— Или е наел „Инфинити“. Или го е взел назаем, или го е откраднал... въпреки че няма рапорти за откраднати „Инфинити“ тази седмица. За съжаление, това, че знаем марката на колата, не ни помага.

— Не можах да видя регистрационния номер. — Тя докосна брадичката си. — Бях прекалено заета да кървя.

— Много лошо — каза той; не изглеждаше впечатлен. — Но ще ме информирате, ако забележите нещо странно около някого, или си спомните за инцидент, където някой е изглеждал необичайно. Понякога това е всичко, което се изисква от жертвата — да си спомни име или епизод, който е създал враг.

Тя избухна:

— Аз не съм жертва!

— Уверете се, че ще продължите по този начин. — Той отиде до малкия си хладилник и извади две бутилки вода. Развъртя капачките и на двете. — Имате ли врагове?

Искаше й се да каже „не“, но не можеше да не си спомни откровената неприязън в КейТи Ти Ви.

— Цял телевизионен канал. — Пое бутилката, която той й подаде. — Но не мисля, че другите репортери биха се опитали да ме пречукат.

— Да ги наричате врагове ми се вижда малко драматично. Защо не ви обичат?

— Обичайната причина. Защото съм по-красива.

Той спря, бутилката беше почти до устата му, и я изгледа с дълъг, бавен поглед, който тръгна от пръстите на краката й и продължи до

главата, като той се постара да отдели достатъчно внимание на приятните части между тях.

Ако бе имала някакви съмнения, че този мъж може да се пъхне под чаршафите с всяка жена, която пожелае, приливът на топлина в гърдите ѝ и между краката ѝ ги изцери.

— Вие сте по-красива от всички останали? — попита той. — Трудно ще го повярвам. Виждал съм Линда Нгуен.

Преди да успее да се възпре, тя се разсмя.

Той я гледаше доволно.

Тя едва сега осъзна, че той беше манипулатор. Беше поискал да я накара да се засмее и го беше постигнал. Беше поискал да я накара да го възприеме като мъж, и го бе направил.

Като вдигна бутилката, той отпи и силното му гърло се раздвижи, когато преглътна. Докато пресуши половината бутилка, тя наблюдаваше всеки детайл, и си каза, че той е човекът, от когото трябва да се пази. Стана, отиде до камината и се взря в красивия стар мрамор. Не искаше да среща погледа му.

— А сега нека повторим ситуацията. — Когато се върна към бизнеса, промяната в него беше смайваща. Гласът му стана рязък, толкова рязък, че тя го погледна сепнато. Подигравателната му усмивка беше изчезнала, очарованието се бе изгубило под толкова твърда повърхност, че куршум би отскочил от нея. — Може да си имаме работа с евентуални терористи, но е малко вероятно. Колегите ви репортери са възможност. Това може да е приятел, познат или непознат, който ви е гледал по телевизията. — Той ги отбелязваше на пръсти. — Мис Монтгомъри, помислете много внимателно кой би могъл да бъде, защото заподозрените са много.

— Ще помисля — съгласи се тя и потърка с пръст месинговия Буда на полицата върху камината.

— Значи ето как ще действаме. Вие ще правите репортаж за мен, така че ще бъдем заедно през цялото време.

Това не беше уловка, а необходимост. Тя го знаеше.

— Ако преследвачът ме познава, ще го възпрете.

— Ще прекарваме всеки ден в правителствената сграда. Аз ще осигуря наблюдението, вие можете да работите с политиците, а моите хора и камери ще ви следят.

— Ще стане. Това ще зарадва Брад. — Тя за миг си помисли за историите, които щеше да чуе, и как трябваше да ги предава на Линда, и примига.

— Това, че няма да се появявате в ефир, докато раните ви не заздравеят, ще помогне. — Без грам видимо съчувствие Тийг разгледа шевовете ѝ. — Ако преследвачът ви е зрител, нападенията са почти със сигурност свързани с появата ви по телевизията. Ако атаките спрат, вероятно си имаме работа с някого, който ви познава само от местните новини, и вярва, че е спечелил, държейки ви извън екран.

— И това е предимство? — Остин имаше население от 650 000 души.

— Това стеснява периметъра от заподозрени. — Тийг търкулна бутилката между ръцете си и се усмихна, сякаш знаеше нещо, което тя не знае. — Има ли къде да спя в апартамента ви, или да си донеса надуваем матрак?

— Да спите? — Умът ѝ се стрелна към правилното заключение, но не беше отчела...

— Опитвам се да ви пазя там, където преследвачът може да ви намери — отвърна Тийг логично. — Това е единственият начин да го накараме да се разкрие.

— Значи съм примамка? — Кейт си помисли, че това ѝ харесва все по-малко и по-малко.

— А аз съм вашият бодигард. Ще ви пазя. — Очарованието му се върна с пълна сила. — Повярвайте ми.

Не и след милион години.

— Имам стая за гости. Можете да се настаните там. На вратата на спалнята ми има ключ.

— Ще го запомня. — Той се усмихна слабо.

После ѝ се прииска да не бе казвала това. Беше се опитала да даде ясно да се разбере, че не е част от хонорара му. Незнайно защо си помисли, че е приел това като предизвикателство. Но тя не бе имала това предвид. Наистина. Дори в най-дълбоките, най-тъмните, най-скритите си мисли.

— Да отидем в Сената. — Той стана, прекоси стаята и ѝ отвори вратата. — Качете се в колата си; аз ще ви следвам. Искам да проверя дали някой не се спотайва и не гледа. Ще се срещнем вътре, ще ви представя на хората си и сме готови.

— Хубаво.

Във фоайето Тийг спря до бюрото на Бренда.

— Обадете ми се, когато имате нужда от мен. В противен случай няма да съм тук.

— Да, сър. Дали бихте подписали тези чекове, преди да тръгнете...

Кейт се насочи към външната врата.

— Кейт, трябва да се разберем за едно последно нещо! — каза Тийг остро. — Оставете ме първо аз да изляза. — Той хвана ръката ѝ.

Прониза я болка. Тя се дръпна и остана с отворена уста.

Той я пусна и внимателно погледна изражението на лицето ѝ.

— Натъртване?

— Да.

— Кола?

— Да.

— Боли ли?

— Да.

— Не се тревожете. — Очите на Тийг изстинаха и се превърнаха в тъмни, бездънни езера. — И не се съмнявайте... ще хвана кучия син.

ПЕТА ГЛАВА

— Разбрах. — Кейт разтърка болезненото място на ръката си. —
Водете.

— Вярвате ми, нали? — Тийг я задържа на място с топлината на докосването си и силата на погледа си. — Знаете, че ще заловя преследвача ви?

— Вярвам ви. — Тя не можеше да каже повече. Гърлото я болеше от напъгане. Погледът ѝ се закова в неговия. Искаше ѝ се да плаче, но това беше глупаво.

— Добре. Ако сте дори притеснена, ме уведомете. Живея тук горе. — Той измъкна визитната си картичка от джоба си. — Това е номерът на личния ми телефон. Ако не съм с вас, ми се обадете или елате да ме намерите, и аз ще оправя това, което ви безпокои. Ще го направите ли?

— Обещавам.

С кратко кимване той я пусна.

Докато той подписваше документите за Бренда, Бренда каза на Кейт:

— Можете да поверите живота си на този човек. Аз го направих и никога не съм съжалила.

Напрежението на Кейт се уталожи.

— И вие ли сте имали преследвач?

— Имах бивш съпруг. Нищо не можеше да го убеди, че не съм негова, за да ми раздава шамари. Не и докато Тийг не му обясни как стоят нещата. Оттогава не е посмял да си покаже физиономията. — Препоръката на Бренда беше пламенна и честна.

— Да, и сега трябва да проверявам всяко проклето гадже на Бренда, преди да излезе с него. — Тийг поклати глава и продължи да подписва.

— Той мисли, че си падам по секси типове — информира Бренда Кейт.

— По лоши типове. — Тийг мина покрай Кейт и излезе.

— Животът ми вече не ми принадлежи — оплака се Бренда, но Кейт виждаше, че тя не говори сериозно. След което добави с по-нисък глас: — Наистина, той е най-добрият.

Кейт се присъедини към него на верандата и го видя, че оглежда улицата в двете посоки. Той погледна към беемвето ѝ.

— Това вашата кола ли е? Много е хубава.

— Благодаря. И аз я харесвам. Има най-плавната пета скорост, която съм виждала, и прави най-красивите завои. — *О, боже, звучеше като продавач на автомобили.*

— Дайте ми ключа си и ще запаля двигателя вместо вас. — Той протегна ръка.

— Не е необходимо.

— Повярвайте ми, необходимо е.

Този мрачен бодигард приемаше заплахите към нея сериозно. Прекалено сериозно. Не ѝ позволи да стои близо, докато оглеждаше колата, нито докато я запали. Излезе, помахаша ѝ с ръка и задържа вратата, докато тя влезе в купето.

— Дръжте я заключена, докато шофирате. Не се тревожете, ще бъда зад вас.

Да не се притеснява ли? Тя имаше преследвач, а мъжът, който я пазеше от този преследвач, я заплашваше по съвсем различен начин.

Докато пътуваха, хвърляше често погледи в огледалото за обратно виждане. Тийг стоеше на дистанция от няколко коли и тя гледаше начина, по който той шофира, без демонстрации или дързост, но въпреки това с хладна ефективност, което ѝ подсказа, че може да я настигне, ако реши, че е необходимо. Зад затъмненото му предно стъкло той не бе нищо повече от тъмна сянка, но тя не се съмняваше, че наблюдава всичко около нея.

Кейт знаеше как да се справи с агресивен мъж, или най-малкото знаеше толкова, колкото всяка жена. Бедата беше... че когато стоеше близо до Тийг, не помисляше колко безмозъчно ще бъде да се забърка с него. Тя не мислеше изобщо; реакцията ѝ беше интуитивна и инстинктивна, и това трябваше да спре. Беше известна със здравия си разум. И сега трябваше да го намери отнякъде.

Като спря на обичайното си място, тя паркира и с куфарче в ръка изчака, докато Тийг излезе от своята кола; след това тя отключи вратата и се присъедини към него.

— Забелязахте ли нещо?

— Не. — Той я погледна със сладострастен интерес. — По дяволите.

— Вижте, господин Рамос, професионалистите не прекарват времето си като се гледат похотливо един друг — каза тя рязко.

— Със сигурност. — Той внимателно я хвана за ръката и двамата влязоха в правителствената сграда. — Не сте ме поглеждали нито веднъж, след като напуснахте офиса ми.

Раменете ѝ се изпънаха и очите ѝ светнаха свирепо.

— *Ето* блясъка в погледа ви. Още ли се страхувате, че ще бъдете нападната? — Питаше я, сякаш наистина го интересуваше, и интересът му беше по-обезоръжаващ, отколкото неговото флиртуване.

Тя се замисли над думите му. Вземането на мерки, които да спрат този преследвач, ѝ бе възвърнало чувството за контрол.

И въпреки че Тийг беше нахакан и неприятен, той излъчваше компетентност, която ѝ вдъхваше увереност. Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, ако живееше при нея, тя щеше да спи добре... или поне щеше да спи без страх от неочаквано насилие през нощта.

— Не, чувствам се по-добре. Вие ме успокоихте. Вече не съм толкова уплашена, колкото бях.

Те влязоха в Сената през южното лоби.

— Нека ви покажа офиса на охранителите и да ви представя на моите хора — каза той.

— Наистина трябва да вървя и да видя какво се е случило в залата. Днес се обсъжда проектозаконът Робин Худ. Ще има говорители от райони с богати училища, които могат да загубят, и говорители от райони с бедни училища, които ще съберат подкрепа, и, разбира се, много реторика от парламентаристите. — Тя се опита да се плъзне покрай него.

Тийг я спря, като ѝ прегради пътя с ръка.

— Това не беше молба. Ако ще сте тук и няма да сте с мен във всеки момент, моите хора трябва да ви познават, за да са наясно кого да не изпускат от око.

Тя примига срещу него изненадано и в меките нацупени устни и нежната по бебешки кожа Тийг можеше да види галеното момиченце в нея. Беше свикнала да прави каквото си е решила. Всъщност тази малка примадона беше адски разглезена.

— Хайде, Кейт, това няма да трае дълго — каза той, увещавайки я по същия начин, по който увещаваше всички богати, погълнати от себе си жени, с които се срещаше. — Сенатът ще оцелее и без вас няколко минути.

Тя кимна охотно, което го изненада.

— Разбира се. Все пак Линда е тази, която отразява събитията. — Като се изсмия и сви рамене, тя тръгна с него към охранителния му център. — Ще ви интервюирам. Имате ли нещо против?

— Ако имах, нямаше да се съглася на това. — Всъщност, беше се съгласил, защото тя бе репортерката в опасност. Онзи първи път, в който я видя, беше харесал поведението ѝ, стила ѝ, резкия тон на нейния глас. Беше се разтакавал сред тълпата с вид на главатар на банда и чакаше да срещне погледа ѝ. Искрата, която пламна между тях, бе изненадала дори него.

Сега някакъв негодник беше откраднал част от нейната увереност.

Не много. Искаше се много повече от преследвач, за да се изтрие състоянието, създавано от парите и сигурността. Всъщност, ако това бе някой друг, той щеше да каже, че тази уплаха е точно това, което ѝ трябваше.

Но я беше харесал такава, каквато е. Беше я пожелал такава, каквато е.

А сега, по дяволите, я желаше още повече... а тя му беше клиентка. Трябваше да си го напомни. Беше му клиентка.

Тя извади тефтера си и го отвори. С писалка в ръка, попита:

— Къде се намира охранителният ви център?

Той сложи ръка върху нейната.

— Някои неща не бива да се споменават по телевизията. Нека накараме терористите да се потрудат за информацията си.

— Правилно. — Тя остави тефтера настрана и влезе с него в асансьора за втория етаж. — Не се тревожете, запазването на информация прави репортажа още по-интересен за публиката. Когато свърша с вас, ще бъдете голям хит.

Той погледна надолу към нея. На върха на езика му беше да ѝ каже, че хич не го е грижа, но в този момент тя го попита защо прави това, а той нямаше да признае за нищо на света, че е позволил на онова в гащите му да издава директиви към мозъка му.

— Аз отговарям за сигурността в сената. Вие сте парламентарна репортерка. Ще е добре за компанията, така че се оставям във ваши ръце.

Тя се усмихна. Изглежда отговорът ѝ хареса. Той предположи, че това ѝ даваше някакво чувство за власт над живот, който внезапно бе излязъл от контрол.

За Тийг тя приличаше на момчешка версия на Снежанка, с бледа кожа, меки като на бебе страни, пухкава чувствена уста и черна коса, която се виеше около лицето ѝ. Тя не се перчеше с тялото си, покривайки го с мрачни цветове, които подчертаваха стегнатата ѝ фигура. Сравнена с жените, с които беше свикнал да излиза, скъпи жени, които харесваха предизвикателството да се срещат с опасен мъж, тя бе скромна, професионална и непретенциозна.

Но Кейт бе с хубаво телосложение, с достатъчно големи гърди, за да изпълнят шепите му, тесен кръст и хълбоци, които се полюляваха, когато вървеше. Добре оформените ѝ крака го караха да копнее да види повече. Нямаше преднамереност в походката ѝ; не се опитваше да направи всяко движение изкусително, и тъкмо затова не осъзнаваше, че чистото, плавно движение не означава, че не е секси.

— Пристигнахме. — Той спря пред подсилена метална врата. С ръка върху електронния скенер за длани се идентифицира, набра код и ключалката се отвори. Когато влязоха вътре, гласът му прогърмя: — Искам да внеса малко вълнение в дребните ви скучни животи.

Четирима души се обърнаха и ги погледнаха, трима мъже и една жена, както и купчина монитори и мигащи лампички.

Кейт влезе без колебание.

— Как сте? Аз съм Кейт Монтгомъри от КейТи Ти Ви. Тук съм да направя новинарски репортаж за вашия началник.

— Здравейте, здравейте, здравейте. Шефът ще става звезда! — Чън беше шеф на екипа на Тийг от Калифорния, необвързан, красив двайсет и осем годишен американо-азиатец, който говореше бързо и обичаше да напомня на хората, че се е дипломирал с отличен успех от Станфорд.

Тийг обичаше да му напомня, че специалността му е била изкуство.

— Направо вече чувам заглавието: Супер Охрана Осигурява На Сенаторите Безопасност! — Ролф беше технологичният гений на Тийг,

едър рус германец от северна Дакота.

Големият Боб беше петдесет и четири годишен, тексасец до мозъка на костите, щастливо женен с три деца и две внучета; той се изкикоти силно и вдигна ръка за поздрав.

— Добра алитерация, Ролф. Трябва да те наемат да измисляш заглавия.

Джема беше дребна красавица с красива черна кожа.

— Има компютърна програма за алитерация. Аз я написах. — Ролф се засмя.

Джема завъртя очи.

Веселбата и шегите сепнаха Кейт, но не и Тийг. В този бизнес парадирането беше безмилостно подигравано и неговите хора не благоговееха пред него. Той обикновено не искаше да го правят... въпреки че този изблик доказа, че малко разнообразие може да се окаже добро нещо.

— Тези тъй наречени охранителни експерти се редуват на дежурства — каза Тийг, когато глъчката утихна. — Ще ви запозная и с хората, които дежурят в коридорите. Ако не съм наоколо и някой ви обезпокои, уведомете който и да е от тях, и те ще се погрижат за нас. Всички са свързани. — Той й показа половината дужина слушалки и микрофони, закачени на кукички до вратата. — Преди да е излязъл, ще го заловят.

— Това уоки-токи ли е, или клетъчен телефон?

— Уоки-токи. Можем да покроем периметър от две мили около Сената. Освен това използваме клетъчен телефон. — На своите хора той каза: — Докато Кейт е заета да ме снима — както и някои от служителите ми, които говорят интересно — трябва да заловим преследвача.

— О-о-о, телевизионно интервю — подхвърли Чън.

— Уф, преследвач — промърмори Боб.

— Разчитай на Големия Боб да стигнеш до същността на нещата.

Тийг се отдръпна настрана и загледа как хората му се струпаха около Кейт. Трима мъже, една жена, всички се опитваха да влязат в репортажа... или просто да привлекат вниманието й.

— Вижте, това което имаме тук, е сърцето на охранителната система. — Чън посочи към компютрите и камерите. Той се оправяше много добре с жените и сега се фокусира върху Кейт.

Тя изглежда не забеляза неговия интерес.

— Господин Чън, искате да кажете, че от тази стая можете да наблюдавате целия комплекс на Сената, така ли?

— В по-голямата част — кимна Чън.

— Не. — Бавният западнотексаски провлачен говор на Големия Боб прегази самоуверения тон от западното крайбрежие на Чън. — Това ни дава общата картина, но всяко крило си има собствени специални камери и собствени специални стаи за наблюдение.

Вниманието на Кейт се премести към Големия Боб, който седеше срещу мониторите, погледът му се стрелкаше от един към друг.

— Във всяка стая ли работи някой?

— Не... — Големия Боб я погледна, видя колко напрегнато го наблюдава тя и страните му, розови по начало, станаха тъмночервени.

Тийг искаше да се засмее, само че Кейт се усмихна успокоително на Големия Боб.

— Някой периодично проверява стаите?

— На всеки петнайсет минути. — Червенината върху страните на Боб се отдръпна.

Тя доброжелателно го потупа по рамото.

Тийг я гледаше как успя да накара този едър мъжага да се почувства спокойно. Тя показва забележително спокойствие, докато предразположи Големия Боб да отговори за местата на камерите. Измъкна подробности и за стаите за наблюдение.

Докато си водеше бележки, Големия Боб се промъкна боязливо до него.

— Шефе, Хуанита се обади, че е болна.

— Така ли? — Тийг почувства как познатата тревога започва да го човърка отвътре. — Каза ли защо?

— Каза само, че е един от онези трудни дни. Знаеш, че се случва.

— Да. — Тийг набра телефонния номер на Хуанита и когато тя не отговори, се намръщи. Остави съобщение: „Звънни! Знаеш ме. Тревожа се“. Наистина се тревожеше. По дяволите, не знаеше как да спре да се тревожи за Хуанита.

Но точно сега трябваше да се концентрира върху задачата да пази Кейт. Трябваше да се грижи за нея. Нямахше да си прости, ако някой под негова протекция бъдеше наранен... отново.

Тийг пристъпи напред.

— Ще взема Кейт за една лична обиколка. Можете да ѝ хвърляте по едно око през мониторите. Това ще ви бъде задължение, когато тя е тук. Запомнете го.

— Ще е удоволствие да наблюдаваме мис Монтгомъри — обяви Чън с прекалено голям ентузиазъм.

Изчервена, Кейт се зае да прибира тефтера и писалката в голямата си черна чанта.

Тийг взе слушалките си, пхна трансмитера във вътрешния джоб на самото си и нагласи жиците така, че да не се виждат. Когато носеше това, изглеждаше сякаш говори по клетъчен телефон.

Той отвори вратата да мине Кейт.

Тя махна на екипа му:

— Благодаря на всички ви! Очаквам да работим заедно.

Когато Тийг затвори тежката врата, тя каза:

— Познах Джема и Ролф. Виждала съм ги около комплекса, макар да мислех, че сигурно работят за някой сенатор или нещо такова.

— Имате набито око. — Наистина имаше. Тя впечатли Тийг с това колко внимателно слуша. — Ако решите някога да зарежете репортерството, бих ви наел.

— Благодаря. — Когато отминаха южния изход към Конгреса, тя се обърна и се насочи към вратата.

— Къде отивате? — попита той изненадано.

— В „Старбъкс“. Време е за фрапучиното ми с двойно бита сметана.

— „Старбъкс“ — произнесе Тийг с отвращение. — В офиса ми има кафе.

— Искам си фрапучиното.

Той предположи, че не вреди да излязат навън. Тя псе пак трябваше да се държи нормално. Въпреки това в тона му прозвуча лека насмешка:

— Момичешка напитка.

Тя му се усмихна в отговор.

— Аз съм момиче.

Определено беше.

Момиче, не толкова различно от другите момичета, но все пак нещо в нея го привличаше неустойимо. Не беше само начинът, по който изглеждаше. Когато отиде близо до нея, тя миришеше... на богатство и

на благополучие. Повечето хора биха казали, че благополучието няма миризма, но той знаеше добре. Благополучието беше точно обратното на всички миризми в неговото детство. Нищо в граничното градче, където беше израснал, не беше благополучно. Нямаше никакво благополучие в алеите, изгниващия боклук, влагата и горещината. Така че, предположи той, това го правеше пълната противоположност на Кейт Монтгомъри. Тя беше благополучието, а той... не.

Тя идваше от семейство с пари.

Сигурно беше посещавала частно училище за богати момичета.

Сигурно принадлежеше към някое сестринство в колеж.

Сигурно никога не бе правила нищо, заради което да изпитва вина, или да чува пронизителен глас от миналото, който крещи: „Хей ти, малък негоднико...“.

Трябваше да помни, че Кейт му е клиентка. Забравянето нямаше да скъси огромното проклето разстояние между тях, нямаше да му донесе нищо повече от временно облекчение от едно минало, което още го преследваше.

И щеше да го преследва... вечно.

Първият студен есенен фронт премина през Остин, отнасяйки спарената влага и заменяйки я с първия остър дъх на зима. Кейт разпери ръце и вдъхна дълбоко.

— Не е ли великолепно? Обичам зимата в Тексас.

— Виждали сте зими и на други места. — Той водеше разговор, опитвайки се да я накара да се отпусне и да открие следа за това кой може да я преследва. Бивш любовник? Стар приятел? Беше заинтригуван. Дори прекалено заинтригуван... прекалено очарован от блясъка на златната есенна светлина върху привлекателните ѝ черти.

Той автоматично наблюдаваше хората по улицата, следеше за проблясък от метал на огнестрелно оръжие, но не изпускаше от очи Кейт.

— На много други места, а напоследък в Нешвил. — Тя водеше разговора с лекота. — Ние бяхме там през най-големия сняг от години. Никой не знаеше как да шофира в него. Всички набутаха автомобилите си в канавката.

— *Ние?* — Тя явно говореше за бившия си любовник, както бе заподозрял.

— Мама и аз. — Кейт му се присмя. — Кой друг?

— Майка ви. Разбира се. Къде е майка ви сега?

— Живее тук, в Остин.

— Значи сте близки. — Даже прекалено близки.

Думата се плъзна в сивите сенки и в главата си той чу онзи пронизителен глас: гласът на майка му: „Тийг, ах ти, малък негоднико, не бъди толкова дяволски глупав. Ти си един глупав мелез и ако те намушкат, на никого няма да му пука. Със сигурност не и на мен“.

— Сближихме се особено след смъртта на татко. — Кейт се усмихна напрегнато.

— Какво? О, да. — Той имаше нужда да си спомни обстоятелствата, които свързваха Кейт и майка й... двете се обичаха една друга. Повечето майки и децата им се обичаха. — Щом ще търсим вашия преследвач, ще ми трябва списък с местата, които посещавате. Магазинът за хранителни стоки, фитнеса, партита, срещи с най-новото ви гадже...

— Нямам гадже.

Той не й повярва.

— И защо не?

— Не съм срещнала подходящия. Нямам приятели. — Тя се засмя, ниско, секси мъркане от удоволствие. — Покъртително ли звучи? Имам предвид, че работата ме ангажира напълно и не съм имала време да създам приятели тук. В Остин. Все още.

— Кажете ми къде ходите в един типичен ден.

— В магазина за хранителни стоки, фитнеса — повтори тя предположенията на Тийг. — Ще ви дам списък. Ходя при майка ми. — Лицето й засия. — Поканена съм на парти следващия четвъртък вечерта.

— Страхотно! — Това звучеше обещаващо. — Къде?

— Сенатор Обърлин ме покани на парти по случай годишнината си.

— Сенатор... Обърлин? — Тийг не можеше да повярва на скапания си късмет и му се прииска да се разсмее. — О, това ще е адски весело.

— Какво очаквахте? — В гласа й се прокрадна нотка на раздражение. — Дрога и луди танци?

— Ние определено няма да сме там. Джордж Обърлин е прочут със своите партита от висока класа, на които правилните хора казват

правилните неща. — Той последва Кейт в „Старбъкс“.

— Значи никога не сте били на някое такова преди? — попита тя с подигравателен тон.

— Само като бодигард.

— О! — Вече не ѝ се говореше за това.

Много лошо.

Момичето зад тезгяха извика:

— Здравсти, Кейт. Обичайното ли?

— Ако обичаш — кимна Кейт.

— Аз ще взема кифличка. — Тийг стоеше, без да се усмихва. — И едно кафе, черно.

Докато хлапетата на колежанска възраст изпълняваха поръчката, той се подпря на витрината и фиксира Кейт със студен поглед.

— Правилните хора имат страшно големи диаманти, които искат да опазят, и понякога жените обичат някой опасно изглеждащ мъж да ги следва като доберман на каишка. Така че да, бил съм на няколко партита на висшето общество.

— Сега вече определено ме накарахте да го очаквам с нетърпение! — пропя Кейт весело.

— Не се съмнявам. — Той плати цяло състояние за кафетата, след това тръгна към масата до стената. Държа стола на Кейт, за да седне, после се отпусна на мястото, откъдето можеше да вижда през прозорците, да наблюдава кой влиза, идентифицирайки всяка заплаха.

Кейт отпи от глупавата си напитка със страстната самоотверженост на човек, нуждаещ се от кофеин. Като извади тефтера и молива си, тя премина към работа.

— Кажете ми, Тийг, колко служители имате.

— Осем души на пълно работно време. — Той унищожи половината кифличка на две хапки. — И освен тях още двайсет и петима на договор, на които мога да се обадя, когато ми потрябват. По-голямата част от това, което правя, е наблюдение, така че мога да използвам всеки, който има остро око и осъзнава кое може да създаде неприятности.

— Обучавате ли ги? — Тя отпи още една глътка.

— Хората, които наблюдават, не минават през специална подготовка. Тествам ги. Ако реагират на правилните сигнали, ги наемам, давам им указания и ги назначавам. Харесва им да им се

плаща за нещо, което правят спонтанно. При бодигардовете е различно. Бивши военни, обикновено, имащи опит с оръжие и ръкопашен бой. При мен са най-добрите. — Той го заяви гордо, като всеизвестен факт.

— Как ги намерихте?

— Бил съм в армията с повечето от тях. — Видя как моливът ѝ спря върху листа. Тишината се разтегна — дълга и плътна. Повечето жени — всички жени, които познаваше — щяха да се хванат за информацията, за да му зададат лични въпроси.

Кейт, която имаше всички причини да пита, се поколеба. Кейт, чиято работа беше да проучи миналото му, явно не можеше да се осмели да си върши работата.

Но защо? О, той знаеше. Беше почувствала същата тръпка, която разтърси и него. Отказваше да го признае, но когато се разрови в личния му живот, когато тръгна да го опознава, пое риска за макар и не физическа, а за душевна и емоционална близост.

Тя беше жена. Жените — или поне неговите — се наслаждаваха на секса, но се влюбваха в близостта.

Кейт по-скоро предпочиташе никога да не го види отново.

Той я изчака да види какво ще направи и беше както развеселен, така и изненадан, когато тя плъзна чашата си по масата.

— Опитайте го.

— При едно условие. — Той побутна кифличката към нея.

Беше безизходно положение, двама души, въввлечени в ултрацивилизована хранителна битка. Той не искаше да опитва фрапучиното ѝ. Тя не искаше да отхапе от кифличката му.

Очарована, Кейт го гледаше как накрая вдигна чашата и отпи глътка, тъмните му очи бяха вперени в нея, предизвиквайки я.

Размърда се на стола. Този човек я караше да се чувства некомфортно.

Но би могла да го предизвика в отговор. Беше жена, видяла свят. Знаеше това-онова.

Като отчупи парче от кифличката, тя я поднесе до устните си с бавно движение, пъхайки я в уста.

— Хареса ли ви? — попита го тя с дрезгав тон.

— Да ми харесва? — Той не откъсваше поглед от устните ѝ.

Разбира се. За един кратък миг се бе почувствала нормално, в безопасност, непреследвана. Защото той я пазеше.

Като бръкна във вътрешния джоб на самото си, той извади вибриращия си телефон. Погледна номера на екранчето, извини се на Кейт, отвори телефона и нежно попита:

— Как си, керида^[1]?

Той слушаше и докато Кейт го наблюдаваше, лицето му се промени от усмихнато на сериозно. Той ѝ хвърли поглед и интереса, който демонстрира, не беше по-различен, отколкото би бил към непозната. Цялото горещо внимание и уважение, които ѝ беше засвидетелствал, сега се концентрираха върху човека, който се обаждаше, и той произнесе:

— Не бъди глупава, знаеш, че за мен няма нищо по-важно от теб.

С кого говореше? Положително не с любовница. Не с този тон на твърда настойчивост. С член на семейството? Беше заявил, че няма роднини. Друг случай? Друг преследвач? Друга жена в опасност, която може да ласкае и да покровителства?

— Само да свърша нещата тук и веднага идвам. — Той затвори и стана, посочвайки вратата.

Тя го последва, видя как погледът му се стрелва през прозорците навън към улицата. Може и да беше разсеян, но продължаваше да се грижи за безопасността ѝ.

— Кейт, ще ви върна обратно в Сената и ще ви предам на моите хора. — Той я поведе към улицата и после към правителствената сграда. — Ще ви помоля да стоите там, докато някой от нас ви съпроводи до вкъщи.

Остра болка я прониза. Тя се огледа, виждайки заплаха в смеещите се правителствени чиновници, които чакаха автобус на ъгъла, в групата туристи, шляещи се в парка. Тийг я остави и тя престана да се чувства сигурна в града, който познаваше и обичаше.

— Но аз трябваше да съм с вас — възрази тя. — Да правя репортаж за живота ви.

— Това е личен въпрос. — Гласът му прозвуча любезно, напълно професионално и напълно отдалечено, докато цялото му внимание беше върху пешеходците и колите, минаващи покрай тях.

— *Личен* въпрос? — Тя не можа да се сдържи и попита: — И това го казва мъжът, който твърди, че вечеря в Деня на благодарността

на паркинг за камиони?

Устните му се извиха. Очите му се стоплиха.

— Излъгах. В Деня на благодарността вечерям с приятели.

— Брей. — Тя се престори, че бърше челото си. — Пък аз се притеснявах, че сте абсолютно неприспособен.

Краткото му веселие се разпръсна отново и в гласа му прозвуча язвителност и горчивина, каквато досега не бе чувала от него.

— Всичко в живота ми е толкова нормално, че съм една ходеща реклама на американския живот. — Като използва слушалките си, той заговори на своите хора и им поръча да се грижат за нея.

Когато свърши, тя произнесе настойчиво:

— Описването на личните ви проблеми би ви придало измерение, което зрителите ще харесат.

— Могат да ме харесат, могат и да не ме харесат. Няма значение. — Той я побутна да влезе през големите врати. — Сега вие сте под наблюдение. Тичайте и вижте дали можете да съберете истории за народните любимци. Сигурен съм, че ще се избият да застанат пред камерата. Само не ходете в телевизията и не напускате сградата сама. Ще се опитам да се върна, преди да поискате да се приберете вкъщи.

Тя го изпрати с очи как излиза и ѝ се прииска страстно животът ѝ да стане отново нормален. Искаше да вдига телефона и да не се притеснява за мълчанието от другата страна на жицата, или още по-лошо, от глас, който ще произнесе: „Махай се, кучко“! Искаше да върви по улицата и да не се ужасява от това, че някоя кола ще връхлети върху нея.

Знаеше, че никога повече няма да се чувства сигурна... освен може би, когато Тийг Рамос стои до нея.

И това я безпокоеше почти толкова, колкото мисълта за преследвача ѝ.

* * *

Тийг Рамос използва ключа си и влезе в малък апартамент близо до центъра на Остин. После влезе в спалнята и отиде до леглото, наведе се и целуна жената, която лежеше в него. С цялата любов, която бе способен да изрази, той се усмихна в кафявите ѝ очи и каза:

— Скъпа, твоето обаждане беше най-хубавото нещо, което ми се случи за цяла седмица.

[1] Скъпа (исп.). — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Кейт седеше в колата си на обичайното място на паркинга и гледаше през предното стъкло към търговските складове, където беше създала своя дом. Те бяха на по-малко от пет години, реконструиран пететажен склад с големи прозорци и скрибуцащ товарен асансьор, който би трябвало да бъде сменен, но придаваше атмосфера на мястото. Встрани от паркинга стоеше контейнер за боклук. Ивици зелена трева създаваха разнообразие пред безпощадното настъпление на бетона. Високите лампи на паркинга и охранителните камери сочеха навън.

Районът беше все още в преход от пренаселен център към модерни апартаменти, но тя го харесваше... преди. Беше забавен, модерен, беше в квартала на стария склад — и тя седеше, чакаше със заключени врати, докато Тийг паркира колата си на мястото за гости.

Така я беше инструктирал да направи. Тя хвана синята кожа на волана и я стисна.

Притесняваше се повече за това как ще реагира Тийг на нейното неподчинение, отколкото, че евентуалният ѝ преследвач може да се спотайва в сенките. Но повече от всичко се притесняваше за предстоящата нощ, и стомахът ѝ се свиваше на възел. Колко *глупаво* беше да мисли за Тийг вместо за безопасността си.

И все пак, през целия ден го бе следвала, докато той изпълняваше задълженията си, водеше си бележки за действията му и слушаше дълбокия му глас, когато обясняваше процедурата; присъствието му сякаш се триеше в кожата ѝ, докато си мислеше, че тази нощ той ще бъде в дома ѝ.

След което я беше оставил сама четири часа — четири противни часа! — и макар да знаеше, че е в сигурни ръце, тя не бе в състояние да се съсредоточи в работата, която обичаше. Чакаше да чуе гласа му, искаше сигурността на присъствието му.

Що за ужасна ситуация, в която се бе оказала, да се безпокои за мъж, който се предполагаше, че трябва да я пази.

Когато Тийг почука по стъклото, тя подскочи толкова силно, че разтресе колата; обърна се към него и той ѝ се усмихна — бавна, плавна, секси усмивка.

Направи ѝ знак да отключи.

След това той отвори вратата и плъзна ръка под нейната.

— На кой етаж сте?

— Петият. — Тя измъкна единия си крак, после другия, като внимаваше полата ѝ да не се вдигне прекалено — южняшки възпитаната ѝ майка я бе научила да излиза правилно от нисък автомобил — но бързият проблясък в очите му доказва, че никакви предохранителни мерки няма да са достатъчно добри да укротят ловните му инстинкти.

— Как открихте това място? — Той вървеше до нея, нагаждайки крачките си към нейните, с брезентова чанта в ръка. Погледът му сновеше между нея и обкръжението им.

— Оказа се, че предприемачът е син на най-добрата приятелка на майка ми, и когато един от собствениците бил изгонен, аз купих мястото.

— Изгонен. Защо? — Те влязоха във фойето и Тийг се огледа. Бетонният под и високите тавани бяха свидетелства за първоначалното предназначение на сградата, но декораторът беше боядисал стените в топъл портокалов цвят и осветил фойето с аплици от кехлибарено стъкло и бронз.

— Не можел да си го позволи. Бил притиснат финансово. — През следващите няколко дни Тийг щеше да живее с нея. За съжаление, беше я помолил. Тя не можеше да направи нищо по въпроса, но не беше длъжна да се съгласява.

— Знаете ли името му?

— Не, но предполагам, че мога да разбера. — Кейт беше голяма. Не беше девица. Жена със силен ум и силни инстинкти.

— Аз ще разбера.

Тонът на Тийг привлече вниманието ѝ. Начинът, по който се беше огледал, по който вървеше след нея... тя беше забравила отново защо той е тук.

Но не и той. Като отвори мобилния си телефон, той набра един номер и каза:

— Хей, Големия Боб, разбери кой е живеел на този адрес и виж дали можем да говорим с него. Изглежда ми като човек, от когото може би се интересуваме.

Когато Тийг затвори телефона, Кейт попита:

— Мислите ли, че той е преследвачът?

— Възможно е. Може да е ядосан, че сте заели дома му.

От идеята я полазиха тръпки... мисълта, че някакъв мъж познава мястото по-добре, отколкото тя. Това придаде напълно нов нюанс на присъствието на Тийг тук. Тя почти успя да си го представи как се бие с някакъв нахалник, как го подчинява, връзва го, след това го обръща към нея, гърдите му се повдигат, по челото му е избила пот... готов да си поиска наградата...

— Това ли е единственият вход към сградата? — попита той.

— А? — Наложил се да обуздае въображението си. — Не, това е задният вход.

— И тук ли има записваща камера?

— Да. — Тя предвиди следващия въпрос. — Те всички работят. Асоциацията на собствениците плаща на „Клеопатра Секюрити“ да следи района.

Тийг изсумтя, нито доволно, нито недоволно.

— Достатъчно надеждни са. Ще говоря с тях да получа записите. — Той се ухили, когато натисна бутона на асансьора. — Синът на най-добрата приятелка на майка ви, а? Красив ли е?

— Тя е много красива. Освен това е много кадърна. — Широките двойни врати се отвориха и Кейт влезе в асансьора. — Искате ли да ви запозная?

— Не, в момента имам достатъчно грижи на главата. — Той я последва.

Кейт едва не се сопна, че не му е грижа, но се сдържа. Това бе от вида остроумия, които създаваха повече неприятности от тези, с които можеше да се справи. И въпреки това едно малко изкушение ѝ мина през ума... какво щеше да навреди, ако се поддадеше на съблазънта на Тийг и спеше с него? Все пак нямаше да означава, че се е влюбила в него.

Тя му хвърли поглед крадешком. Той изглеждаше толкова добре. В ограниченото пространство на асансьора миришеше добре, на топла, чиста кожа и на сандалово дърво.

Вратата се отвори към коридора, също декориран в оранжево, кехлибарено и бронз. Ако не беше наблюдавала, поведението му щеше да мине незабелязано, толкова плавно се движеше той. Пристъпи навън и бързият му поглед обходи всеки ъгъл, независимо от охранителните камери и трите затворени врати срещу тях. Когато се увери, че коридорът е безопасен, той задържа асансьора, за да излезе тя от него. Изглеждаше напълно отпуснат. Но не беше. Пазеше я. През цялото време я пазеше.

Тя отиде до вратата си, пъкна ключа и се отдръпна настрана... преглъщайки, докато го гледаше как преценява мястото. Можеше ли да има по-привлекателна идея от това да знае, че би я защитил с живота си?

Гласът на здравия разум прозвънна студено и ясно в главата ѝ. *Защото това му е работата, Кейт. Защото почти целия този мачизъм е вложен в успешното изпълнение на неговата работа, а малкото останало е достатъчно за едно бързо изтърковане и дори още по-бързо сбогуване.*

Мразеше този глупав глас в главата си.

Тийг обиколи долния етаж. Дневната се издигаше на два етажа. Голям килим с цветни асиметрични шарки покриваше облицования с плочки под. Декорирани в снежнобялото и яркосиньото на гръцките острови, кухнята и трапезарията бяха отворени към дневната. От една рамка на тавана висяха бакърените ѝ тигани и тави, а на верижка се поклащаше амулет от Индонезия.

Той се обърна отново към нея:

— Виждате ли нещо, което да не е на мястото си?

— Не. — От вратата всичко изглеждаше напълно нормално и изключително подредено, благодарение на чистачката ѝ, която беше идвала в петък.

Високото стълбище се издигаше нагоре и завършваше в отворен балкон.

— Какво има горе? — попита той.

— Спалнята ми.

— Хайде, влезте. Аз ще обиколя. Вие можете да започвате да вечеряте.

Арогантността му драсна по нейната чувствителност.

— Какво искате върху пицата си?

Веждите му се повдигнаха.

— Не приличате на момиче, което приготвя пица.

— Аз съм репортерка. Живея на пица. — Ядеше от нея много повече, отколкото искаше, особено по време на работа.

— Това не е типично жилище на репортер. — Той посочи към кожените мебели в кремаво и кафяво, и колекцията от африкански богини на плодородието.

— Така е, когато е замесен доверителен фонд. — Тя се стегна, очаквайки сарказъм, какъвто бе чувала в нюзрума, или може би още въпроси, намекващи, че я преследват заради парите ѝ, и че, разбира се, вината си е нейна.

Вместо това той каза:

— Всичко.

— Какво?

— Бих искал да има всичко върху пицата ми. — След което тръгна по стълбището нагоре.

Видя го как изчезва в спалнята ѝ. Някак си бе успял да направи така, че последната дума да е неговата.

Тя набра телефонния номер на „Татко Джери“, изписан върху магнитчето на хладилника, и поръча две големи комбинирани пици. Погледна сковано към стълбището и се запита какво ли си мисли той за спалнята ѝ, обзаведена спартански в топли кехлибарени тонове, с монтирани върху паспарту копринени картини от Индонезия на стената.

После се запита защо трябва да ѝ пука.

За съжаление, знаеше защо, знаеше също, че трябва да престане да мисли какво би било да е с Тийг, да спи с Тийг. Кога беше станала от жените, които харесват мъже, които биха ги наранявали? Знаеше много добре, че не трябва да се измъчва по някакъв красив негодник, и въпреки това смяташе, че е оправдана една нощ — или повече — с Тийг.

Но какво щеше да прави с него? Как трябваше да го занимава? Щеше да живее тук, докато намерят преследвача ѝ. До лягане оставаше доста време, а той нахлуваше все по-навътре в личното ѝ пространство. Тя сложи подложки за хранене на мраморния плот на кухненската маса, след това ги вдигна и ги занесе в дневната. Масичката ѝ за кафе беше в същия зелен мрамор, диванът беше с

дебели и удобни възглавници, и най-важното, телевизорът ѝ покриваше отсрещната стена. Обикновено го държеше включен на канала на КейТи Ти Ви, но притежаваше най-големия кабелен пакет с всевъзможни спортни канали. Това щеше да забавлява Тийг и нямаше да се налага да водят куртоазни разговори.

Тя се замисли как да подреди местата за сядане. Двамата можеха да са с лице към телевизора, ако седяха на дивана, но блъскането на раменете би довело до голи разговори на дивана — ето пак развинтеното ѝ въображение! — и ако се канеше да остане изправена, се нуждаеше от стратегия.

Сложи една подложка пред стола, перпендикулярен на дивана.

Тя щеше да седне там.

Подреди вилици и салфетки, след това се поколеба за бутилките в хладилника, питайки се дали Тийг ще иска „Бъдуаъзър“ или ще предпочете някоя от дизайнерските ѝ бири.

Като сви рамене, реши, че той ще пие каквото има, отвори капачките на две бири и се насочи към дневната.

— Хубаво местенце — каза той, когато слезе от стълбището.

Тя му подаде бутилката.

— Заслугата е на предишния собственик и на мен ми хареса.

— Значи не сте променили нищо?

— Мебелите. Боядисах стената зад телевизора в кремаво. Килимът е мой. Реших да се храним тук. — Тя му посочи да седне на дивана. — Да погледаме футбол. — Тя прехвърли каналите, докато намери мач между Тексасците и Каубоите. Намали звука, после остави дистанционното на масата.

— Звучи добре. — Но той се насочи към рафтовете с книги. — Какво четете?

Въпросът беше толкова невинен, колкото проявата на интерес от момче, с което си излязла на среща. Тя го знаеше. Знаеше също така, че реагира пресилено. И въпреки това... защо толкова го интересуваше? Не ѝ се искаше да му позволява да си пъха носа навсякъде — какво четете, как е украсила, каква е всъщност.

— Мистерии. Романси. Научна фантастика. Фентъзи.

— Романси? — Разбира се, че щеше да се хване точно за *това*. — Защо ви е да четете романси?

— Защото единствената алтернатива са мъже като вас — отвърна тя остро.

Той отметна глава назад и се разсмя.

— Романсите са за глезени момиченца. За хора, които се страхуват да погледнат в лицето реалния живот.

Дразнеше я. Тя не се съмняваше. Но нямаше да може да устои на подхвърлената въдица.

— Аз съм репортерка. Всеки ден гледам реалния живот в лицето. Знам какъв е реалния живот... харесва ли ви последният филм за Джеймс Бонд?

— Не знаете нищо за реалния живот. — Тийг говореше бързо, безгрижно. Той се усмихна, сякаш се шегуваше, макар на Кейт да й прозвуча прекалено сериозен.

— Кажете ми, мистър Голям житейски опит, какво представлява реалният живот? — Звънецът на вратата звънна и тя тръгна да вземе пиците.

Той хвана китката ѝ, когато тя се пресегна към бравата.

— Реалният живот не включва отваряне на вратата, преди първо да погледнеш.

— Знам. — Тя издърпа китката си и той я пусна... след като я задържа достатъчно дълго.

Кейт отиде до масичката за кафе и се зае да подрежда вилиците точно в центъра на салфетките.

Тийг погледна през шпионката. Явно удовлетворен, отвори вратата, взе кутиите, плати на момчето и ги занесе до масичката. Усмихна се при вида на подложките, салфетките, вилиците.

— Хубаво е.

Кое в Тийг я докарваше до такава нервна възбуда? За по-малко от дванайсет часа беше успял да я накара да осъзнае сексуалността си повече от всеки друг мъж, и го беше направил по вълнуващ начин. Реакцията на тялото ѝ беше плашеща.

— Фърст даун — каза тя. — Тексасците със сигурност ще го загубят.

— Не, добре изглеждат днес. Обзалагам се, че ще спечелят.

— Бас? — Тексасците не бяха направили нищо този сезон. Впрочем, Каубоите също, но бяха напред с двайсет и една точки.

Тийг кимна.

— Колко?

— Десет?

Той се пресегна през масата.

Тя пое ръката му. Той имаше хубаво ръкостискане, здраво, но не агресивно.

— Как сте научили толкова много за футбола? — попита той.

— Баща ми беше спортен маниак. — Тя се усмихна на милия спомен. — Преди да навърша три, можех да изрецитирам имената на всички от Националната футболна лига. Когато бях на единайсет, си счупих пиццала, докато играех футбол, и приключих една наистина обещаваща голмайсторска кариера. Татко беше съкрушен. А мама облекчена.

— Значи наистина ще се ядосате, когато загубите този облог? — попита той.

Състезателният ѝ дух беше провокиран.

— Няма да загубя.

— Сериозно? — Той посочи към екрана.

Тексасците вкараха гол.

— Това е далеч от победата — информира го тя. Отхапа от пицата и вкусовете избухнаха върху езика ѝ. Пеперони, домати, сирена, гъби, лук, чушки и подчертаващият всичко това властен вкус на чесън. Тази пица не беше направена за романс и може би точно за това я беше поръчала. Защото ако не вземеше мерки да обуздае влечението си по Тийг, щеше да падне в леглото с него, защото... тя замръзна... защото той беше мъжът, когото би могла да обича.

Тя се взря неவிждащо, забравила пицата, забравила мача. Ако не внимаваше, ако не предприемеше незабавни действия, този мъж щеше да е човекът, който можеше да разбие сърцето ѝ.

Боже мили. Дванайсет часа. За дванайсет часа беше стигнала до *това* положение?

— Когато внезапно осъзнаете нещо, с ръце ли започвате да ядете? — Закачливият глас на Тийг наруши унеса ѝ.

Тя си даде сметка, че държи едно парче пица на половината разстояние от отворената си уста. Остави пицата в чинията и го погледна; веждите му се вдигнаха въпросително, тъмното му красиво лице притежаваше очарование, на което не можеше да устои.

— Вярвате ли в Съдбата?

Другата вежда на Тийг се вдигна нагоре.

— Разбира се. Аз съм испанец. Аз съм ацтек. Съдбата пише името си върху душата ми.

— Но не сте напълно нито испанец, нито ацтек.

— Така е. Баща ми беше англичанин. — Тийг се усмихна с непринудена усмивка. — Но не го помня. А *вие* вярвате ли в Съдбата?

— Боже, не. — Движението върху екрана привлече вниманието ѝ и тя се намръщи на моменталния отговор. Тексасците бяха отбелязали точка. Тъчдаун, и бяха направили допълнителна точка. — Родителите ми са методисти.

— Това, разбира се, изключва всички други системи на вярвания.

— Кой сега е саркастичен?

— Още една точка! — каза той.

Тя за момент се почувства доволна, че е оценил остроумието ѝ. След това осъзна, че е имал предвид играта.

— Досега не съм виждала свидетелства за Съдбата. — Макар че когато това се отнасяше до тази игра, започваше да се чуди.

— Виждали ли сте свидетелства за Бог?

— Да — каза тя рязко.

— Свидетелства, които можете да докажете без съмнение? — Той се засмя на изражението ѝ.

— Циничен сте. Не вярвате нито в Бог, нито в Съдбата. Защо?

Той отпи глътка от бирата.

— Всеки обрат в живота ми се е случвал, защото аз съм *избирал* промяна. Аз взех решението да отида във военноморския флот. Аз взех решението да стана бодигард. Никога не ми се е случвало Съдбата да ми подложи крак и да ме спъне.

— Нито пък на мен. — Надяваше се това да е истина, въпреки че когато Тийг седна срещу нея, разпръсквайки феромони, вече не беше толкова сигурна.

На екрана се появи образ; образ, който тя разпозна. Намръщи се.

— Този мач е повторение!

— Да, от миналата година, за предварителното класиране между Каубоите и Тексасците. — Той се ухили, когато тя най-после осъзна, че я е изиграл. — Искате ли да ви кажа как завършва?

— Сякаш не мога да се досетя. — Телефонът звънна и тя стана да го вдигне, без да откъсва очи от телевизора. Трябваше да се досети,

но беше толкова разсеяна от Тийг, че дори не бе забелязала, че е повторение. Сега щеше да загуби десет долара. Боже, толкова мразеше да губи.

Тя натисна спикера на телефона и произнесе кисело:

— Здравейте.

— Скъпа, какво има?

— Мамо! Как си? — Кейт вдигна слушалката и заговори бързо, задъхано. *Виновна!* Можеше също така да го извика на майка си: *Аз съм виновна! Не можах да докажа съществуването на Бог, не забелязах, че гледам миналогодишен футболен мач и обмислям да спя с мъж не по някаква разумна причина, а единствено защото ме кара да пуша — и нямам предвид цигара.*

— Добре съм, ами ти? Звучиш ми уплашена, Кейт. — Гласът на майка ѝ се снижи до шепот: — Има ли някой с теб? Да не е преследвачът? Да се обадя ли в полицията?

— Не! Искам да кажа, не се обаждай в полицията! — От всички неща, които не искаше, това беше номер едно в списъка. — Бодигардът е тук с мен. В безопасност съм.

Кейт почти можеше да чуе как мозъкът на майка ѝ обработва информацията.

— Бодигардът? Той е с теб? Хубав ли е?

Недей, мамо!

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че всеки път, когато те питам дали някой е хубав, ти ми казваш, че е дебел или стар, или пък мирише. — Майка ѝ прозвуча остро и нетърпеливо. — Този дебел ли е, стар ли е, мирише ли?

Кейт погледна през стаята към Тийг, жилист, мускулист, млад и... Тя понижи гласа си:

— Този мирише.

Майка ѝ изсумтя от отвращение.

— На нещо екзотично и мъжествено. Животинско. Мисля, че може да е чист дестилиран секс.

Тийг вдигна глава и за момент Кейт се уплаши, че може да е чул.

Но не, той отново се загледа надолу.

Тя издиша с облекчение.

— Звучи обещаващо — каза майка ѝ. — Значи е хубав?

— Хубав е най-слабата дума, която бих използвала, за да го опиша.

Майка ѝ я познаваше прекалено добре.

— Красив? Мъжествен? Неустоим?

— Всичко това, и напълно не на разположение.

— Искаш да кажеш, че е женен? — Майка ѝ прозвуча ужасено.

— Не. Съвсем определено не е.

— Значи е гей. — Майка ѝ прозвуча доволно от заключението си.

Кейт избухна в смях.

— Н-не — заекна тя. — Категорично не. — Нищо не можеше да бъде по-абсурдно.

Тийг се надигна от дивана, събра чиниите и ги сложи в съдомиялната. Да не би да се опитваше да убеди Кейт, че е домошар? Защото това нямаше да проработи.

Тя сниши гласа си:

— Искам да кажа, че той не желае да се обвързва.

— Покажи ми мъж, който иска — изсумтя майка ѝ.

— Който иска какво? — попита Кейт разсеяно. Тийг изглеждаше наистина добре в ролята на домошар.

— Който иска да се обвърже. Ако не е женен, значи е на разположение и може да бъде хванат. — Майка ѝ говореше с абсолютната увереност на жена, която знае нейните уловки. — Можеш да го накараш да се влачи след теб за отрицателно време.

— Не. — *Лоша идея. Не ме изкушавай!* — Не мога.

— Защо не? Красива си, умна си.

Кейт се обърна с гръб към Тийг и заговори към стената, гласът ѝ слезе с няколко тона по-ниско.

— Някои мъже не обичат умните.

— Скъпа, трикът е да не им позволяваш да разберат. — Майка ѝ звучеше толкова убедено, колкото всяка южняшка лейди, когато се сблъска със своеволен мъж.

— Малко късничко е. Освен това не искам такъв мъж. Искам мъж, който ме харесва такава, каквата съм.

— Скъпа, ако не искаш този мъж, просто го кажи. Няма да те тласкам да се хвърлиш на врата на първия, който не мирише. — Тя звучеше раздражено.

— Не е това, просто... — Иззад нея се появи мускулеста ръка, предлагаща чаша с бренди. Тя се взря в пръстите, в широката длан и тъмните косъмчета над китката.

— Скъпа?

— Трябва да свършвам, мамо. — Кейт взе питието, опитвайки се да не докосва пръстите му. — Той ми сервира питие.

— Добре. Можеш да използваш нощта и да излезеш да се позабавляваш.

— Затворена съм вкъщи с бодигард.

— Който не мирише — каза майка ѝ весело. — Не знам дали да искам той да залови преследвача ти по-скоро, или да се наложи да прекарате повече време заедно. Чао, засега!

Кейт се взря в телефона, след това неохотно се обърна към Тийг, убедена, че ще трябва да обяснява нещо, което нямаше желание да обяснява.

Вместо това той каза:

— Предполага се, че трябва да следвате рутинния ми график. Да наблюдавате как минава седмицата ми. Работя навън всеки ден. Имате ли проблем с фитнеса? — Той вдигна подигравателно едната си вежда. — Наистина ли миришат неприятно?

Тя се престори, че не знае за какво става дума.

— Фитнес салонът ми е точно на ъгъла. Имате ли нещо против?

— Звучи добре. — Той не беше от мъжете, които възразяват на необходимостта да тренират, за да останат в добра физическа форма. Това му беше работата и щеше да тича, да кара колело, или да блъска боксова круша, без да се оплаква.

Бедата беше, че щом си го представи как прави тези неща, забеляза определено покачване на температурата в стаята. Размисли за брeндитo.

— Май предпочитам бутилка вода.

— Страхотно. — Мобилният му телефон пропя с тенекиен тон интерпретация от ария на „Кармен“. — Дайте ми и на мен една.

Добре де. Беше изчистил кухнята. Беше ѝ поднесъл бренди. Тя можеше да му даде бутилка вода, без да изгуби от женствеността си. Извади две бутилки от хладилника и му занесе едната. Той я взе с разсеяно кимване.

— Бързо стана — произнесе той в телефона, когато отиде до прозореца и погледна навън. — Дали да не изпратим хора да го проверят, а?

— Кого? — попита тя.

Той прекрати разговора и отиде до вратата.

— Мъжът, който току-що е влязъл в сградата, бившият собственик на апартамента ви, някой си Уинстън Портър. Когато Големия Боб му звъннал преди малко, Уинстън избухнал. Заканил се. Казал, че ще дойде да ви предаде един урок за това, че си вретете носа в неговия бизнес.

— Боже мой. Значи той е преследвачът?

— Може би.

Някой почука на вратата и сърцето ѝ трепна. Натъртванията, за които беше престанала да мисли, внезапно я заболяха с нова сила, и ѝ се стори, че онази кола я връхлита.

Сигурно изглеждаше зле, защото Тийг каза успокоително:

— Ще се чувствам по-добре, ако излезете оттук. Идете в спалнята или в банята.

— Дали да не извикаме полицията?

— Това би било страхотно. Идете и им се обадете. — Като я хвана за ръката, той я поведе към спалнята на долния етаж. — Стойте тук, докато не ви извикам.

Тя се втренчи във вратата, която той затвори в лицето ѝ, след това се спусна към телефона. Ами ако онзи тип имаше оръжие?

Ръката ѝ трепереше, докато набираше 911 и съобщаваше за взломджия, наострила уши какво се случва в другата стая.

Чу мъжки гласове. Звучаха цивилизовано. Спокойно.

Операторката обеща да изпрати патрулка.

Първоначалната тревога на Кейт се стопи. Започна да се чувства глупаво и малодушно, задето се крие в спалнята си.

Минутите се нижеха и тя реши да погледне. Пое си дъх и откряна вратата.

Двамата мъже стояха в антрето един срещу друг. Изведнъж тя осъзна, че тихите гласове са само камуфлаж за раздразнителността на поне единия от тях.

Уинстън беше висок, вероятно метър и деветдесет, млад... и разярен. Носеше костюм на Армани и колосана бяла риза с разкопчана

яка. Големите му юмруци се отваряха и затваряха, докато говореше, и той се издигаше над Тийг като човек, свикнал да надвива в бой.

— Вие за кого се мислите? Нямате право да ме безпокоите. Кой не прекалява с алкохола от време на време и не нарушава правилата? — Британският му акцент се засили и гласът му се извисяваше с всяка дума.

В пълен контраст, Тийг прозвуча спокойно и решително:

— Просто ви звъннахме и ви зададохме няколко въпроса.

— Знаете ли колко много хора ми звънят? Писна ми. Писна ми от всичките тези лешояди, които се навъртат, сякаш съм труп, който трябва да се разчисти.

Кейт осъзна, че Уинстън беше пиян или дрогиран.

Искаше ѝ се да се обади отново на 911, да ги накара да побързат. Пръстите ѝ потрепнаха върху цифрите.

— Ще ви платя, когато получа парите — извика Уинстън. — Казах ви го преди!

— Ние не сме говорили преди. — Тийг стоеше абсолютно неподвижен, погледът му беше фиксиран върху ръката на Уинстън.

— Това е моята къща. Моето жилище. — Уинстън замахна с ръка и събори една ваза от масичката на Кейт. Тя се разби на пода.

Звукът я накара да трепне.

Нещо в стойката на Тийг се промени.

Той вече не чакаше. Той предчувстваше. Беше подготвен да приключи сцената.

— Променила го е — продължи да вилнее Уинстън. — Тази кучка го е променила.

— Сега това е нейно жилище. — Със самонадеян и самодоволен глас Тийг завря лице в лицето на Уинстън. — Ти си загубеняк. Вече всички го знаят.

Уинстън се хвърли върху Тийг.

Тийг се дръпна настрана и го хвана за китката. С бързо и плавно движение запрати младия мъж на пода, след това сложи крак върху гърба на Уинстън и изви китката му нагоре зад гърба.

Кейт ахна, след това покри устата си с ръка, за да възпре звука.

Погледът на Тийг се стрелна към вратата, където бе застанала, и за момент тя се взря в силните, бездушни очи на хищник.

СЕДМА ГЛАВА

Тийг си сложи ръкавици за вдигане на тежести и раздвижи пръстите си.

Възможно най-далеч от него, в другия край, Кейт тренираше в групата за кикбокс. Можеше да я види през стъклото, разделящо двете зали. Тя вдигна крак и започна да ритя торбата срещу себе си отново и отново, мръщейки се от усилието. Беше облечена в синя тениска без ръкави и син клин за каране на велосипед. Точно сега по всичко личеше, че не си спомня за съществуването му.

Или по-скоро не искаше да си спомня.

Снощи с един проклет, недискретен поглед я бе уплашил поради прекомерна предпазливост.

И за какво? Че Уинстън може да е действал под влияние на дрога; в края на краищата се оказа, че има солидно алиби — беше прекарал последната седмица в затвора заради шофиране в нетрезво състояние и беше пуснат само два дни преди това. Така че подозрението отпаднаше.

Тийг нагласи тежестите на уреда за трицепси и започна да вдига бавно.

Преди беше плашил хората с гнева си. Първия път, когато го направи, беше петнайсетгодишен. Майка му се беше напила. Още от малък носеше следите от колан върху гърба си. Беше го била достатъчно силно, за да пореже лицето му с евтините си пръстени. Този път се беше приближила до него с голи ръце и бе раздрала бузата му с нокти.

Този път, когато кръвта потече по брадичката му, я хвана.

Стиснал я за ръцете: само това, просто ги хвана и я *погледна*.

И тя избяга с вик и разкривено от ужас лице.

Повече никога не го нападна физически.

Той така и не разбра какво се бе случило онзи ден, но накрая проумя, че в погледа му има някаква сила. Всеки път, докато служеше в армията, когато се ядосаше, хората се отдръпваха от него, а когато се

биеше... ами, когато яростта го обземеше, бе виждал не един войник от другата страна да бяга, обхванат от ужас.

Ролф го наричаше берсерк^[1].

Тийг се смееше и изтъкваше, че във вените му не тече и капка викингска кръв. Но... кой знаеше? Във всеки случай не и той.

Само Хуанита никога не се беше страхувала от него. Само Хуанита го беше обичала.

А виж какво ѝ беше причинил.

Мускулите в задната част на ръката му пицяха и той примига, когато започва да смъква тежестите. По-добре да внимаваше какво прави — не можеше да си позволи да разкъса сухожилие точно сега. Трябваше да се грижи за Кейт.

Добре де, не да се *грижи*, а да е сигурен, че е в безопасност.

Миналата вечер Кейт беше любезна с полицаите, когато се появиха да арестуват Уинстън. Тя им разказала точно цялата сцена и подписа автограф за дъщерята на едното ченге. Показа след това на Тийг неговата спалня, предложи му хавлиени кърпи, допълнителни одеяла и с културна усмивка му плати десетдоларовата печалба от облога.

Но сексуалното напрежение, което кръжеше във въздуха между тях, беше изчезнало, и когато той докосна лакътя ѝ, тя се отдръпна от него, сякаш бе демон. Не че имаше нещо против тя да изпитва от него малко страх, но ако я застрашаваше опасност, искаше да изтича към него, не да бяга от него.

Казано честно, егото му беше наранено. Какво беше казала снощи на майка си по телефона? Че миришел на чисто дестилиран секс.

Погледът му се стрелна към прозореца, където Кейт размахваше юмруци във въздуха.

Сега... сега тя не можеше да понася да я докосне. Трябваше да успокои страховете ѝ и да говори с нея, да я докосне без да я кара да трепва, сякаш е проклетият дявол.

И все пак, защо бе изненадан от реакцията ѝ? Знаеше кой е. Какво беше направил.

Сивите сенки на миналото го обгърнаха и той чу гласа на майка си, остър и презрителен: *По дяволите, Тийг, малък негоднико, не можеш да набиеш едно хлапе. Не бъди толкова глупав. Ти си един*

глупав мелез и ако те намушкат, никого няма да го е грижа. Във всеки случай не и мен. Но онова хлапе...

Тийг прекъсна гласа. Не искаше да я слуша повече. Тя беше мъртва. Майка му беше мъртва. Миналото беше застинало. Колкото и силно да искаше или да се опитваше, не можеше да промени нищо.

Той изчака навън до вратата, докато курсът по кикбокс свърши. Можеше да види Кейт вътре да се мотае безцелно сред другите жени. Тя се усмихваше и говореше, свали ръкавиците си, отпи от бутилката с вода, избърса с хавлиената кърпа челото си.

Първите, които излязоха, спряха, когато го видяха, след това продължиха да вървят и последователно му изпратиха интимни усмивки.

Той се усмихна в отговор. Всяка една от тези жени потвърди, че черната му тениска без ръкави и шортите му творят чудеса върху женското либидо, а това пасваше идеално на неговите планове. Той щеше да покаже какъв мечок е, щеше да накара Кейт да ревнува и да си възвърне контакта с нея.

Раздвижването в групата накара жените да отскочат. Когато той отпрати усмивка на Кейт, отвсякъде започнаха да я сръчкват с лакти. Тя завъртя очи, след това произнесе рязко:

— Тийг, отивам да се изкъпя и да се приготвя. Ако искаш да потренираш още малко...

— Не. — Той пристъпи към нея и тя се закова на място толкова бързо, че всички се забиха в нея и я блъснаха точно срещу гърдите му.

Тя се отдръпна бързо, контактът беше бърз като жигосване.

— Всъщност, ако искате можете да се върнете — той кимна към тренировъчната зала, — ще ви дам няколко съвета за това как да удряте с юмрук.

— Какво? — Кейт наклони глава, сякаш имаше затруднения със слуха.

— Боксирате се като момичета. Трябва да участвате с цялото си тяло. Нека ви покажа. — Той понечи да я хване за ръката и да я поведе обратно.

Тя се изплъзна.

— Какво му е лошото на това да се боксирам като момиче?

Погледът му говореше съвсем ясно какво си мисли за нейната глупост.

Една от другите жени, по-възрастна, която бе показала достатъчно ясно, че оценява активите му, попита:

— Наистина ли можете да ни научите как да удряме? Онзи идиот Стив, който водеше курса преди, така и не ни показа как да се движим правилно.

Идеално. Една голяма група би дала на Тийг шанса да установи връзка с Кейт, без тя да се чувства заплашена. Въпреки че в този кратък миг на контакт ароматът ѝ — сладък, пикантен, женствен — го накара да я пожелае отново. Някоя от останалите жени тук — а имаше и други привлекателни жени — не го интересуваше.

Животът беше гадно нещо.

— Какво се е случило със Стив? — Тийг ги поведе обратно към залата за тренировки.

— Отказа се преди месец. Оттогава се редуваме да водим курса. — Жената сви устни. — Лошо.

— Боби Джо, мисля, че се справям добре с тази задача! — възрази една от жените.

— Добре и по момичешки — отвърна ѝ Боби Джо. — Хайде, момичета, да се научим как да избиваме мерака на нападател. — Тя отиде по-близо до Тийг. — Какво ще кажете вие да ни тренирате, възможно ли е?

— Да, мадам. Аз съм Тийг Рамос и съм специалист в избиването на мераци от нападатели. — Тийг зае позиция пред скупчилите се жени. — Добре, заемете места!

Те се разсмяха, но се събраха в неравни редици и го загледаха очаквателно.

Странно как тези военни команди действаха върху цивилни.

Кейт се върна в средата на групата, гледаше го предпазливо. Разбира се. Тя беше видяла скота в него, беше все още уплашена, а Кейт Монтгомъри не се плашеше лесно.

Понякога през редките и дълги нощи, които беше прекарал сам, въпросът го преследваше: Наистина ли беше скот? С поглед докарваше до паника обръгнали бойци. Беше убивал мъже — мъже, които трябваше да бъдат убити — и никога не бе сънувал труповете им. Единственото нещо, което някога го бе преследвало, беше споменът му за улиците, миризмите, високия смях... безпомощността. Мразеше спомена за годините, когато беше малък, спомена за големите хора,

учители, възпитатели, за майка си, която го тормозеше, присмиваше се на стремежите му, лишавайки го от достойнство.

Мразеше спомена за онова, което му се беше случило, и не обичаше да мисли за случващото се на Кейт. На която и да е от тези жени със златните верижки, перфектни екипи за тренировки и изкусно използвана козметика. Щеше да му е приятно да ги обучава.

— Да започнем с това — каза той, — че вие, жените, нямате мускулната маса да нанесете ударите с юмрук или да ритнете, освен ако не използвате цялата си тежест в това. Затова не удряйте с ръце, ударете с рамо. Разбирате ли? — Той демонстрира един удар, изтласквайки рамото си напред. — Това ви дава по-голяма енергия. Опитайте. — Той отиде сред тях, оправяше позите им, хващаше ги за китките и им показваше как да държат тялото си.

Кейт следваше инструкциите му точно, гледаше се в огледалото и се упражняваше с концентрация, която не предвещаваше нищо хубаво за онзи, който дръзнеше да я нападне.

Тя беше нежна, привилегирована, но той нямаше съмнение, че някакъв порив винаги я тласкаше да бъде най-добрата. И знаеше — от това, което бе видял с очите си — колко ѝ е неприятно да гледа на всекиго като на потенциален преследвач.

И на него не му харесваше. Не му харесваше, че периодически му са налага с престорено нехайство да разпитва всички треньори във фитнеса ѝ и да се чувства способен да убие, когато някой от тях подхвърлеше възхитен коментар по неин адрес. Не му харесваше да забелязва дребните детайли като например колко ниско си е изрязала ноктите и интереса ѝ към местните новини — всички местни новини — и колко часа може да ги гледа.

Когато приключеше с тази работа, можеше да я чука, разбира се, и да не помисли за нея, след като свърши, но някак си... тя го привличаше по различен начин. Не толкова тривиално. По-дълбоко. Мъж с неговата биография нямаше бъдеще с жена като Кейт. Не искаше такава жена... но, по дяволите, не му харесваше, че няма шанс.

Той беше вече обвързан, свързан с минало, което не можеше да бъде променено.

Върна се обратно към предната редица на групата.

— Къде трябва да ударите някой с такъв удар?

— В тъмна алея? — предположи Боби Джо.

— Много смешно. — Той ѝ се усмихна.

Кейт се учуди колко добре се справяше той с групата — и колко умно я беше манипулирал. Искаше да я научи на основите на самозащитата, затова се внедри в групата ѝ. Всяка от жените се стараше да му се хареса, тренираше здраво заради него — но никоя от тях не дръзна да погледне в очите му и не видя мрака, който се спотайваше там. Този единствен поглед в бездната на неговата душа я ужаси. Защото външно този мъж изглеждаше толкова... нормален.

Кого заблуждаваше тя? Той определено не беше нормален. Беше необичаен. Сякаш му бяха присъщи всеки талант, очарование, всяка тайна. Въпреки това в него нямаше емоции: нямаше любов, нямаше омраза, нямаше съчувствие, отчаяние, нямаше щастие, нямаше... нищо. Ако имаше ад, то той бе негово олицетворение.

— Кейт. — Гласът му я извади от унеса ѝ. — Ела тук и ми помогни да демонстрираме. — Беше преминал на „ти“. — Не се срамувай.

Кейт, която бе престанала да се срамува, откакто бе навършила две и половина години, го изгледа злобно. А Боби Джо безцеремонно я избута напред.

Кейт пристъпи неуверено. Каква беше ползата да се противи? Този път той щеше да спечели битката. Но нямаше да спечели всичките.

Тя застана пред него и зачака напрегнато. Нямаше значение, че вчера я беше успокоил само с присъствието си. Снощи беше погледнала в очите му, а днес, когато я докосна, усети студа на неговата празнота.

Но я объркваше, когато се държеше делово и експедитивно, а когато я хвана за ръката, допирът му беше хладен и почти... хм... нормален.

Той разпери пръстите ѝ и ги показа на групата.

— Това е проблемът с костите, особено с деликатни кости като тези. Чупят се. Трябва да свиете добре юмрук, палецът тук — той притисна палеца ѝ към външната страна на събраните пръсти — и да използвате тежестта на рамото. Двете подходящи места, които да ударите, са носът — нос се чуци дори по-лесно от пръсти — и гърлото. Устните са окей, но една разцепена устна няма да събори голям мъж. Очите... аз бих протегнал тези пръсти и бих ги забил в окото.

— Ох. — Една от дамите, нежна, изискана жена, притисна ръка към стомаха си.

— Не. — Той фокусира цялото си внимание върху нея. — Не бива да ви прилошава. Трябва да сте бесни. Как се казвате?

— Сандра.

— Погледнете ме. — Той посочи към себе си, посочи към Кейт. — Тежа с трийсет килограма повече от Кейт, и може би не сте забелязали, но съм мъж.

Жените са засмяха.

— Мъжете обичат да се боксира. Обичат да гледат футболни мачове. Обичат да се бият, а някои от тях обичат да убиват. Израснах в лош квартал. Виждал съм бой между банди не за друго, а единствено защото искат да докажат, че са силни. Виждал съм деца, малки момичета, парализирани от заблуден куршум, чувал съм вой на линейки, мирисал съм кръв. — Той вече не жестикулираше. Лицето му беше каменно и сиво; очите му — празни и студени.

Това накара Кейт да потрепери.

— Една крехка жена носи мишената на гърба си. — Той крачеше пред групата с гъвкава походка на хищник. — Не мога да обещаю, че това, на което ви уча, ще спаси живота ви — ако някой мъж е достатъчно решителен, ще ви надвие — но ви обещавам, че ще накарате всеки кучи син, който ви нападне, да избяга с вик. Не се страхувайте да нараните мъж, който ви наранява. Може би ще го принудите да избяга и да останете да живеете още един ден, още някоя година със съпруга си и децата си, или с човека, когото обичате.

Главите в цялата зала закимаха. Дори Сандра, нежната, изискана Сандра, беше придобила решително изражение.

Енергията и честността му очароваха Кейт. За по-малко от десет минути той бе превърнал една групичка домакини и жени с кариера в бойци. С просто, въздействащо описание на своя опит, ги беше накарал да се осъзнаят както никога преди.

Той възвърна резкия си, инструктиращ тон.

— Стойте далеч от костеливите части на лицето като бузите и брадичката. — Той отново се обърна към Кейт: — Що се касае до ритането... Кейт, къде би ритнала нападателя си?

Тя го изгледа многозначително.

— В слабините.

Стаята избухна в смях и напрежението се разсея.

Той изчака веселбата да утихне.

— Къде другаде?

Тя го изследва от горе до долу.

— В коленете.

— Точно така. — Той се обърна към групата. — Всички стави са уязвими и бих избрал коляното поради няколко причини. Можете да съборите силен мъж с добре прицелен удар, който да избие коляното му настрани или назад. Ръцете на нападателя ви не са наблизо, така че той не може да ви хване за крака.

— Искаш ли да се упражня върху теб? — предложи Кейт.

Жените се разсмяха отново и тя направи показно пред групата.

— Прекалено си любезна — пошегува се той. — Сега нека поговорим за техниката ти на ритане, която не е особено добра. Трябва да насочваш коляно в мишената си — каза той.

— Имаш предвид стъпалото.

— Не, коляното — поправи я той. — Коляното определя накъде ще отиде кракът и къде ще попадне ударът.

В това имаше смисъл и тя кимна.

— След това завърташ бедро и изстрелваш крака с плавно движение. — Той го демонстрира, после направи знак Кейт също да опита. Местеше се с нея, когато тя ритна, придвижвайки се напред и набирайки повече сила. — Ако сте с равни обувки, а се надявам, че ще бъдете с такива, използвайте възглавничките на стъпалото. Ще го унищожите. Ако сте обули високи токчета — той се усмихна — забийте тока в крака му. Токчето е страхотно оръжие. — Той се отдалечи от Кейт небрежно. — Но това е съвсем различна техника.

Тя насочи поглед към огледалото и повтори движението, докато го изпълни перфектно. Беше изненадана до каква степен контролирането на крака ѝ я прави уверена, че може да се защити. Не се беше чувствала така никога след смъртта на баща си. За това спокойствие беше благодарна на Тийг.

Тийг. Той стоеше с ръце на кръста и гледаше как Боби Джо рита. Жената беше стиснала челюст и присвила очи, и нямаше да го остави, докато не ѝ кажеше, че е успяла.

Боби Джо попита:

— Тийг, дали не може да дойдеш да поговориш на групата ми по плетене? Имаме една жена, чийто съпруг на два пъти я пребива. Ще ѝ кажеш как да се отбранява.

Тийг се ухили с дълга, бавна усмивка, която накара Кейт да настръхне. С любезност, каквата не бе очаквала от него, той отвърна:

— Да. Ще се радвам да го направя. Кажи ми само коя вечер и по кое време. Между другото, знаеш ли, че могат да се нанесат големи поражения с тези игли за плетене?

Когато Кейт го погледна, си помисли, че може би все пак имаше душа някъде вътре в тази възхитителна обвивка. Може би просто беше обвита в слоеве безразличие, култивирано от гледането на толкова много болка, и чуването на толкова много плач.

Беше забавно предизвикателство: възможно ли беше една жена да върне живота на мъж, решил никога да не позволи на емоция да го докосне?

[1] Нордически воин, посветил се на бог Один, който изпада в неконтролируема ярост и се отличава с изключителна сила и безстрашие в битка. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— *Тя върви.* Тя върви...

— Хайде, скъпа, обърни се, нека видя малко от това задниче.

— Стой. Ето я.

Тийг влезе в центъра по охрана. Момчетата се бяха събрали около един от мониторите, игнорирайки задълженията си, и издавайки звуци, които обикновено строителните работници издават, когато минава красива жена.

Тийг не се интересуваше. Това се случваше понякога — мъжете са си мъже, а наблюдението беше еднообразна работа, при която трябва да следиш невинни хора и да се опитваш да решиш дали са виновни, или не. Той изискваше само мъжете да се въздържат, когато жените, които е назначил са наоколо, а те бяха дяволски добри и някой все пак трябваше да се грижи за сигурността, докато те отправят възхитени погледи към прелестите на наблюдавания обект.

— Страхотно парче...

Тийг лениво затвори вратата.

— Има ли нещо, което изисква вниманието ми?

Коментарите и смехът замряха, хората му се сконфузиха и това предизвика неговото любопитство. Той си проби път в тълпата... и я видя.

Там, на монитора, Кейт вървеше.

Носеше пола, прилепнала розова пола с къдрички отдолу, които флиртуваха с коленете ѝ и привличаха погледа на мъжа нагоре към финото ѝ и закръглено дупе... стегнато в едни от най-малките прашки на земята.

Или поне се надяваше да е обула прашки. Със сигурност не виждаше знак за такива. Но момиче като нея никога не излизаше без бельо.

Дали?

Всъщност, тя си беше с голо дупе под тази пола. Това разпали въображението му.

— Виж, шефе. — Големия Боб посочи към екрана. — Хуанита я спира.

— По дяволите. — Тийг видя как Хуанита се представя.

Хуанита никога не бе позволявала инвалидната количка да я забави. С късата си кестенява коса и удобното си облекло тя патрулираше коридорите на сградата, вслушваше се в разговорите, гледайки невинно, трепкайки с големите си кафяви очи на съчувстващите, които ѝ помагаша, и избягвайки онези, които се опитваха да я игнорират.

— Хуанита трябва да е чула слуховете за теб и мис Монтгомъри — каза Големия Боб. — Тази Хуанита... тя е най-добрата на етаж. Нищо не убягва от вниманието ѝ.

— Да. — Тийг разхлаби вратовръзката си. — Знам. — Точно сега му се искаше да има неща, които ѝ *убягват*.

Кейт хвана ръката на Хуанита, усмихна се и се заприказваха.

Защо не можеше животът да е лесен? Защо всичко трябваше да се обърква в любов, вина, секс и... е, добре де, сексът беше окей. Сексът беше *страхотен*. Но останалото от тези отворителни емоции оставяше един мъж объркан, опитващ се да разбере какво да стори, за да направи жените си щастливи, и питайки се защо като виждаше Хуанита и Кейт заедно, изпитваше тази странна комбинация от ужас и удоволствие.

— Тръгват в различни посоки!

Слава богу. Защото сега можеше да се съсредоточи върху Кейт и тази пола, и тези гащички или пък липсата им.

Добре де, тя носеше това облекло тази сутрин, когато бяха напуснали тавана ѝ, но тогава валеше, първия студен дъжд на тексаската есен, и тя бе облякла дъждобран. Когато отидоха в правителствената сграда, беше отишла да намери оператор — всеки път, когато намереше някой, който е в почивка, записваше части от репортажа за него.

Боже. Той подръпна вратовръзката си. Какво му ставаше? Не можеше да откъсне поглед от нея и строгата ѝ жълто-кафява риза, както и от високите сандали, които добавяха допълнителни сантиметри към дългите ѝ, стройни крака.

Сенатор Обърлин я забеляза. Тийг го наблюдаваше как се мотае в ъгъла на коридора, чакайки да я пресрещне, и как след това се

престори на изненадан и доволен, че се е *натъкнал* на нея. Тийг се вбеси, когато видя сенатора да плъзга ръка около раменете ѝ и да я прегръща уж бащински, докато се възползваше да надникне под блузата ѝ. Но Кейт се измъкна изпод ръката му, извини се и продължи по пътя си.

Обърлин остана да гледа след нея.

— Не мога да не му призная — старецът има добър вкус. — Чън беше залепнал за монитора. — Страхотни крака, свързани с...

Тийг го хвана за яката и го залепи за стената, преди Чън да успее да си поеме въздух.

— Какво казваше?

— По дяволите. Сър. Забравих, че си тук. — Чън облещи очи. — Не исках да проявявам неуважение, сър. Никога не бих се заглеждал по твоята жена.

Тийг го блъсна отново в стената.

— Тя не е моя жена, тя е клиентка. — Той се обърна към другите мъже, които стояха смутени и объркани. — Докато се възхищавате на различните части на тялото ѝ, господа, се надявам също така, че следите за подозрително поведение.

— Да, сър, следим! — докладва Големия Боб, сякаш Тийг му беше командир. — Няма нищо подозрително, сър! Не бива да се тревожите, че ѝ хвърляме по едно око, сър! Правим всичко, което можем, сър!

Тийг пусна ризата на Чън.

— Добре, хубаво, връщайте се на работа. Мис Монтгомъри не ни е единствената грижа тук.

— Да, но е най-интересно да следим нея. — Големия Боб се усмихна лукаво. — Разбира се, не можем да те обвиним, че искаш сам да я следиш. Ако беше моя, щях да пребия всички, които я гледат.

— Тя не е моя и не бия никого заради нея — сопна се Тийг.

Чън се задави и разтърка гърлото си.

— Нищо не съм ти направил! — Когато веждите на всички в залата се вдигнаха, раздразнението на Тийг избухна: — Не ви плащам да се мотаете тук. Идете и хванете лошите.

— Да, сър.

— Да, Тийг.

Той видя как се подхилват, минавайки странично покрай него, и когато се обърна да погледне Големия Боб, Големия Боб посочи монитора извинително:

— Трябва да я наблюдавам през следващия час. Това ми е работата.

— Добре. — Тийг затвори вратата и се насочи към партера в Източното крило. Имаше малко работа с мис Без Бельо.

Двамата с Кейт бяха в странно примирие. Той живееше в дома ѝ, купуваше храна за вкъщи, когато му беше редът, переше собствените си дрехи, спореше за това кой трябва да контролира дистанционното за телевизора. Първите два дни тя го гледаше предпазливо, сякаш очакваше от него *онзи поглед*, който да я накара да побегне. Но той беше внимателен и я караше кротко и нормално... въпреки че за него това не беше нормално — да бъде в апартамента на една жена, но не и в леглото ѝ.

Но не ѝ го каза. Не я целуна, докосваше я само случайно — въпреки че се стараяше да я докосва често — и беше възнаграден. Тя се отпусна и му позволи да се грижи за нея, а той се съсредоточи в това да се опитва да се държи спонтанно и безгрижно, така че да може да я пази от нейния преследвач. Изглежда успяваше и — странно — бе започнало да му харесва да живее с нея... дори без секс.

Не че искаше неговите хора да знаят това.

След като се запознаха с квалификацията му в сферата на безопасността, от фитнес салона на Кейт му бяха разрешили да води курса им по кикбокс. Всяка сутрин той работеше с дамите върху техните умения за самозащита — и ги харесваше. Никога всъщност не се беше занимавал с американски жени в естествената им среда. Беше ги виждал по улиците на Браунсвил. Беше ги охранявал, когато носеха най-красивите си диаманти. Беше излизал на срещи с тях, когато искаха да преживеят нещо забранено и вълнуващо. Но никога не му се беше случвало да се мотае сред тях и да ги слуша как бърбят за децата си, как се оплакват от съпрузите си и работата си, как си казват една на друга колко добре изглеждат с тези два килограма отгоре. Те бяха наистина приятни и Кейт се приспособи добре в тази среда.

Всъщност, тя се приспособяваше добре навсякъде. Притежаваше дарбата да се адаптира, да я посрещат радушно, където отидеше,

съпричастна по начин, който караше всички да я харесват. Дори Линда Нгуен изглежда я търпеше, а Линда беше същински автомат „Узи“.

Той зави зад ъгъла и видя Кейт.

Докато си играеше на съквартирант с нея, явно я беше убедил, че е безвреден като стар котарак, защото гледай я сега, носеше се по коридорите на тексаския сенат без гащички.

— Кейт!

Тя се обърна при звука на гласа му и се усмихна, сякаш беше доволна, че го вижда.

Той също беше дяволски доволен да я види. Прекалено доволен и въпреки това прекалено облекчен, че тя не се държи боязливо.

— Ела при мен.

Тя забърза към него и го последва до малкия кабинет за наблюдение. С нисък глас го попита:

— Забелязал ли си нещо?

— Сигурен съм.

— Във връзка с преследвача? Значи всичко свърши?

Той спря пред вратата и я погледна с раздразнение.

Тя стоеше с ръка на гърдите си, сякаш изпитваше облекчение. Доволна, че времето им заедно е свършило.

— Едва ли. — Той прокара картата си и отключи.

Хората му щяха да ги видят, че влизат. Щяха да предположат какво прави той. Щяха да се смеят и да се побутват.

Не го интересуваше. Някой ден сигурно щеше да го интересува, но точно сега трябваше да разбере какво носи Кейт под полата си. Всичко, свързано с нея, го интересуваше и той трябваше да види, да вкуси, да разбере...

Ядосан заради собствената си липса на контрол и обезумял от желание, ѝ направи знак да влезе.

Вътре мониторите бяха втренчени в коридорите и компютрите жужаха, и тя се местеше от един на друг, понесла куфарчето си.

Той затвори след себе си, подсилената врата изщрака в металната рамка.

Тя се обърна да го погледне, леко наклонила глава, сякаш усещаше нещо в неговата необузданост. Изражението ѝ беше озадачено. Не разбираше причината за настроението му.

Той се облегна на вратата, гърдите му се вдигаха и спускаха, когато я погледна... и я пожела.

Преди три вечери беше видяла убицеца в него.

Днес явно съзираше друг вид скот в негово лице, защото се изчерви. Сведе поглед. Той осъзна, че това е моментът, който доказваше дали я е уплашил отвъд всяко желание. Това беше основното доказателство — щеше ли да му позволи да я докосне интимно? Щеше ли да му повярва, че няма да я нарани?

Неуверена усмивка докосна устните ѝ. Когато вдигна поглед, очите ѝ бяха натезжали, сънливи.

— Това ли е новината, която имаш да ми казваш? Или е нещо... друго?

Тя не се страхуваше. Тя също го желаше.

Тийг се приближи толкова бързо, че тя нямаше време да се отдръпне. Нямаше място да се отдръпне. Той я блъсна към голата стена, притисна я с тялото си. Взе лицето ѝ в ръце и я целуна. Разтвори устата ѝ, без да губи време да намали съпротивата ѝ с нежни докосвания на устните си и прошепнати думи на възхищение.

Сам не се разбираше. С нея губеше цялата си умелост и деликатност, ставаше примитивен, обхванат от похот и полудял от нужда.

Може би това виждаха в него момичетата.

Но Кейт му отвърна сякаш чувстваше същата нужда. Устата ѝ се отвори под неговата. Тя обхвана главата му, плъзна ръце в косата му и го държеше неподвижно, както той нея. Целунаха се. Боже, как се целунаха! Езикът му опустошаваше устата ѝ, а тя го смучеше толкова страстно, че го накара да си помисли, че може би тя иска да се любят точно толкова, колкото той.

Като наркотик вкусът ѝ изпълни сетивата му, карайки го да иска повече. Тя миришеше на сапун, кехлибар и лавандула, на чисто, топло и скъпо. Гризна долната ѝ устна, плъзна език по гладките ръбчета на зъбите ѝ. Затворил очи, опита кожата на страните и клепачите ѝ, и когато прокара устните си по челото ѝ, ръцете му се плъзнаха по раменете и се спряха върху гърдите ѝ.

Той обичаше женски гърди, във всякакви форми, всякакви размери, върху всяка жена и всяка жена.

Но гърдите на Кейт... когато ги обхвана, претегли ги, тези две красиви кръгли топки, и ги намери за по-красиви от всички други, които бе държал някога. Тя носеше сутиен, защо, по дяволите, носеше сутиен, когато ходеше с миниатюрни гащички, или пък изобщо без всякакви?

Но той не претендираше да познава жените, и по-точно тази тук с нейната интелигентност и остроумие.

Тя облегна глава на стената, разсейвайки го с гладката си дългашия, и той побърза да завре нос в мекото местенце, впивайки зъби в кожата ѝ.

Въздухът, който си пое, премина през него с вибрация и той притисна хълбоци към нейните, опитвайки се да облекчи напрежението в слабините си.

Нищо не можеше да го облекчи, освен това да я има.

Тя простена, сякаш я беше докарал до екстаз. Устните ѝ бяха леко разтворени. Очите — затворени. Изглеждаше като жена, достигнала кулминацията.

Звукът, миризмата, гледката го тласкаха да задоволи любопитството, което го бе довело тук.

Нежно, много нежно обхвана дупето ѝ. Платът се плъзна гладко под пръстите му. Толкова мек. Толкова женствен.

— Наранявам ли те? — Гласът му прозвуча дрезгаво.

— Не. — Тя отвори очи. Прониза го с възхитително синьо желание. — Не, изобщо не ме нараняваш.

Той можеше да бъде нежен. Можеше да бъде... неин.

Целуна я отново.

Или я вкуси, не беше сигурна. Това беше изследване, проверяване, сякаш искаше да знае всички неща. Като например дали е искала да отвърне на целувката му и как телата им ще се слаят, и дали двамата ще могат да останат прави, когато най-големият магнит в света се опитваше да избие земята под краката им и да ги хвърли в леглото. Отговорът беше „да“, „добре“, и бог знае, че тя също се надяваше да е така.

Защото когато телата им се сляха, наместиха се и се сляха отново, и когато устните им се докоснаха, разделиха се и се докоснаха отново, тя не искаше нищо толкова много, колкото да го блъсне на пода, да разкъса дрехите му и да го чука. Офертата, която ѝ бе

отправил мълчаливо първия път, когато го беше видяла — да я повлече във водовъртеж от секс и да ѝ покаже насладите, докато тя се замае от удоволствие — избухна ярко толкова гореща, че тя се почувства изгорена, порочна, възхитителна.

Боже мили. Сякаш нямаше достатъчно трудности в живота, че сега трябваше да се появи и тази.

Тя неясно осъзна смушкването, когато той се притисна плътно към корема ѝ, и когато разтърка бедра срещу него, Тийг я повдигна на пръсти. Ръцете му я изследваха. Откриха ластика на прашките ѝ.

Смехът му прозвуча дрезгаво, когато каза:

— Би трябвало да се досетя.

— Да се досетиш какво? — Премаляла, тя го гледаше изпод клепки, сякаш бяха прекалено тежки, за да ги вдигне.

— Че ти винаги ще бъдеш лейди. — Той хвана брадичката ѝ с ръце. Гласът му беше пресипнал шепот: — Когато ме желаеш, когато наистина бъдеш готова да ми се подчиниш, единственото, което трябва да направиш, е да оставиш гащичките си. И да ми кажеш, скъпа, че си го направила. Когато ми кажеш, аз ще съм твой толкова дълго, колкото ме желаеш.

Той по начало беше красив мъж, но сега с тези влажни устни и блестяща усмивка имаше лицето на любовник.

Въпреки това беше безмилостен.

Тя още съдържаше дъха си, когато ѝ съобщи ултиматума. Ултиматум, който изискваше работа на мозъчните клетки, но всъщност Тийг и магичните му целувки бяха нарушили всичките ѝ мисловни функции.

Тя впери очи в него и се опита да мисли, но реакцията ѝ беше по-скоро инстинктивна, отколкото интелектуална.

Няма значение, че Тийг изглеждаше така, сякаш би паснал на живота ѝ. Това беше илюзия.

Няма значение, че тя изпитваше толкова силна страст, че приличаше на любов.

Този човек беше опасен.

Знаеше го с костите си, както знаеше, че я желае. Беше го видяла върху лицето му. Знаеше също, че ако се поддаде, ако легне в неговото легло и преживее екстаза на докосването му, тя ще е наранената, когато той си тръгне.

Защото той щеше да си тръгне. Беше от мъжете, които оставят всяка жена, всеки път.

Без да се движи, той гледаше Кейт. Видя момента, в който тя реши да го отхвърли, и ѝ каза:

— Вероятно си права. Не се държах професионално. Не трябваше да се докосваме. Залавянето на човека, който те преследва, е работа, а аз не чукам клиентките си. Но щеше да ни е толкова хубаво заедно. — Гласът му спадна до горещ шепот: — Толкова хубаво заедно.

* * *

Давайки си сметка за всички камери и очи, които бяха фиксирани върху нея под всякакъв ъгъл, Кейт тръгна по коридора. Лицето ѝ пламтеше, пръстите ѝ трепереха, но тя успя да възвърне достойнството си, докато стигна до дамската тоалетна.

Слава богу, че вътре нямаше никой, защото коленете ѝ се подгъваха, и тя използва умивалника, за да се подпре.

Жената, която видя в огледалото, имаше подути устни, розови страни, трескав блясък в очите. Тази жена изглеждаше сякаш е стигнала до ръба на оргазма. И може би наистина беше.

И всичко това от една целувка. Или две.

От Тийг Рамос.

Простена тихо.

Досега беше имала връзки с бели мъже от средната и висшата класа, защото това бяха мъжете, които познаваше, мъжете, с които имаше общи неща. Произход, учение, религия. Но нямаше едно общо нещо с Тийг Рамос.

Тя се погледна отново, наплиска се с вода и попи лицето си с хартия.

Скъпите му дрехи му стояха перфектно, и той ги носеше сякаш е роден за тях. Гласът му беше дълбок, спокоен и мек, като уиски с лед, и използваше думите прецизно. Ръцете... ръцете му бяха съблазън: с широки длани, дълги пръсти, равни и чисти нокти. Ръце, които една жена си представя как я докарват до екстаз с докосването си.

Водата не охлади мислите ѝ. Всъщност, почти се изненада, че огледалото не е покрито с пара. Искаше ѝ се да беше. Искаше ѝ се да не се налага да се гледа и да знае... да знае, че би се любила още там, в стаята за наблюдение, без да ѝ пука за удобство или предпазни средства, или каквото и да било.

Явно си беше изгубила ума.

Тийг не беше роден с богатството, привилегиите, маниера на говорене, нито с чистотата. Когато искаше, изглеждаше като главорез, и му се получаваше толкова добре, че беше успял да я излъже.

Защото в един момент от живота си той наистина е бил точно такъв.

И това беше проблемът, нали? Никой от мъжете, с които Кейт беше спала — никой от мъжете, които дори само бе познавала — не знаеше как да бъде лош. Никой от тях не бе излъчвал толкова опияняващи вълни от сексуалност, че да иска да ги види и да забрави всичко, което някога е знаела, защото това, което той щеше да ѝ покаже, щеше да е по-добро, по... задоволяващо. Ако спеше с Тийг, никога нямаше да намери удоволствие с друг мъж.

Внезапно и с гняв тя хвърли хартията в боклука.

Да, преследваха я. Но тази вечер щеше да отиде на тържественото парти на сенатор Обърлин. Всички в Остин щяха да знаят, че тя е съобщила новината. Щяха да ѝ подават информация или да се опитват да не ѝ позволяват да стигне до истината. Трябваше да е нащрек. Не ѝ трябваша конфликти от тези като с Тийг. Имаше нужда да се държи уверено, да покаже на света, на всички скептици, и най-важното — на Тийг Рамос — че е репортер на косъм от успеха.

А успехът нямаше да дойде от въздишки по Тийг, независимо колко привлекателен и неустоим можеше да бъде той.

Бяха нужни действия.

Като извади мобилния си телефон, тя набра номера на майка си:

— Трябва ми някой, с когото да изляза тази вечер. Мислиш ли, че Дийн Сандърс е зает?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кейт сложи на китките си одеколон „Джо Малоун“ и пръсна леко в косата си. После заципа къдриците си назад с шнола, украсена със златисти пайети, и си нанесе грима внимателно, без да изпуска от ум темата на вечерта. Облече сутиен без презрамки и съответни гащички, които си бе купила едва предишния ден. Направен от тънка розова коприна, сутиенът поддържаше гърдите ѝ и им придаваше гладка линия, докато гащичките бяха толкова миниатюрни прашки, че направо бе абсурдно да ги носи...

Но щеше да ги носи. Трябваше да ги носи.

Тази вечер беше все пак партито на сенатор Обърлин и Тийг за първи път щеше да я види облечена в нещо друго, освен в типичното репортерско облекло — блуза, която изглежда добре пред камера, и нещо, стигащо до земята.

Точно това ѝ бе докарало неприятности днес. Тийг изглежда оцени украсената ѝ с волани и дантели розова пола малко по-високо, отколкото беше очаквала.

Разбира се, тя знаеше, че изглежда добре в нея, и може би я беше облякла, за да го провокира, но и в най-смелите си мечти не би могла да си представи онези целувки в стаята за наблюдение.

При този спомен тя се хвана, че стои по средата на спалнята си със затворени очи и ръце, притиснати към сърцето, опитвайки се да съдържи дишането си.

Тийг беше безмилостен в това да ѝ създава удоволствие, а тя бе ненаситна в търсенето му, тъй като не беше изпитвала нищо подобно през живота си. Не си беше представяла, че може да откликне с такова желание, без смущение, без мисъл за последствията.

Но беше направила правилното нещо. Беше избегнала куршума. Щеше да отиде на това парти с кавалер, да постави Тийг категорично на мястото му като неин бодигард.

С бързи, нервни движения тя сложи диамантените обици на ушите си. Разбира се, още не беше казала на Тийг...

Фактът, че обмисляше дали да не направи, както я беше инструктирал... да остави гащичките вкъщи... ами, това показваше колко силно ѝ беше повлиял. Но не за добро. През цялото време, докато учеше в колежа, я познаваха като момиче, което проявява здрав разум и отговорност. Тя беше тази, на чието рамо приятелките ѝ плачеха за момчетата, които ги бяха наранили. Сега някаква странна комбинация от хормони и въздържание беше създала личност, в която тя едва можеше да се познае. Когато се пъкна в дългата до коленете червена рокля от копринен шантунг по тялото, тя възвърна разсъдъка си.

Нямаше да отиде там без нищо под роклята.

Обу златните сандали с плетеници, взе чантичката на „Мери Франсис“ и се погледна в огледалото.

Коприната се плъзгаше по фигурата ѝ, прилепваше към гърдите и бедрата. Цепната от двете страни на коленете, тя се повдигаше, възбуждайки интереса на мъжете. Макар напълно покрита, и въпреки това с намек за загадъчност, това бе от вида рокли, които майка ѝ би одобрила. Кейт изглеждаше добре... макар и с гащички.

С доволна усмивка срещу отражението си, тя излезе от стаята и тръгна по стъпалата... след това рязко спря.

Ако тя изглеждаше добре, то Тийг изглеждаше фантастично. Той стоеше там в европейския си костюм, който прилягаше на тясното му тяло и широките рамене толкова добре, че можеше да е скроен и ушит само от изключителен дизайнер. Колосаната му бяла риза блестеше, червената вратовръзка говореше за сила и увереност. Той безспорно беше най-красивият мъж, когото бе познавала, и в това облекло повиши вътрешната ѝ температура до точката на избухване.

Когато я видя, лицето му остана спокойно. Златистите му очи се разшириха, после се присвиха. Имаше вид на човек, който ще ѝ скочи.

Можеше да се закълне, че е спрял да диша... Бог знаеше, че тя спря.

Тя не знаеше какво щеше да каже, какъв гаф щеше да направи, ако не беше се чул звънецът на вратата.

Звукът я накара да подскочи.

— Кого очакваш? — попита Тийг, очевидно съзнаващ впечатлението, което ѝ е направил.

— Кавалера си.

— А-а. — Тийг я погледна и острите му очи проникнаха през светското лустро, стигайки до жената, опитваща се да се пребори със собствената си сексуалност — и неохотата ѝ да признае, че той я привлича. — Тогава да го поканя да влезе, нали?

— Аз ще му отворя. — Тя тръгна към фойето, после спря. — Предполагам, че *ти трябва* да го направиш.

— Така ще е по-добре.

Проследи го как се отдалечава и си помисли, че трябваше да го измисли малко по-добре. Тийг отваряше вратата като че ли ѝ беше баща. Не неодобряващ; лицето му беше безизразно. Но той не беше човекът, когото Дийн Сандърс очакваше да види.

Дийн Сандърс беше висок, рус, синеок и неясно защо изглеждаше като адвокат.

— Здравейте? — Той се отдръпна назад и погледна името над звънеца. — Помислих... това е... търся Кейт Монтгомъри?

Кейт тръгна нататък да спасява бедния Дийн.

— Тук съм.

Тийг се отдръпна, за да ѝ направи място да излезе.

— Това е Тийг Рамос, моят бодигард. — Тя сложи ръка върху ръката на Тийг, сякаш това щеше да докаже, че е безвреден.

Той не помръдна. Не трепна. Заради реакцията, която демонстрира, можеше с пълен успех да мине за стената.

— Твоят... бодигард? — Дийн примига, сякаш контактните му леци го дразнеха.

— Виждам, че майка ти не се е впускала в подробности — каза Кейт. Тийг можеше да е слънцето — тя не смееше да погледне право в него от страх да не я изгори с погледа си. — Влез и ние ще ти разкажем всичко.

— *Ние?* — Дийн местеше поглед от единия към другия.

Как ѝ се изплъзна от езика! Фройд би бил горд!

— Помислих, че ще ти е интересно как един бодигард си върши работата. Повечето момчета са очаровани. Хайде, влез да си взема палтото.

— Да. — С пресилен ентузиазъм Дийн протегна ръка на Тийг. — Дийн Сандърс... радвам се да се запознаем. От какво пазите Кейт?

Кейт отиде да си вземе чантата, докато Тийг разказваше на Дийн за преследвача и мерките, които бяха взели срещу него. Тийг звучеше

безразлично, вършеше си работата професионално.

Това беше добре. Искаше той да е безразличен. Или по-скоро... искаше да не се интересува от него. Остана още известно време в гардеробната си, слушаше как Тийг казва:

— Знам, че мога да ви вярвам, че ще си мълчите за преследвача. Опитваме се да го подмамим да дойде, а това няма да се случи, ако му привлечем вниманието върху случая.

— Господи, да, разбирам напълно! Благодаря ви, че ми се доверихте. Уверявам ви, няма да ви издам, нито пък нея. — Дийн прозвуча искрено.

Бодна я чувство на вина. Използваше този мъж като параван между Тийг и себе си. Не проявяваше и микрон интерес към него, а той явно се надяваше.

Истинско нещастие.

— Карам Кейт с колата, когато излиза вечер — каза Тийг. — Знам, че това ще попречи на срещата ви, но такива са правилата.

Правилата? Откога?

— Искате ли да пътувате с нас? — продължи Тийг да играе безстрастен бодигард.

— О-о. — Дийн прехапа устни. — Ще бъде неловко.

— Тя има малък „Биймър“ — информира го Тийг.

— И неудобен. Защо този път да не ви следвам в моята кола? — Дийн прозвуча като добър войник.

Тя се върна, преструвайки се, че не е чула и дума.

— Кейт, знам, че съм нетактичен, но почти се радвам, че това ти се случи. Възхищавал съм ти се по новините, учудих се, че майка ме уреди с теб, и се обзалагам, че единствената причина да се съ согласиш на тази вечер, е защото си щяла да се побъркаш под такава охрана! — каза Дийн доволно.

Кейт се взря в него. Осъзна, че изглежда сносно. Осъзна, че вероятно е свестен мъж. Беше сигурна, че между тях двамата има много общо. И й се искаше той да е навсякъде другаде, но не и тук.

— Поласкана съм — рече тя. — Но Тийг направи положението ми доста поносимо.

— Виждам, виждам. — Дийн му се усмихна. — Права си, той е забележителен мъж. По принцип не очаквам да присъства придружител на срещите ми, но разбирам какъв е случаят.

— Да. — Тя за пръв път събра смелост да погледне Тийг.

Той стоеше изправен, с опънати рамене. Черната му коса беше вързана отзад. Златните му очи не мигаха, докато я гледаше, и тя падна в този поглед, безпомощна да възпре вълната на желанието и интуицията, която ги свързваше. Атмосферата се нагорещи. Той не произнесе нито една дума, но тя не бе виждала досега човек, който да мълчи толкова красноречиво.

Дийн изглежда не забеляза нищо нередно. Той оправи вратовръзката си и попита:

— Готова ли си?

— Само минутка. — Гласът ѝ *не* прозвуча нормално; по-скоро сякаш говореше в мъгла. — Забравих нещо.

Върна се в стаята си и събу прашките.

* * *

Джордж погледна часовника си. Къде беше тя? Всички други бяха пристигнали, но не и гостенката, за която беше организиран това парти.

Кейт Монтгомъри все още не се беше появила.

Той и Евелин стояха в тяхното елегантно фоайе в лъскавия си, модерен дом, и игнорираха другата стая, в която шейсет и петима влиятелни персони пийваха шампанско и бърбъра. Петчленният оркестър свиреше лек джаз, от онзи, който звучеше като хип, но все пак можеше да се разпознае мелодия. Джордж беше потрошил доста пари за нещо, което да привлече вниманието над полицата на камината — оригинално маслено платно от Гилфърд Блумфийлд, защото Кейт беше добре възпитана млада дама, която оценяваше изящното изкуство. Всичко беше така, както го беше планирал. Всичко беше перфектно.

Тя *трябваше* да дойде. Кейт беше казала, че ще дойде.

Евелин подръпна ръкава на смокинга му.

— Дали да не влезем?

Джордж беше забравил за нея. Той трепна и едва не ѝ изсъска, едва не изгуби контрол и не избухна в ругатни, каквито баща му беше използвал, когато забиваше юмрук в стената и кълнеше бедността.

Но все пак сенатор Джордж Обърлин не го направи. Ругатните бяха нещо лошо за имиджа му на справедлив, почтен, посещаващ църква мъж. Нещо повече, споменът за тези богохулни слова, казаха на Джордж, че има нужда да се овладее.

Кейт Монтгомъри не искаше мъж, който ругае като тъп тираджия.

— Ще влезем след минутка. — Сърцето на Джордж трепна от надежда, когато техният напълно оригинален британски иконом отвори вратата. — Това може би е... ах. Ето я и нея.

Кейт Монтгомъри беше дошла, лицето ѝ беше като на майка ѝ, но беше по-млада, по-строга, не чак толкова сърдечна и изобщо недоверчива. Носеше червена коприна. Движеше се като живо изкушение и — той се намръщи — изглеждаше сякаш не носи нищо под роклята си.

Това не беше уместно. Когато станеше негова, щеше да го промени.

В този момент чу до себе си Евелин да ахва.

— Кейт. — Той тръгна напред с протегнати ръце да хване жената, която съдбата му бе върнала.

Тийг Рамос пристъпи до нея.

Джордж замръзна. Не можеше да повярва на очите си. Главата му започна да бучи. Тийг Рамос. Тук, в неговата къща, с Кейт Монтгомъри. Това *не беше възможно*.

— Сенатор Обърлин. — Кейт му се усмихна, явно неосъзнаваща впечатлението, което създаваше. — Благодаря ви, че ме поканихте на партито си по случай годишнината. Може ли да ви представя Тийг Рамос?

Джордж се вгледа в мъжа, който се извисяваше над него с десетина сантиметра, който беше с двацет години по-млад и имаше напълно заслужена репутация на безсърдечен. Рамос спеше с красиви жени и не му пукаше дали са влюбени в него. Дадеше ли дума, никога не я нарушаваше. И беше почти, *почти* толкова опасен, колкото самия Джордж.

След това влезе друг мъж. Рус, висок, с добродушна усмивка и уверена походка, която крещеше, че е посещавал най-добрите училища и че е с изискан произход. Джордж го позна. Дийн Сандърс, адвокат от

добра фирма, мъж с политически амбиции, които несъмнено щяха да се сбъднат.

— Радвам се да ви видя, сенатор Обърлин. — Ръкостискането му беше твърдо и уверено. — Надявам се не възразявате, че идвам, особено при положение, че придружавам най-красивата жена тук.

Рамос отстъпи.

— Да, разбира се! — Джордж не трябваше да се бори с объркването, когато попита: — Значи мис Монтгомъри е с двама кавалери тази вечер?

— Тийг е човекът, за когото в момента подготвям репортаж. — Ръката на Кейт не беше върху лакътя на Рамос. Тя не му се усмихваше сякаш бяха любовници.

Но... да прави репортаж? Възможно беше, но между тях тлееше сексуално напрежение. Всеки глупак можеше да го усети, а Джордж не беше глупак.

Или може би беше, защото стоеше тук, поздравяваше призрака на своята изгубена любов и откриваше, че историята се повтаря.

Но точно сега колкото и да искаше, не можеше да накара Рамос да излезе и да го пребие. Стилният му дом в най-престижния квартал в Остин беше пълен с гости — елегантни, влиятелни, богати гости. Облечени в смокинги и дизайнерски дрехи, те си говореха и разменяха клюки, и нямаше нужда да го одумват... него... и Кейт. Така че с малко пресилена сърдечност стисна ръката на Рамос.

— Непрекъснато се изненадвам колко малък е светът. — Обърна се към Кейт и добави: — Аз съм човекът, който препоръча фирмата на Рамос за работата в тексаския сенат.

— Наистина ли? — С неразгадаеми очи Рамос отвърна на ръкостискането. — Нямах представа.

Всъщност логиката на Джордж тогава беше: *Той е от малцинството и е ветеран. Това ще изглежда добре пред обществото.*

— Добре дошли в дома ми. И тримата... Толкова се радвам, че се установихте в Остин, Кейт. — Джордж беше полуобърнал гръб на Рамос и гледаше между Кейт и Дийн. — От колко време излизате заедно?

— Това е първата ни среща — каза Кейт.

— Но се надявам да не е последната — добави Дийн.

Тя му се усмихна.

— Сигурна съм, че майките ни могат да уредят нещо.

Дийн се засмя и я прегърна през раменете.

— Сега имам номера ти.

Джордж не даваше пет пари, че този безцветен, чистичък адвокат придружаваше Кейт някъде. Сандърс беше от мъжете, за които жените се омъжват — порядъчен, почтен и скупен. Не представляваше никаква заплаха за Джордж. Рамос беше мъжът, който можеше да подхлъзне една жена в гореща афера, от онези, които ще я дамгосат за цял живот и ще я оставят копнееца за приключения и риск.

Но разчитайки израза в присвитите очи на Рамос, Джордж можеше да се закълне, че мексиканецът не харесваше ни най-малко другарството между Сандърс и Кейт.

Добре. Джордж можеше да се възползва от това.

— Значи майките ви се познават, така ли? Двамата имате много общо.

— Странното е, че никога не сме се срещали преди. — Дийн изглежда не забеляза, че Кейт се изплъзна от прегръдката му. — Аз съм живял единствено в Остин, а нейното семейство е тук. Сестра ми също учеше във „Вандербилт“ и двете са били членове на едно и също сестринство. А ние сме членове на един и същ фитнес клуб!

— Възхитително! — Джордж говореше за това, надсмивайки се в лицето на Рамос, не на познанството на Дийн и Кейт.

Евелин го докосна по ръкава, напомняйки му за задълженията му. Така че той представи гостите си на трепетната купчина от провиснала кожа и тресящи се кости, която представляваше спътницата му в живота.

— Съпругата ми, Евелин, моята любов и причината да съм щастлив да дам това юбилейно парти. — Обръщайки се към Евелин, той видя застиналия шок върху лицето ѝ, докато гледаше Кейт, и стисна ръката ѝ предупредително... и силно.

— Д-добре дошли — заекна тя. — Господин... Господин Рамос. Господин Сандърс.

— Наричайте ме Дийн — каза сърдечно Сандърс.

— Да. Благодаря, Дийн. Добре. — Евелин насочи вниманието си към Кейт. — Вие... тук. Добре дошли, мис Монтгомъри. — Сякаш в унес, тя вдигна ръка и погали Кейт по бузата с върховете на пръстите

си. — Гледала съм ви по телевизията. Странно е колко много приличате на майка си. Като... — Лакътят на Джордж се заби в ребрата ѝ. Тя млъкна, отваряйки уста, и думите ѝ излязоха на един дъх: — Благодаря ви, че дойдохте на партито за годишнината ни.

Годишнината им беше след четири месеца, но никой не знаеше това, освен Джордж и Евелин. Бяха се получили много блестящи подаръци, въпреки че на поканите пишеше „без подаръци, моля“, а на него не му се искаше да обяснява, че съпругата му е алкохоличка и не си спомня датата на годишнината им. Особено пък пред мотаещите се тук репортери. Той потърси с очи Линда Нгуен от КейТи Ти Ви и Максвел Естевес от КейТиРоуКю. Тези двамата имаха склонност да проверяват всяко малко опущение, а не беше трудно да се открие истинската дата на сватбата им.

Въпреки че — Джордж прехвърли вниманието си към Брад Хаселбек — той се беше подсигурил. Брад Хаселбек отчаяно искаше да продължи да се радва на благоволенieto на Джордж и беше направил каквото му беше казано и когато му беше казано. Точно сега Джордж бе доволен от Брад, че се е задействал толкова скоростно и е взел Кейт в телевизията.

И Брад се надяваше Джордж да остане така.

— Вашата двацет и пета годишнина! — възкликна Кейт. — Колко чудесно е да сте омъжени от толкова дълго. Поздравления, госпожо Обърлин.

От толкова дълго? Джордж и Евелин бяха женени от трийсет и две години, тогава беше осъзнал, че семейството на осемнайсетгодишната Евелин притежава земя и богатство в окръг Хобарт, и я беше убедил да му пристане. Беше казал на Кейт двацет и пет години, защото си помисли, че това ще го направи да звучи по-млад, но за момиче на възрастта на Кейт дори това бе прекалено много.

Тя беше млада. Той беше по-зрял. Жените на нейната възраст непрекъснато се омъжваха за мъже на неговите години.

— Сребърната ви сватба. Страхотно! — Дийн се усмихна широко и се обърна към Кейт: — Родителите ми току-що празнуваха трийсет и пет години от сватбата си.

— Невероятно — прошепна Кейт.

Погледът ѝ беше върху този мексиканец Рамос, който взе треперещата ръка на Евелин и се наведе над нея.

— Двайсет и пет години са наистина причина за празнуване. Поздравления, госпожо Обърлин. — Той погледна Джордж. — И за вас, сенаторе.

Южняшката красота на Евелин беше съсипана от годините, но тя си сложи грациозна усмивка и посочи към вратите, които се отваряха към галерията.

— Няма ли да влезете вътре и да се присъедините към другите гости? Ах, Фреди... — икономът се беше появил, — моля те, намери шампанско за мис Монтгомъри, мистър Сандърс и мистър Рамос.

Когато Фреди придружи Рамос, Сандърс и Кейт в галерията, Евелин залитна, сякаш коленете ѝ се подгънаха. Беше странно колко много се страхуваше от съпруга си. Джордж никога не ѝ беше посягал, но някъде по пътя тя бавно се беше превърнала в тази тресяща се купа желе... желе, смесено щедро с водка.

— Стани. — Джордж я хвана за ръката. — Усмхни се. Ти знаеше, че ще дойде.

— Аз не... аз не знаех. — Евелин прозвуча сякаш умираше. — Ти не ми каза.

Беше накарал иконома да се заеме с поканите и наистина *не ѝ беше* казал, но не позволи това да промени отговора му.

— Напротив, казах ти. Трябва да си била пияна. Отново.

— Не ми каза. — Тя издърпа ръката си и сигурно я беше заболяло, защото Джордж я беше стиснал здраво. — Щях да си го спомням. Не си. — Като се обърна с гръб към него, тя се отдалечи с несигурни крачки.

— Евелин — извика ѝ той със студения си, заплашителен тон.

Тя спря. Не се обърна, но спря, слаба фигура, облечена в чисто бяло кадифе.

— Запомни — никакво пиене довечера. — Той се увери, че гласът му е стигнал до ушите ѝ, и само до нейните. — Иначе ще те накарам да съжаляваш.

Тя се загледа в него, очите ѝ блестяха от мъка.

— Аз и без това ще горя в ада. Предупреждавам те, Джордж, няма да позволя това да ти се размине отново.

Джордж се засмя искрено развеселен.

— О, скъпа моя, треперя от страх. — Сякаш можеше да го нарани.

Тогава осъзна — тя не се стараяше да говори тихо. Хората я бяха чули. *Взираха* се в тях. След това отклониха очи, а няколко от по-смелите или по-невежите изхихикаха.

Кейт беше потънала в разговор с Дийн и явно не забеляза, но Рамос беше обърнал глава и слушаше, и в своята неподвижност сякаш претегляше всяка дума.

Джордж се изпълни с ярост. Беше работил прекалено упорито да стане част от това общество, за да бъде опозорен от алкохолизираната си психотична съпруга. Той се усмихна със смела, обидена усмивка, готов да пожертва образа си на щастливо женен мъж. В края на краищата нямаше да остане женен за Евелин още дълго. Вече беше обсъдил развода с адвокатата си и по-важното, с мениджъра, който ръководеше кампанията му.

Той влезе в голямата зала и си взе чаша вода; искаше въздържанието му да бъде забелязано. Усмихваше се, говореше, докато си проправяше път през гостите към Кейт. Искаше да говори с нея, да застане между нея и Рамос и да види дали си въобразяваше това сексуално привличане между тях.

Не си въобразяваше. Знаеше какво е почувствал, какво е видял. Но трябваше да е сигурен.

Нямаше значение, че Кейт има кавалер, който не я оставяше и за миг сама. Рамос наблюдаваше Кейт сякаш тя бе диамант, а той крадец, и това сравнение беше по-уместно, отколкото Джордж предполагаше.

Забелязвайки своя шанс за информация, Джордж отиде незабелязано до Брад Хаселбек.

— Интересна двойка... Тийг Рамос и новата ви репортерка.

Брад подскочи, сякаш Джордж е открил най-срамната му тайна — което, по случайност, Джордж направи. Джордж имаше склонност да разбира тайните на хората. Научавайки ги, той ги правеше отстъпчиви и лесни за въздействие, а когато това се отнасяше до полицейски началник, колега парламентарист или шеф на телевизионен канал, това въздействие имаше цената на злато.

— Сенатор Обърлин! Не ви чух. — Брад изпробва несигурна усмивка. — Приятно парти. Голям потенциал за репортажи.

— Вървете и правете каквото искате. — Джордж направи широк жест с ръка. — Може би ще ми дадете малко информация за Кейт Монтгомъри.

Брад преглътна видимо.

— Сър?

— Как се е запознала с Рамос? — Джордж се усмихна, оголвайки всичките си зъби.

— Кейт? — Брад погледна към репортерката си. — Мислех, че се среща с Дийн Сейърс.

— Сандърс. — Джордж не се опасяваше от Сандърс. — Но тя дойде и с Рамос. Защо?

— Тя... о, не е каквото си мислите. — Брад се засмя.

Джордж не му се хвана.

Брад бързо стана сериозен.

— Това, което се опитвам да кажа, е... тя има преследвач. Рамос й е бодигард.

— Преследвач. — Очите на Джордж се забиха в тези на Брад. — Какво имате предвид под „преследвач“?

— Виждате ли... ъ-ъ-ъ... белега на брадичката й! Има синини навсякъде. Беше намерила срязани гумите си, и нещо повече — някаква кола се опитала да я прегази. — По челото на Брад беше избила пот. — Да, сър, определено е преследвач.

Джордж го избута в ъгъла до високата от пода до тавана камина.

— И не сте ме информирали? — След връзките, които беше размърдал, за да я назначат?

— Наех й най-добрия бодигард в града, сър, и им измислих причина да са заедно. Тя прави репортаж за него. — Брад засия очаквателно. — Страхотна трампа, нали?

— Не искам трампа, искам да е в безопасност.

— Рамос не губи клиенти, сър.

— Правилно. — Рамос не губеше клиенти. Джордж знаеше това.

— А аз имам отговорност акционерите на КейТи Ти Ви да правят печалба.

Брад беше прав и за това. Той нямаше да направи никаква услуга на Джордж, ако Джордж го уволнеше.

— Добре. Дръжте ме в течение. Искам да знам кой е този боклук.

— Този, който преследва Кейт? — Брад прозвуча нахакано, самодоволно, почти сякаш се присмиваше на Джордж.

Джордж присви леко очите си и се взря в него.

Брад спря да се усмихва.

— Да, сър. Този, който преследва Кейт.

Джордж забеляза, че Рамос наблюдаваше сцената с веселие, съжаление... и интерес. Джордж не искаше Рамос да си вре носа в неговите работи. Рамос имаше репутация на любопитен и задълбочен, и може би искаше да чука Кейт, но това не намаляваше интереса на Джордж към нея. Тъкмо напротив. Това беше неговият шанс. Неговият последен шанс.

Нещата щяха да са различни този път.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тийг стоеше подпрян на стената, гледаше суматохата на партито и си мислеше, че Обърлин сигурно наистина е голяма клечка.

Началникът на полицията беше тук. Както и местният шериф. Тук бяха също така съдиите от тексаския Върховен съд.

Но най-лошото от всичко беше, че Дийн Сандърс вървеше към него с шампанско в ръка и сърдечна усмивка върху устните.

Тийг простена глухо. Добре. Значи Кейт се страхуваше от страстта между тях. Затова беше довела примамка. Но трябваше ли това да е откритият, сърдечен, нищо неподозиращ Дийн Сандърс с неговия аристократичен тексаски произход, с позицията му в първокласна адвокатска фирма и безплатни консултации, които даваше през уикендите на имигрантки, малтретирани от съпрузите си? Тийг би трябвало да го мрази, но беше невъзможно да мразиш Дийн. Тийг можеше да се среща с него да пийнат бира в някой спортен бар или да гледат мач. Дийн беше един от онези рядко срещащи се наистина мили хора.

— Хей, Тийг, май пресъхваш. Искаш ли питие? — Дийн размаха чашата с шампанско.

— Не, благодаря. Не и докато работя.

— О-о. Правилно. Правилно. — Дийн се огледа виновно. — Забравих, че работиш.

— Да. — Тийг сгъна ръце зад гърба си в добра имитация на телохранил.

— И аз не би трябвало да пия. Трябва да се прибирам с кола. — Дийн остави полуизпитата си чаша върху подноса на една минаваща келнерка. — Мислиш ли, че Кейт би могла да пътува с мен?

Да откара Кейт у дома! Никакъв шанс.

— Предпочитам да пътува с мен. — Изражението върху лицето на Дийн го накара да добави: — Но ще караме след теб до дома ти.

Дийн изправи рамене.

— Наистина ли не те интересува, ако Кейт се среща с някого другичко?

— Кейт Монтгомъри е работа. — Погледът на Тийг я потърси в тълпата и когато не я намери се премести, докато не я зърна. Досега винаги бе успявал да пази клиента и в същото време да се грижи за себе си и за социалния си живот. Но тук, с Кейт, единственият социален живот, който го интересуваше, беше с Кейт. Тя се движеше като червен копринен пламък и ако не беше сигурен, щеше да се закълне, че не носи белъо под роклята. Но беше сигурен. По дяволите. Тези пайети в тъмната ѝ къдрава коса привличаха светлината и блестяха почти толкова ярко, колкото сините ѝ очи, а диамантите на ушите ѝ привличаха вниманието към дългата ѝ шия... това го караше да иска да я целуне точно под челюстта и да се спусне надолу...

Тя изглежда беше забравила за него.

— Тя наистина е страхотна, но не ми обръща много внимание. — Дийн бързо добави: — Не че се оплаквам, но обикновено на първа среща хората прекарват повече време един с друг.

Значи беше забравила и за Дийн.

Въпреки това го клъвна ревност. Тя се усмихваше със свенлива готовност, говореше с искрен интерес, блестяше с вътрешна красота. А на него му се искаше всичката тази готовност, този интерес, тази красота да са фокусирани върху него.

— Все пак извършва проучвания, които да може да превърне в репортаж. — Защо, по дяволите, Тийг успокояваше кавалера на Кейт?

— Разбира се, че е така. Трябваше да го осъзная. — Дийн взе чаша минерална вода „Перие“ и отпи. — А и какво ли изобщо знам за срещите? Това е първата среща, на която съм от десет години, след като се запознах със съпругата си. Но вече приключих с нея. Готов съм за жена като Кейт.

Това говореше достатъчно за контрола на Тийг — че още не е изритал Дийн и то само защото Дийн толкова *не* беше готов за жена като Кейт. Тя щеше да стъпва по него, а Дийн можеше да се смята за привилегирован да бъде част от асфалта.

— Хей, Рамос. — Брад Хаселбек се приближи, стиснал царевично уиски и кока-кола в ръка, пропит от цигарения дим на терасата. Като смигна към Дийн, той попита: — Как върви

репортажът? Кейт дали... — той хвърли поглед към Дийн и гласът му се понижи многозначително — ще го предаде скоро?

— Кавалерът й *знае* за преследвача, Хаселбек.

— Няма да кажа на никого. — Дийн сложи ръка на сърцето си.

— Хубаво, тогава. — Хаселбек сви рамене. — А ти кога ще приключиш това разследване, Рамос?

— Не трябва ли да питаш за безопасността на Кейт вместо това?

— Тийг обърна студените си очи към директора на новините.

Хаселбек избухна гневно.

— Боже мили, всички ли са обзети от параноя за безопасността на Кейт? Чака ме работа за вършене и не е лесно да обясня на шефовете ми във Флорида, че новото момиче, което съм назначил, не е на линия и е неизползваемо, защото има шевове на брадичката.

Тийг го хвана за ръката и се обърна към Дийн:

— Извинявай.

След това се премести в един по-тих ъгъл и попита:

— Кой друг се интересува? — Въпросът не беше неоснователен. Той искаше да знае кой се интересува от Кейт и защо.

— Всички знаят, че тя е новата репортерка — отвърна Хаселбек.

— Харесват новинарските й репортажи. Искат да знаят защо е била наранена. Единственото, което правя цяла вечер, е да отговарям на въпроси за Кейт Монтгомъри.

— Опитвам се да намеря преследвача й, така че тя да се върне на работа, а ти изобщо не помагаш. — Погледът на Тийг намери Кейт, докато тя говореше с Уинона Асевидо, дама от хайлайфа, която се смееше оживено и се взираше... о, по дяволите, двете се взираха в него.

Обикновено нямаше да го интересува дали бившата му любовница познава жената, която той се опитва да вкара в леглото си, но точно сега искаше да отиде, да хване Кейт за ръката и да я дръпне.

— Ами репортажа? — попита Хаселбек.

— Тя си водеше бележки и снимаше през последните три дни. Бих казал, че е натрупала материал като за три репортажа. Но какво ли разбирам?

— Точно така. — Хаселбек засия. — Има едно нещо, от което нищо не разбираш, и това са телевизионните новини.

— Напълно вярно. — Нямаше значение, че не я е вкарал в леглото. Не трябваше да я желае точно сега, когато му беше клиентка и над нея бе надвиснала опасност. Трябваше да си свърши работата и да се махне от Кейт, преди да го е оплела още повече в мрежата си. — Бих предложил, ако не заловим преследвача ѝ до утре, да я оставим да пусне репортажа и да видим дали нападенията са свързани с излъчванията по телевизията.

— Добре. — Хаселбек се усмихна. — Освен ако не е някакво нещастие, което изисква да бъде отразено, запазвам ви време за петък. Да свършим тази работа.

— Да. — Тийг погледна през залата към Кейт.

Тя изглежда почувства погледа му върху себе си и срещна очите му. Клепките ѝ се спуснаха. Усмихна се с такава несъмнена покана, че Тийг пристъпи напред, преди да се е усетил.

Спря се и повтори след Хаселбек:

— Да, нека го направим.

Трябваше да се концентрира върху работата. Трябваше да си напомни откъде е дошъл. Какво е правил. Сивите сенки от миналото започнаха да го обвиват, и за първи път през живота си той ги окуражи...

В съзнанието му гласът на майка му занарежда: *Мътните да те вземат, Тийг, малък негодник такъв...*

После Кейт направи нещо, което Тийг изобщо не беше очаквал. Тя плъзна длан по бедрото си, приглаждайки червената коприна, докато тънката материя се опъна върху кожата ѝ.

Блъсна го горещина и изгори всички стари спомени.

— Хей, виж. — Хаселбек размаха чашата си към вратата. — Губернатор Грант!

— Какво? — Тийг се взираше в Кейт, неспособен да си поеме дъх.

— Човече, иди да съобщиш на Обърлин — каза ентузиазирано Хаселбек. — Той дава парти и всички те идват.

— Ъхъ. — Тийг не обърна никакво внимание на губернатора на Тексас, на съпругата му и на целия му антураж, който нахлу през вратата.

Кейт изглеждаше... изглеждаше, сякаш... но не. Не беше възможно. Никога не би направила това, което той бе поискал. Никога

не би излязла без гащички.

Със сигурност не би му казала нищо в разгара на парти, когато той не можеше да направи нищо по въпроса. Това щеше да е прекалено жестоко отмъщение за неговия ултиматум.

Клепачите ѝ потрепнаха и се вдигнаха нагоре; тя го погледна със страстната покана на съблазнителка. И произнесе само с устни:

— Без гащички.

Този път нищо не можеше да го спре да отиде при нея. Кавалер или не, Тийг нямаше да я остави сама през оставащата дълга, скучна вечер.

* * *

— С Евелин до себе си, Джордж доказва, че е олицетворение на сенатор, превеждайки Тексас през трудности и изпитания до сегашния просперитет. — Губернатор Грант стоеше на естрадата за оркестъра с Джордж и Евелин от двете му страни. — Но не само политиците са се облагодетелствали от съюза на Джордж и Евелин. Евелин направи образованието за най-младите и най-бедните граждани на щата своя цел и с финансовата помощ на Джордж започна предучилищна програма за бедни деца от целия щат.

Джордж се усмихваше с най-сърдечната си усмивка и се преструваше, че му пука какво дрънка този надут дърдорко, губернатора. Не го интересуваше. Искаше всички да си отидат вкъщи. Беше планирал това парти като шанс да си поговори с Кейт, да я разведе из дома си, да ѝ покаже колекциите си от изкуство и своята изисканост. Вечерта, която бе планирал като триумфално начало на брачната си кампания, се беше превърнала в кошмар.

— Тук, за да връчи на семейство Обърлин почетен плакет за техния принос, е председателката на предучилищната програма за бедни деца, Керъл Мърфи! — Губернаторът се отдръпна, за да позволи на Керъл да се изкачи на сцената.

— Сенатор Обърлин, заради вашата вяра в нашето решение на един сериозен проблем в щата и вашата готовност да използвате връзките си за набиране на средства, както и да участвате с лични

дарения, и заради персоналния подход на госпожа Обърлин към обучението в най-ранна детска възраст, бих искала да...

Керъл най-после стигна до същността и връчи плакета. Джордж и Евелин позираха с нея за снимките, после Джордж направи знак на всички да запазят тишина.

— Бях горд да съм мъжът, придружил Евелин на абитуриентския бал преди двайсет и пет години, и съм още по-горд сега, когато познавам нейното състрадание и грижа. Да вдигнем тост за моята чудесна съпруга Евелин Обърлин! — Той вдигна чашата си и видя сълзите, които блестяха на миглите ѝ.

Защото тя наистина вярваше, че има смисъл да се влагат усилия за образованието на бедните деца и наистина беше доволна, че той е помогнал в събирането на парите за програмата. Защо да не го направи? Това изглеждаше страшно добре пред обществото.

Губернатор Грант вдигна своята чаша.

— За семейство Обърлин — да се радват още двайсет и пет години на брачно щастие!

Всички на партито вдигнаха чаши и пиха, после аплодираха любезно, когато губернатор Грант слезе от сцената и мина през тълпата, като се ръкуваше и се възползваше от възможността да извлече политически дивиденди. Ако Джордж се нуждаеше от доказателство за собствената си важност, това беше — най-популярният губернатор от дванайсет години го беше уважил. Той се надяваше Кейт да е забелязала.

Но проклетият Рамос. Изражението му беше на мъж, заслепен от похот. Джордж обикновено обичаше да вижда това изражение върху лицата на други мъже, защото мъжете можеха да бъдат водени от онова в гащите им и да бъдат изнудвани с техните афери. Но не му харесваше един мексиканец да гледа неговата сладка Кейт по такъв начин.

Всъщност неговата сладка малка Кейт изглежда се опитваше да избяга от Рамос. Тя се отдалечи и Рамос я последва като послушно кученце. Тя обикаляше сред политиците, заприказва се със сенатор Мартинес... но въпреки че Рамос разговаряше с моделките, които пърхаха около него, той не флиртуваше и не остави Кейт да се изплъзне от погледа му. Нито за миг. Това бе достатъчно, за да накара

Джордж да загуби самообладание — а това се беше случвало само веднъж преди.

Само веднъж.

— Сенаторе. — Губернатор Грант пое ръката му. — Поздравления. Двамата със съпругата ми отиваме на друго социално събитие. Благодаря ви за гостоприемството.

Джордж прие поредните поздравления за дългия си брак. Беше се усмихвал толкова много, че когато приключеше с тази вечер, трябваше да се кандидатира за Оскар, и през цялото това време мразеше Тийг Рамос и желаше страстно Кейт Монтгомъри.

— Извинете ме, сър. — Плавният британски на иконома попречи на мислите му. — Джейсън Ърбано е тук. Заведох го във вашия офис.

— Ърбано? — Джордж отиде във фоайето, за да говори спокойно. — Тук? Сега?

— Казва, че иска да преговаряте. — Фреди беше невъзмутим.

— Ърбано... — Джордж се замисли за мъжа, когото се беше погрижил да шантажира и да използва. — Кажи му, че ще се срещна с него.

— Да, сър. — Фреди се поклони и се отдалечи.

Джордж беше назначил Фреди от повече от година. Фреди пишеше в молбата си, че е седемдесетгодишен, макар Джордж да смяташе, че изглежда като осемдесетгодишен. Нямаше значение. Фреди дойде с безупречни препоръки; с английски акцент, плешива глава, идеи от деветнайсети век за водене на домакинство и авторитета да прилага изискванията си. Нещо повече, той създаваше на Джордж такава фасада на порядъчност, че всички в Остин му завивдаха, а Джордж си мислеше, че извънмерно високата заплата, която му плащаше, е напълно заслужена за статуса, който Фреди внасяше.

Джордж нареди да минат втори път с шампанско — шампанското имаше свойството да кара гостите да игнорират отсъствието на домакина — и се насочи към кабинета си. Влезе в стаята и побърза да затвори вратата след себе си.

— Ърбано, радвам се да те видя. Благодаря, че отговори на поканата ми.

Ърбано вдигна глава.

Джордж се засмя на свирепото му изражение. Изтрезнявайки, той произнесе сериозно:

— Предполагам, че си дошъл на партито ми с важни новини, иначе нямаше да си тук.

Ърбано беше едър мъж с широки рамене, около четирийсет и пет годишен, бивш хокеист. Ноздрите му трепкаха. Веждите му бяха спуснати ниско.

Беше като да държиш огромен питбул на верижка и да го гледаш как се задушава от желязната яка около шията си. Чувството за власт, което Джордж изпитваше, държейки тази верижка, не можеше да се опише.

— Е? — подтикна го той.

— Да. Имам новини. Най-голямата дъщеря на Зак Гивънс току-що навърши осем и има нещо като... — пръстите на Ърбано направиха знак за кавички във въздуха — „криза на идентичността“. Така че говорих с Хоуп.

— Милата малка Хоуп. — Най-голямата дъщеря Прескът, онази, която беше трън в задника на Джордж от деня, в който се беше омъжила за Зак Гивънс. Тя беше на шестнайсет, когато родителите ѝ бяха убити. Беше видяла да изпращат осемгодишната ѝ сестра Пепър в приемен дом. Беше видяла да връщат осиновения ѝ брат Гейбриъл под попечителството на щата Тексас. И беше плакала, когато взеха от нея малката ѝ сестричка Кейтлин.

Джордж трябваше да се досети, че Хоуп ще е проблем, но си беше мислил — наивно, както се оказваше сега — че изпращайки я на другия край на страната, в Бостън, където всичко беше непознато, където тя нямаше пари, нямаше семейство, нямаше диплома за завършена гимназия, ще я неутрализира.

Нищо не спря тази кучка. Беше преодоляла всяко препятствие, за да се омъжи за Гивънс, и не просто за кой да е Гивънс. Зак Гивънс, синът и внукът на индустриалци от нова Англия. Тя беше направила хитър ход, продавайки целомъдрието си на пасторска дъщеря на мъж, който можеше да ѝ помогне да намери своите сестри и брат. Джордж не знаеше каква магия криеше кучката между краката си, но държеше Гивънс така здраво, че той търсеше семейството ѝ усърдно, сякаш беше неговото собствено.

Бяха успели да намерят Гейбриъл веднага, но не извадиха такъв късмет с другите двама.

Разбира се, че не. Пепър беше непокорна и дива, и адски грозна. Джордж я беше изпратил в Сиатъл, противоположния край на страната, и накрая тя беше изчезнала от лицето на земята.

Надяваше се да е мъртва. На Хоуп това ѝ се падаше.

Беше се опитала да проследи брат си и сестрите си чрез архивите в съда, но един пожар удобно бе изпепелил всичко. Тогава изпрати разследващи до Хобарт, за да разговарят с хора, които са познавали семейство Прескът. Но Джордж държеше в хватката си градчето и никой не смееше да му противоречи. Никой не проговори. Повечето дори не знаеха какво всъщност се е случило.

Всъщност, никой от тях не знаеше със сигурност, дори Евелин.

Но Хоуп знаеше прекалено много.

Ако съобщеше публично подозренията си... ами, никакво влияние и подкупи нямаше да могат да скрият действията му.

Той се беше опитал да разбере какво може да направи, за да отклони вниманието им, когато те направиха грешка. Изпратиха Джейсън Ърбано да го разследва тайно.

Джордж имаше толкова много връзки, че бе хванал Ърбано да души наоколо почти веднага, и нае един детектив да се поразрови в миналото му.

Джордж още държеше досието на Ърбано под ключ, като един от най-ценните документи в света, равен по стойност на оригиналните копия на Гутенберговата Библия и Конституцията на Съединените щати.

Оказа се, че Ърбано е бил адвокат в „Гивънс Ентърпрайсис“, след като е завършил правното училище. Той беше добър приятел на Зак Гивънс, а Гивънс държаха на лоялността. Ако откриеха, че Ърбано е отклонявал пари от компаниите още от времето, когато е започнал работа при тях, щяха да го обесят на късия му врат. В добавка към това Ърбано доста пъти се беше наслаждавал на забранени ласки, а съпругата му имаше не само железен брачен договор, но и избухлив нрав. Разбира се, тя нямаше да излее гнева си публично, но когато един мъж имаше достатъчно пари, влияние и за него работеше правилният детектив, той можеше да има цялата информация, от която се нуждаеше.

Което беше много добре, защото Джордж бе страдал от „Бостън Кънекшън“ достатъчно дълго.

Той фиксира Ърбано със студени очи.

— Кажи ми какво каза Хоуп за кризата на идентичността на дъщеря си.

— Каза, че ще заведат Лана в Европа...

— Лана? — Джордж се олюля. — Детето се казва Лана?

— Да. Защо?

Джордж си наля солидно количество уиски и пресуши чашата до дъно. Майката на Хоуп се беше казвала Лана.

— И какво, ще я водят в Европа, а?

— Хоуп настоява и Зак да отиде. — Гласът на Ърбано спадна с няколко тона, сякаш се страхуваше някой да не чуе. — Зак оставя компанията в мои ръце.

— Значи така. — Джордж бавно се обърна към Ърбано.

— Ами, да. — Ърбано преглътна и подръпна вратовръзката си. — С малко намеци в правилните уши и малко акробатика в счетоводните книги мога да съборя империята Гивънс.

— Когато аз ти кажа — напомни му студено Джордж. — Няма да правиш нищо, преди да съм ти казал.

* * *

Часовникът показваше полунощ. Шумът на партито достигна пиянски височини и остана там. Гостите танцуваха и се смееха.

След един последен поглед Тийг реши, че никой от тези хора не е преследвачът на Кейт. Когато пиеха, те се интересуваха все по-малко от нея и все повече от себе си. Все пак бяха политици.

До него Кейт се хвана за ръката му и събу едната си обувка, после другата. Стоеше на студения мрамор с боси крака.

— Приятно е — въздъхна тя.

Ароматът ѝ се носеше на едва доловими вълни от косата ѝ.

Той се наведе и вдиша, и си представи как този аромат се смесва с неговия, докато правят любов. Топлината на ръката ѝ проникна през плата на ръкава му и той си я представи притисната в него, със затворени очи, а той се плъзга в гостоприемното ѝ тяло.

Наведе се към ухото ѝ и заговори, и въпреки какофонията около тях, беше сигурен, че чува всяка негова дума:

— Да излезем оттук. Да отидем някъде, където можем да сме сами.

И както си беше представял, тя го последва без възражения.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейсън Ърбано влезе в хотелската си стая, съблече сакото си, разхлаби вратовръзката. Разтърка очи, сякаш беше изтощен от срещата с Обърлин. Като изруга, той извади мобилния си телефон от джоба си и набра номера на жена си.

— Здравсти, скъпа — пропя тихо; намръщеното му изражение беше в пълна противоположност с тона му. — Как са децата? — Той завъртя очи, докато се преструваше, че слуша. След това каза: — Да, всичко мина добре. Ще се прибера съвсем скоро. Да, скъпа, наистина. Няма нищо. Всичко е наред!

Макар да го каза на себе си, той изпълни майсторски ролята на лъжещия съпруг за пред камерата, която беше скрита зад огледалото. И за която по принцип не би трябвало да знае.

Обърлин имаше огромна власт и никой не можеше да го спре, когато искаше да сложи камера за наблюдение в хотелска стая. От друга страна, нищо не можеше да спре Зак Гивънс, когато реши да саботира усилията на Обърлин.

Излизайки от обектива, Джейсън продължи да говори, все от рода на онези безсмислици, с които един изневеряващ мъж излиза пред глупавата си съпруга.

За късмет на Джейсън, той всъщност не говореше с нея. Линията беше затворена; той отвори лаптопа си, свърза се с безжичната връзка и зачака, докато видя лицето на Гейбриъл в монитора. Гейбриъл се намираше в съседната стая, прониквайки в системата на Обърлин с вещината на човек, който се е научил на това, за да отмъщава; Гейбриъл беше приемният син на Прескът.

Гейбриъл пъкна в камерата зад огледалото предварително направен видео и аудиозапис, след това даде знак на Джейсън с мълчаливо вдигане на палци. Картината, която Обърлин виждаше сега, беше как Джейсън крачи напред-назад из стаята, притиснал мобилния телефон до ухото си. А звукът беше от проведен преди това разговор между Джейсън и съпругата му.

В действителност Джейсън бе изтеглил програмата, която му даваше жива видеовръзка с кабинета на Зак в имението на Гивънс в Кеймбридж, Масачузетс.

Първо се появи лицето на Зак. Съпругата на Джейсън каза, че Зак бил по-красив, отколкото трябвало, и бог знае, че Джейсън се съгласи. С черна коса, сега леко прошарена и пронизващи сини очи, Зак предизвикваше тръпки на страх по гърбовете на всички служители в „Гивънс Ентърпрайзис“... с изключение на онези, които бяха открили, че е започнал да проявява доброта и съчувствие след шестнайсет години брак с Хоуп.

— Как мина? — попита той напрегнато.

— Хвана се — отвърна Джейсън.

Лицето на Хоуп се появи в кадър до това на Зак. Тя напоследък бе добавила руси кичури към кестенявата си коса и почти караше мъжете да забравят интелигентността в красивите ѝ сини очи.

Зак не харесваше прическата.

Хоуп му каза да свиква с нея — тя уважаваше мнението му, но не и когато се отнасяше до дамски прически. Джейсън я познаваше от шестнайсет години и още се усмихваше, когато ги видеше заедно — консервативния, самоуверен изпълнителен директор и свободомислещата, волева художничка.

— Как може да е толкова глупав, за да повярва, че ще предадеш Зак след всичките тези години? — попита тя невярващо.

— Защото се погрижихме да изфабрикуваме фалшива следа за предишни предателства на Джейсън, както лични така и професионални — напомни ѝ Зак.

— И защото това е същият тип човек, какъвто е самият Джордж Обърлин, така че накъдето и да погледне, той вижда това. — Гласът на Пепър Грeъм, по-малката сестра на Хоуп, отекна през връзката, и тя се появи в обхвата на камерата.

Дългата ѝ черна коса падаше на вълни около лицето и усмивката стигаше до зелените ѝ очи. Тя беше много по-нахакана от Хоуп и разпознаваше много по-бързо тъмната страна на човешката природа.

Не беше изненадващо, тъй като осемгодишна беше отделена от сестрите си и изпратена да живее в приемни домове. Макар никога да не говореше за това време, Джейсън имаше чувството, че някои от семействата са били жестоки и Пепър се е чувствала самотна. До

момента, когато Хоуп я беше намерила, двайсет и три годишната Пепър беше видяла достатъчно от мрачната страна на живота.

Сега, осем години по-късно, тя живееше в ранчо в Айдахо със съпруга си Дан Грeъм, трите им деца, хиляда глави едър рогат добитък и успешен каталожен градинарски бизнес за поръчки по пощата. За израсналия в града Джейсън това беше представата му за ада, но Пепър изглеждаше щастлива. Много щастлива.

Когато семейството заедно се мъчеше да измисли как да хване Обърлин в капана, тъкмо Пепър бе тази, която предложи плана, който те изпълняваха.

Джейсън силно ѝ се възхищаваше.

— Според теб Обърлин осъзнава ли, че ако успее да съсипе „Гивънс Ентърпрайсис“, това ще е толкова разрушителен за страната колапс, колкото и за инвеститорите, както при разгрома на „Енрон“? — Джейсън знаеше, че Зак иска да е напълно наясно по този въпрос, защото за него идеята, че някой може да предаде така страната си и хората си, беше немислима.

— Ако бях на твое място, щях да проверя дали е изкупил акциите на конкурентите — посъветва го Джейсън.

— Вече знаеш отговора, Зак — каза Пепър. — Обърлин е крадец... дори по-лошо.

Всички замълчаха. Бяха толкова близо до целта си да оправят злината, извършена преди много години.

Преди двайсет и три години Бенет Прескът беше пастор на църква в Хобарт, Тексас. Той и съпругата му Лана бяха изчезнали и след това намерени мъртви, катастрофирали с колата, с която явно са пътували към Мексико, изоставяйки децата си, както изглежда.

След няколко дни бордът на църквата откри, че съкровищницата е изчезнала с тях. Прескът бяха обявени за престъпници и децата им — три дъщери и един приеман син — изчезнаха от Хобарт. През годините Хоуп, Пепър и Гейбриъл бяха страдали, но накрая се бяха събрали.

Но най-малката им сестра, Кейтлин, все още се намираще в неизвестност. Никой не знаеше къде е. Въпреки усилията им от нея не беше открита следа.

Всичко се свеждаше до онзи мъж. Оказа се, че Джордж Обърлин е бил в борда на църквата, когато Бенет и Лана Прескът бяха изчезнали. Не след дълго Джордж Обърлин бе започнал своя курс към

тексаския щатски Сенат с огромни пари и въпреки че беше документиран дарителите, едно кратко проучване на Гивънс доказа, че е излъгал за финансовите си поддръжници. Всъщност, тъстът му, един сопнат управител на ранчо с огън в очите, изригна поток от ругатни при споменаването на името Обърлин.

Въпреки това според документите на кампанията, той беше дал на Обърлин половината средства.

Гризуолд, икономът на семейство Гивънс, Гейбриъл и Джейсън бяха доказали, че Джордж Обърлин е откраднал църковната съкровищница и е стоял зад разделянето на децата.

Те предполагаха, че той е опожарил съда, за да унищожи техните архиви. Защото имаше начин да накара всички да си мълчат в Хобарт.

Целта на Зак и Хоуп, на Дан и Пепър, и на Гейбриъл беше да намерят последното дете, Кейтлин.

Но търсенето винаги стигаше до Джордж Обърлин, а Джордж Обърлин нямаше да сътрудничи, защото ако го направеше, означаваше да признае виновността си.

Така с помощта на Джейсън, шефът на юридическия съвет, те измислиха схема, брилянтна в своята простота. Щяха да подмамат Обърлин да помисли, че може да шантажира Джейсън, да го накара да изпълни заповедта му и да съсипе „Гивънс Ентърпрайсис“. Обърлин беше мотивиран да го направи. По някакъв начин трябваше да скрие злодеянието си. Ако не успееше, никога нямаше да може да се кандидатира за Сената на Съединените щати.

Като всеки човек, позволил на алчността и злото да управляват живота му, Обърлин не виждаше отвъд очевидното. Не осъзнаваше, че не само той може да манипулира, но и може да бъде манипулиран, шантажиран и съсипан.

Когато го хванеха в капана, щяха да му предложат сделка — да им съобщи местоположението на Кейтлин, защото в обратен случай огромен скандал щеше да унищожи всичките му шансове да спечели място във Вашингтон.

— Толкова ми се иска да го изпратим в затвора — промърмори Хоуп.

Джейсън се засмя горчиво.

— Този човек е октопод. Има пипала навсякъде. Много хора искат да го видят повален, но нямат смелостта да посрещнат

последствията от това, че ни помагат.

— Не можем да намерим и един съдия в Тексас, който да го обвини — каза Зак.

— Но, скъпа, ако разберем, че Кейтлин е жива, и че е щастлива, това ще ни успокои. — Пепър разтърка гърба на Хоуп.

Джейсън видя решителен блясък да осветява лицето на Хоуп.

— И ако можем да се съберем... — Хоуп преглътна.

Бяха чакали толкова дълго да се съберат. Прекалено дълго. Джейсън почти не издържаше да гледа агонията на тяхната несигурност.

Докато жените се бореха с емоциите си, лицето на Гейбриъл се появи на екраните им.

— Две минути — предупреди той.

— Тъкмо свършихме — каза Зак.

— Искане ми се да можем да сме там! — избухна Пепър. — Не мога да стоя в Бостън, докато вие вършите всичко, хора.

Хоуп преглътна сълзите си.

— Ако направим това и Обърлин ни види и ни познае...

— Знам — въздъхна Пепър. — Това ще съсипе всичките ни планове.

— Ще отидем, когато сме готови да щракнем капана — обеща Зак. — Не остава много.

— Една минута — предупреди Гейбриъл.

— Само още един въпрос — как издържа Гризуолд? — попита Хоуп.

— Фреди ли? — Джейсън поклати глава съжалително. — Фреди Гризуолд? Горкият стар Фреди?

— Казах на Зак, че този проект ще е голямо усилие за него. — Хоуп се изправи. — Човекът е почти деветдесетгодишен!

Зак, който очевидно добре познаваше Джейсън от годините в колежа, попита търпеливо:

— Какво не е наред?

— Казах ми, че сега си дава сметка, че си е пропилял живота, работейки като иконом — отвърна Джейсън.

— Наистина ли? — Зак вдигна вежди. — И защо?

— Казах, че е трябвало да стане шпионин. — Джейсън се ухили. — Че е щял да спести на Англия много беди през Втората световна

война.

Зак и Пепър избухнаха в смях.

Изречението на Хоуп премина през различни емоции, преди накрая върху него да се изпише възмущение.

— Хубаво — каза тя неохотно. — Значи сега си живее живота. Можете ли да ме обвините, че се тревожа за един старец?

— Не сме и очаквали друго, скъпа. — Зак я прегърна през раменете и след миг скованост тя облегна глава на гърдите му.

Преди Джейсън да успее да издаде мляскащ звук за целувка — наистина детинско, знаеше го, но неизбежно, когато двама мъже се познаваха толкова отдавна — видеото прекъсна.

Гейбриъл беше прекъснал връзката с Бостън.

Докато Джейсън се приготвяше да си легне под бдителните очи на робите на сенатор Джордж Обърлин, той успя да изглежда притеснен, но щом изгаси лампата, нищо не можа да спре усмивката му.

Гризуолд беше прав. Този вид семейно правосъдие беше забавен, особено ако накрая успееш да доведе до събиране на разпръснатото семейство Прескът.

А Джейсън хранеше тайна мечта, защото макар всички да знаеха истината, никой не говореше за нея. Все пак беше установен факт — някой бе убил Бенет и Лана Прескът, и този човек трябваше да бъде предаден на правосъдието.

Джордж Обърлин трябваше да бъде предаден на правосъдието.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това е адски неловка целувка.

Беше два след полунощ. Тийг седеше в паркираната кола пред къщата на Сандърс с фиксирани фарове право в Кейт, докато Дийн се опитваше да вземе повече от една кратка целувчица по бузата от дамата си.

Тийг не беше в настроение да гледа как Дийн Сандърс слага ръка върху Кейт и открива сам какво носи тя под полата си.

Боже. Нищо. Тя не носеше нищо отдолу.

Тийг опря ръка на вратата, готов да изскочи и да я освободи от прегръдката на разгорещения кавалер.

Но Кейт сама се дръпна, посочи към Тийг и поклати глава.

— Добро момиче — прошепна Тийг. Наблюдаваше я, докато тя вървеше предпазливо към колата. Отвори ѝ вратата да влезе. — Уговори ли си друга среща? — попита той рязко.

— Да се прибираме. — Тя плъзна ръце по бедрата си, сякаш изглаждаше гънките на тънката коприна на роклята си.

Тийг не можеше да откъсне поглед от нея.

— Знаеш ли, за такова превзето момиче, те бива да измъчваш. — Натискайки спирачката на първа, той се откъсна с рев от тротоара. Тъмните улици прелитаха покрай тях. — *Уговори* ли си друга среща?

— Не. Намали. Не искам полицията да ни спре.

— Познавам всички полицаи. — Но въпреки това намали газта, за да успокои Кейт. *Защото не искаше* полицията да ги спре. Не искаше да губи време да доказва, че е трезвен. Не искаше да вади личната си карта и да обяснява какво правеше с Кейт. Искаше само да я заведе вкъщи, в леглото ѝ и да се засити с тялото ѝ.

Той паркира колата в маркираното за нея място. Огледа добре осветените тротоари, малките площи с трева, нещастно изглеждащата кашпа с цветя отстриани на вратата. Погледът му се спря върху контейнера за боклук, единственото място, където някой би могъл да се скрие. Но нищо не помръдна. За момента бяха в безопасност.

И докато сигурността на Кейт си оставаше от първостепенна важност за него, собствената му сигурност не означаваше нищо. Не му пукаше за професионалната етика. Противно на всякакъв разум той щеше да я има.

Слабата светлина оцвети Кейт в сянката като класическа картина, нарисувана в полумрак. Големите ѝ очи го гледаха, но той не можа да разчете изражението ѝ. Тревога? Вълнение? Триумф? Не знаеше. Не можеше да отгатне. Знаеше само, че го беше измъчвала цяла вечер с движенията на гъвкавото си, изящно тяло, с многозначителния си смях, с наситения аромат на лавандуловия си парфюм. Тя въплъщаваше всяка мечта, която той никога не си бе позволявал да има... и се беше съгласила на неговите условия. Беше му се предложила.

Той се беше сдържал часове наред. Сега с дълбок стон се пресегна през седалката си към нейната. Придърпа я в ръцете си. Таблото с аварийната спирачка беше между тях; не го интересуваше. Не го интересуваше дискомфорта на позите им. Трябваше да я докосне.

Прегърна я. Сърцето ѝ биеше бързо срещу пръстите му, дъхът ѝ излизаше рязко през устните. Целуна я и тя му отвърна, давайки всичко.

Беше гъвкава, изви се към него, ръцете ѝ се заровиха в косата му, пръстите ѝ тупкаха с ритъм, който той разпозна като близък на неговия. Езикът ѝ пулсираше в устата му; тя беше агресивна и отстъпчива в същото време.

Бавната влажна целувка изпробва границите на търпимостта му. Беше я гледал цяла вечер. Когато откри, че е гола под роклята си, всяка нейна стъпка се превърна в изтезание. Беше си представял как докосва коприната на роклята и още по-интригуващата коприна на голите ѝ рамене, представяше си как смъква тънката презрамка надолу и освобождава стегнатата гърда.

Сега, с полузатворени очи, той прокара длан по гърба ѝ. Пръстите му се плъзнаха по плешките ѝ. Минаха по всеки прешлен, възхищавайки се на силните мускули и сухожилия на гърба ѝ. С всяко докосване го пронизваше силната болка на очакването.

И нея, защото тя се отдръпна. Гласът ѝ беше задъхан, дрезгав, опасен.

— Тук ли ще правим секс? Защото ако е така, аз ще съм отгоре. Тази спирачка е истински убиец. — Тя се смееше, но беше и сериозна.

— Искаш ли да правим секс в колата? — Устата му се изпълни със слюнка, когато си представи наградата след часовете мъчение.

— Не знам... Не знам дали мога да чакам повече.

Признанието ѝ му позволи да си поеме дълга глътка въздух. Тя го желаше толкова, колкото и той нея. Беше отчаяна, както и той, и това... това му даде силата да се освободи от магията, която го държеше.

— Хайде — каза ѝ рязко. — Да влезем. Искам да те любя цяла нощ. Не мога да го правя тук.

Това не беше безопасно. Преследвачът ѝ все още беше на свобода. Откак Тийг бе поел работата, не се беше обаждал. Това го караше да е супербдителен. Преди да легне с Кейт, трябваше да е на място, защитено с ключове и аларми. След като се плъзнеше в дълбините на тялото на Кейт, щеше да е сляп и глух за всяка заплаха.

През целия му живот пренебрегването го беше викало с жест. Той беше предизвиквал смъртта, беше ѝ се присмивал, без да го е грижа дали мракът ще го погълне, или не. Но сега... искаше да живее с ожесточеност, която прогаряше душата му. Трябваше да има този шанс с Кейт. Трябваше да я вкуси веднъж, преди да умре.

А после, ако беше късметлия, щеше да я вкуси отново.

Той огледа още веднъж паркинга. Нищо не се беше променило. Нищо не беше помръднало.

— Хайде — каза той отново и тръгна да отваря вратата.

Тя го хвана за ревера, блъсна го назад и го целуна. Боже мой, как го целуна! Езикът ѝ разтвори устните му, прогори устата му с яростта на ярка, гореща светкавица. В продължение на няколко много дълги секунди единственото нещо, което съществуваше, беше Кейт Монтгомъри и начинът, по който го жигоса с нужда и страст.

Той се отдръпна и излезе от колата. Бремето на сексуалното желание беше толкова тежко, че той почти залитна, докато заобикаляше, за да ѝ отвори да излезе.

Тя му позволи да ѝ помогне, плъзна краката си навън и се изправи с грациозно движение.

Тръгна към сградата и не се обърна назад, изглеждаше царствена и студена. Въпреки това той знаеше, че хватката на възбудата още я

държи. Докато я гледаше, реалността го връхлетя — щеше да я притисне в матрака и да я има, а когато свършеха... целият му живот щеше да е различен. Не искаше тази промяна, знаеше, че ще завърши с болка за него, но по дяволите, не можеше да устои на тази жена.

Забърза да я настигне, като я побутна с ръка по гърба. Тя се облегна на него, предавайки му се така пълно, както той ѝ се беше предал. Дишането ѝ, топлината ѝ, красотата ѝ го заляха.

Но въпреки това... инстинктите му никога не можеха да бъдат напълно потиснати. Когато минаваха покрай контейнера за боклук, той застана нащрек.

Неясно движение привлече погледа му надясно.

В полумрака блесна острие.

Някой се втурна към тях. Към Кейт.

Преследвачът ѝ.

Сексуалното неудовлетворение се трансформира в ярост.

Тийг изблъска Кейт от пътя. Завъртя се и посрещна нападателя ѝ, избивайки ножа от ръката му, и го събори на земята. Изведнъж регистрира тънките, фини кости на жена. Не можа да сдържи устрема си, но не извъртя и не счупи китките ѝ, както възнамеряваше. Само я задържа, когато се бухнаха в тревата.

Тя извика, тънък висок звук на ужас, който беше прекъснат, когато тежестта му за миг я притисна. От нея лъхаше на скъп парфюм, на кадифе и водка. Той я обърна по корем, с ръце зад гърба.

— Кой е това? — попита Кейт иззад него. След това ахна: — Госпожо Обърлин!

Да, разбира се. Той държеше Евелин Обърлин. Съпругата на сенатора се разплака силно, сълзите ѝ потекоха, сякаш бе скъсана язовирна стена.

— С-съжалявам. — Зъбите ѝ тракаха. Тя потръпваше в конвулсии. — Т-толкова съжалявам.

— Аз също, госпожо. — Тийг мрачно прокара ръка надолу по гърба ѝ, търсейки още оръжия. Нямаше такива. Не откри нищо, освен изискана копринена чантичка, която висеше на шнур около врата ѝ.

Той я взе и я подаде на Кейт.

— Какво има в нея?

Тя надникна вътре.

— Хапчета. Много хапчета.

— Да. — Тази дама беше толкова мършава, че беше на ръба да умре от глад. Тресеше се, сякаш имаше делириум тременс и той можеше да се закълне, че ако надникнеха в медицинския ѝ картон, щяха да установят, че е била в заведение за лечение на алкохолици повече от веднъж.

— Аз н-не исках д-да ви нараня. — Със свободната си ръка госпожа Обърлин се опита да хване Кейт. — Аз просто... просто не искам да ви убие отново.

Тийг и Кейт се спогледаха многозначително. Тази дама беше пристрастена към алкохол и хапчета, и в момента беше натряскана до козирката.

— Значи вие сте се опитали да я блъснете с колата си? — поиска да знае той.

— Н-няколко синини са по-добри отколкото да умреш! — Госпожа Обърлин успя да направи това да прозвучи доста логично.

— Господи боже — обърна се Кейт към Тийг. — Не мислех, че наистина *тя* го е направила.

— Видя ли ножа? — попита Тийг. — Това, което държеше, не беше букет.

— Вие не разбирате. — Сълзите на госпожа Обърлин пресъхнаха. Гласът ѝ се издигна до писък. Тя се опитваше да се изправи.

Тийг не пускаше китката ѝ.

— Какво не разбира Тийг? — Без да внимава за скъпата си секси рокля, Кейт коленичи до госпожа Обърлин. — Кажете ми.

— Кейт, не е време да правиш интервюта. — Тийг беше толкова бесен, че едва можеше да говори. Искаше му се да смачка госпожа Обърлин за това, че е заплашвала Кейт. Ако не беше жена, ако не беше с разклатено здраве, щеше да го направи. — Звънни на ченгетата.

— Момент. — Кейт стоеше на тревата, гласът ѝ беше толкова мил, че госпожа Обърлин спря да се бори и притисна главата си в тревата. — Какво не разбира Тийг?

— Той ще ви убие отново. Както го направи преди. — Госпожа Обърлин произнесе всяка дума с отчетлива яснота. — Искан да ви прогоня, това е всичко, защото иначе той ще ви убие отново.

— По дяволите, Кейт! — Тийг бръкна в джоба на палтото си, за да извади мобилния си телефон.

— Вие не сте единствената, да знаете. — Жената задържа погледа си фиксиран върху Кейт.

Добросърдечната Кейт, която слушаше, сякаш можеше да открие някакъв смисъл в тези врели-некипели.

Тийг набра 911 и инструктира оператора да изпрати веднага патрулна кола.

— Госпожа Блекторн първа го осъзна. Дори преди мен. Тя мислеше... — Госпожа Обърлин отвори уста, сякаш беше хипервентилирана. След това се съвзе. — Старицата си мислеше, че е непобедима, и когато се прибрах вкъщи, тя беше... на... на...

— Поемете си въздух. — Кейт я погали по косата и я изчака. След това я подтикна: — Къде беше госпожа Блекторн?

— Долу на стълбището. Тънкият ѝ врат беше счупен. Казаха... шерифът каза... той каза, че миришела на уиски, че била тайна пияница. Но тя не беше. После, когато аз казах това, шерифът каза... — Госпожа Обърлин спря, простена, сякаш си бе спомнила огромна болка — той каза, че може би аз съм я блъснала. Но аз не бях! Аз не си бях вкъщи!

— Вярвам ви — каза Кейт утешително.

Тийг не можеше да реши дали госпожа Обърлин знае нещо, или всичко е плод на въображение. Реши, че не го интересува. Тази откачалка Евелин Обърлин беше прецакала вечерта му с Кейт.

— А той каза, че не бил там, когато тя умряла. — Госпожа Обърлин се огледа, сякаш се страхуваше някой да не я чуе, и прошепна: — Но той беше.

— Сенатор Обърлин ли? — попита Кейт.

Жената извика толкова внезапно, че Кейт отскочи назад.

— Разбира се, че сенатор Обърлин!

Тийг затегна хватката си.

Тя се бори още малко, след което се отпусна. И сякаш никога не беше избухвала, произнесе:

— Тогава... тогава започнах да се страхувам... и знаех, че аз съм виновна.

— Каква е била вината ви? — Кейт направи знак на Тийг да пусне възрастната жена да стане.

Той отказа с решително поклащане на главата. Беше имал такива случаи преди. Хора, обезумели до такава степен от алкохол и

лекарства, че можеха внезапно да нападнат, да разкъсват и да осакатяват. Тази стара лейди призна, че е преследвала Кейт — заради доброто на Кейт, разбира се. Сега обвиняваше съпруга си — за когото Тийг знаеше, че е един надут задник, но без никакъв намек за скандал около името си — заради нейните си проблеми, и бръщолевеше за това как се опитвала да му попречи да убие Кейт отново.

— Това, че ще ви убие. Трябваше да се досетя. — Госпожа Обърлин затвори очи, сякаш беше в агония. — Трябваше да им кажа, но го обичам. — Тя забръщолеве и думите ѝ бяха толкова неясни, че Тийг трябваше да се напруга да я разбере. — Обичам го толкова много. Така че се опитвах да не мисля за това, но призраците са винаги тук, взират се в мен, с разкъсана плът и очите им... очите им... очите им са празни... Лана, съжалявам. Прости... Толкова съжалявам.

Госпожа Обърлин втренчи поглед във въздуха, сякаш видя призрак, и гледаше така неподвижно, че космите на Тийг настръхнаха.

Той не се сдържа и също погледна нататък. Нямахше нищо.

Кейт погледна и поклати глава.

Плашещо.

В далечината се чу вой на сирени.

— Той ще ме убие. Не обича, когато аз... когато аз... — Госпожа Обърлин се разтнесе под него и Тийг най-после я пусна.

Двамата с Кейт я гледаха как повръща в тревата.

— Качи се горе. — Той не я погледна. — Обуй си някакви дънки, направи кафе — ченгетата ще искат. Аз ще се погрижа за нея.

— Какво ще стане? — прошепна Кейт.

— Ще отиде в клиника за лечение на алкохолици. Ще се разрази огромен скандал. Обърлинови ще го потулят; после той ще се разведе с нея. — Целият цинизъм на Тийг се прояви: — Тя е пречка за позицията му.

— Смята го за убиец. — Кейт я гледаше с пълни с тъга очи. — Мислиш ли...?

— По дяволите, Кейт, тя мисли, че той *те* е убил. Преследвала те е за *твое собствено добро*. — Тийг не искаше да докосва Кейт точно сега, но трябваше да я хване за ръка. Дланта ѝ трепереше в неговата, а пръстите ѝ бяха студени като лед. — Скъпа, тя е толкова луда, а той толкова претенциозен. Не знам защо се е вторачила в теб, но явно халюцинира. Видя я, нали? Въобразяваше си, че вижда призрак ей там.

— Той посочи. — Знаеш, че го направи. Качи се горе. Успокой се и се пригответи за дълга обсада, защото полицията ще иска да те разпитва известно време.

— Добре. — Кейт остана още малко и прозвуча виновно и разстроено, когато каза: — Трябва да се обадя на Брад. Това е трагедия, но е и новина. Ще ме разкъса на малки парченца, ако не му се обадя.

— Направи каквото трябва.

Тя долови интонацията в гласа му, видя го как се извъръща.

— Това е краят, нали?

Той не се престори.

— Да. Хубаво е, че се случи, защото се запознахме... това е глупаво.

— Не мисля, че е глупаво.

— Нямаме нищо общо.

— Ти откога стана гласът на разума? — попита тя горчиво. Той се опита да отговори, да каже нещо несериозно и утешително, но тя прекъсна звука с ръка: — Ти и аз... това щеше да е най-хубавото нещо, което някога се е случвало.

Той се престори, че не знае какво има тя предвид.

— Явно слуховете са ме надценили. Не съм чак *толкова* добър в леглото.

Защото тя не говореше за секс. Тя говореше за връзките, които ги събират, и как любовта циментира тези връзки.

— Да. Разбира се. — Тя издърпа ръката си от неговата, но той я задържа секунда повече.

— Иди звънни на майка си. Кажи й, че си добре. — След това я пусна да върви, като я гледаше как се отдалечава. После насочи вниманието си към полицейските коли с включени сирени, които в момента спираха на паркинга.

Тя щеше да е по-щастлива. Той щеше да е по-щастлив.

Така щеше да е най-добре.

Чу госпожа Обърлин да произнася тихо:

— Лана, съжалявам. Много, много съжалявам.

* * *

— Докарай ми колата. — Джордж Обърлин остави телефона, внимателно, много внимателно, и се обърна към Фреди: — Трябва да изляза.

— Да, сър. — Когато Джордж се опита да навлече захвърленото си сако, Фреди хвана яката и му помогна. — Надявам се, че не е нещо спешно, сър.

— Не ставай смешен — сопна му се ядосано Джордж. — За какво иначе ще излизам по това време?

Беше два след полунощ. Гостите на празненството си бяха заминали. Хората от кетъринга продължаваха да почистват и да пренасят съдове до служебните ванове. Слугите бършеха петната от вино и се опитваха да се приближат, за да могат да слушат.

А Джордж беше бесен. Тази тъпа кучка, за която се беше оженил, сега наистина беше прекалила.

— Има ли нещо, което мога да направя, за да ви помогна, сър? — попита Фреди.

На Джордж му се искаше да го фрасне. Но имаше репутацията на човек, спокоен в кризисни моменти. Това бе качество, което му служеше добре, когато имаше излизане пред публиката.

— Не, благодаря, Фреди. Това е нещо, с което сам трябва да се справя. Ще те уведомя, ако ми е нужна помощ.

Той тръгна към вратата и по някакъв магически начин Фреди се озова там преди него, за да я отвори, учтивост, която раздразни Джордж толкова много, че едва можеше да диша.

После икономът го последва до колата му и я отвори да влезе в купето.

Но не Фреди бе този, който ядосваше Джордж. А Евелин. Според ченгетата тя се беше опитала да нападне Кейт Монтгомъри с нож. Нещо по-лошо, това не беше първият път, когато беше нападала момичето. Кейт се страхуваше за живота си. Тя имаше преследвач и Тийг Рамос ѝ беше бодигард...

Джордж се наведе да влезе в колата, после бавно се изправи.

Разбира се. Сега, когато бяха заловили преследвача ѝ, сега, когато бяха хванали Евелин, Кейт щеше да приключи с Рамос.

— Сенаторе? — Фреди кръжеше около вратата, не знаеше какво да прави, като гледаше как сенаторът се е втренчил в пространството. — Забравихте ли нещо?

— Не. Инструктирай шофьора да ме откара в полицейското управление, и то бързо. Съпругата ми... — Джордж успя да се престори, че се задавя, докато съобщаваше информацията, която искаше целия град да научи... — е била арестувана за нападение, алкохол и притежание на дрога. Ще трябва да направя отново нещо за нея и да ти кажа, Фреди... — той сложи ръка на рамото на приведения към купето иконом, — това направо ме разби.

— Да, сенаторе, виждам. — Фреди стоеше неподвижно под дланта на Джордж.

Джордж хвърли поглед наоколо. Слугите се бяха скупчили на верандата. Хората от кетъринговата компания стояха до вановете си с увиснали ченета.

Той се настани в купето и Фреди затвори вратата. Когато шофьорът потегли, Джордж се усмихна тайно.

* * *

— Намирам се в „Рамос Секюрити“, откъдето Тийг Рамос, човекът, който се грижи за охраната на тексаския Конгрес, ръководи изпълнението ѝ. — Двайсет и четири часа по-късно Кейт погледна към камерата, после се обърна към Тийг: — Господин Рамос, с опита си на военноморски ветеран и бивш участник в Специални операции, тази работа отговаря ли на предизвикателствата, които сте си поставили в живота?

Тийг срещна очите ѝ, но тя не съзря емоции в тях. Нямахше интерес, нито съжаление. Сякаш двамата никога не се бяха целували, никога не бяха жадували един за друг.

— Осигуряването на сигурността на тексаския Конгрес е работа, за която всеки охранител мечтае.

Кейт направи знак на операторката да изключи камерата и телевизионният канал започна да излъчва. С помощта на редактора в КейТи Ти Ви Кейт беше сглобила репортажа за Тийг. Беше направила един дълъг материал за сутрешното неделно шоу. На практика с приключването на това интервю тя щеше да приключи с Тийг.

Докато чакаха филма да свърши, Тийг се шегуваше с операторката и говореше със секретарката Бренда, която наблюдаваше

ставащото с благоговение.

Този двуминутен материал сякаш продължи цяла вечност за Кейт, която стоеше до Тийг и се преструваше, че не ѝ пука, че откровено се е предложила на Тийг, и че той е успял да ѝ устои.

Унижението я изгаряше и тя се страхуваше, че ще проличи от пламналите ѝ страни. Но още беше с шевове на брадичката, заради които ѝ бяха сложили плътен грим, и повечето от зрителите нямаше да забележат душевното ѝ състояние.

Все пак накрая щеше да успее да се справи с унижението. Не беше сигурна, обаче, дали можеше да понесе мисълта, че никога нямаше да познае екстаза от това да бъде с Тийг. Да го гледа как се отдалечава щеше да е ад; никога да не го има беше още по-лошо.

Тя получи сигнал да започне снимането отново. Погледна в камерата и приключи със следните думи:

— Тийг Рамос е човек от рядка порода, мъжът, който стои между нас, обикновените граждани на Съединените щати, и анархията. Така че следващия път, когато отидете на обиколка в тексаския Конгрес, усмихнете се и помахайте с ръка към охранителните камери. Хората зад тях ни пазят всеки ден.

Червената лампичка на камерата примигна и изгасна.

Кейт откачи микрофона от самото си. Обърна се към Тийг, за да му помогне, но той свали своя и ѝ го подаде, преди да е успяла да го докосне.

— Кейт, благодаря ти, че направи такъв страхотен репортаж. — Той ѝ подаде ръка. — Сигурен съм, че това ще ме направи знаменитост.

— Нещо, към което — сигурна съм — си се стремил винаги.

Не се ръкуваха. Гледаха стиснатите си ръце.

След това Кейт се дръпна.

Излезе от офиса му... за последен път.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

С едно ухо Кейт слушаше говорителя по новините в десет, докато в същото време разсъждаваше над това колко жалък трябва да е социалният ѝ живот, след като чисти апартамента си в петък вечерта. Господ знаеше, че тя можеше да излезе на среща. Дийн Сандърс ѝ беше звънял многократно.

Но тя не го искаше. Искаше Тийг, този предател. Не го беше виждала от три седмици, от новините в пет, когато беше приключила репортажа за него, а той ѝ беше разбил сърцето.

Забелязваше хората му в Конгреса. Те ѝ се усмихваха, махаха ѝ с ръка, говореха с нея.

Но той беше използвал глупавите си монитори, за да я избягва, сякаш това щеше да я накара да престане да копнее за него.

А може би — просветна ѝ — може би я избягваше, защото ако я видеше, нямаше да може да се сдържи, щеше да я грабне и да я отнесе на някой пустинен остров с развяващи се палми. Щеше да я държи в ръцете си и да прави всичките неща, които си беше представяла, вместо да се отдръпне, защото някой, който искаше да я убие, го е прекъснал...

Бедната госпожа Обърлин. Беше изпратена на място, където да се възстанови от „нервния срыв“. Сенатор Обърлин беше спрял Кейт в коридора на Конгреса да ѝ се извини за неприятностите, които е трябвало да преживее заради неговата съпруга. По всичко личеше, че той обожава съпругата си, въпреки че на партията Кейт бе видяла напрежението между двамата.

Но защо в пресата не се споменаваха нищо за инцидента онази нощ?

Когато Кейт попита Брад, той сви рамене и смотолеве, че сенаторските съпруги винаги имали проблеми. А на възражението ѝ, че проблемите са различни, когато включват евентуални опити за убийство, Брад я информира, че не разбира, и за наказание я накара да отразява светските сензации за една седмица.

Тя не попита сенатор Обърлин. Знаеше, че той не би искал да прави публично достояние жалкото, скандално поведение на съпругата си.

И нямаше значение, че е видяла госпожа Обърлин да повръща в тревата, че беше станала свидетелка на малката торбичка с хапчета и миризмата на повръщано. Нещата, които Евелин беше казала, засилиха чувството на Кейт, че Обърлин не е за вярване.

Тя се опитваше да потисне безпокойството си всеки ден, когато сенаторът я потърсеше. Той ѝ намекваше какво се е случило в Конгреса, подхвърляше толкова много информация за законопроектите, че тя стана водеща в състезанието по отразяване на най-интересните истории в КейТи Ти Ви и накара Линда Нгуен да я намрази отново.

Кейт би трябвало да е във възторг, че постига целта си толкова бързо, и щеше да е... ако не беше агонията заради реакцията на Тийг.

Сега, когато името, произнесено от говорителя, стигна до съзнанието ѝ, Кейт трепна.

— ... намерили госпожа Обърлин в основата на стълбището. Медицинските следователи съобщават, че смъртта е настъпила вследствие на счупване на врата. Те ще разследват дали инцидентът е свързан с алкохол или дрога. Госпожа Обърлин току-що се беше прибрала от четвъртия си престой в клиника за рехабилитация. — След тази проклета фраза говорителят се обърна към метеороложката: — Е, Мариса. Какъв е този слух, който дочувам за силна гръмотевична буря тази вечер?

Кейт стоеше пред телевизора с отпуснати ръце и разширени очи.

Госпожа Обърлин беше мъртва? Умряла от падане по стълбите? Полицията разследвала евентуална злоупотреба с алкохол?

— Мили боже... — Като облече сакото си, Кейт излезе в дъжда и се насочи към дома на Тийг.

* * *

Тийг чу звънеца на входната врата. Без да поглежда, знаеше кой е. Беше гледал новините. Знаеше защо е дошла.

Но преди да излезе от кабинета си, погледна в камерата на верандата. Там стоеше Кейт Монтгомъри и се мръщеше срещу лещите. С един ключ на горната площадка на стълбището той отключи.

Тя отвори вратата и влезе. Вдигна очи към него.

Навън проблесна светкавица и след малко се чу силен гръм.

— Наближава — каза тя.

Не уточни, че става дума за бурята.

Или пък го направи?

Не я беше виждал цели три седмици. Но дори в износени дънки, бяла тениска и глупави розови чехли, пак беше красива. Дъждовни капки блестяха в тъмната ѝ коса като диаманти в нощно небе. Лицето ѝ... беше виждал лицето ѝ в сънищата си, но неговите сънища не предаваха сладката извивка на бузата ѝ, инатливия ъгъл на брадичката, начина, по който изглежда толкова жива, толкова витална...

Без да казва дума, тя съблече прогизналото си сако и го метна на перилата. Тръсна глава. Дъждовните капки се разлетяха и косата ѝ бухна непослушно. Тя сложи ръка на перилата и погледна нагоре.

Тази среща бе неизбежна. Беше я избягвал три седмици, но въпреки това никога не му хрумна, че времето им заедно е свършило. Тя го беше попитала дали вярва в Съдбата. Е, вярваше, и като я гледаше как върви към него, осъзна, че това е потвърждение.

— Разбирам, че си гледала новините — произнесе той.

— Той ли я е убил? — Чувствената уста на Кейт трепереше, а сините ѝ очи бяха огромни и тъжни.

— Не знам. — Не можеше да потисне отвращението към себе си. Беше слушал пиянското бръцоловене на госпожа Обърлин, но тъй като беше ядосан, тъй като тя го беше направила на глупак, тъй като беше заплашила Кейт, беше предположил, че не е вярно. Беше проверил обвиненията ѝ срещу нейния съпруг, но Обърлин имаше едно-единствено нарушение — глоба за паркиране — и я беше платил. Тийг беше претърсил общинските регистри заради Блекторн, намери близките ѝ и се свърза с тях, за да ги разпита дали някой член на семейството е падал по стълби. Те се държаха сякаш бяха ненормални. Нещо по-лошо, в архивите на ченгетата не се споменаваха за подобен случай.

И Тийг реши, че нищо от това, което госпожа Обърлин бе казала, не е истина. Обикновено не беше толкова небрежен. Но пък и

обикновено не беше толкова... емоционален. Впримчен и опитващ се да се освободи.

— Аз мога да се обзаложа, че не е паднала случайно. Или се е самоубила, или той я е убил.

Кейт стигна до най-горното стъпало, застана до него, протегна ръка.

Той я пое и изпита чувство на облекчение, сякаш бе сложила превръзка върху нараненото му сърце.

Точно както в моментите, преди да се разделят, те гледаха сплетените си пръсти. В това имаше някакъв символизъм, чувство за затваряне на кръга.

И сега щяха да направят още една крачка към пропаст, която той не можеше да разбере.

— Хайде де. Тук живея. — С ръка още в нейната — сега, когато я беше докоснал, не можеше да я пусне — той я поведе към кабинета си.

Стълбището беше боядисано в бяло, украсено с черно-бели фотографии на жени, облечени в пищни рокли от едуардинската епоха, и мъже, позиращи сковано в колосаните си бели ризи. Пътят до частните му покои беше различен: меко, топло злато и червено.

Тя го последва в кабинета му и се огледа, и той разбра какво мислеше.

Това не беше мястото, което си беше представляла за него.

Той използваше кухнята долу, но през по-голямата част живееше на горния етаж, далеч от канцеларската работа и офиса си. Беше бутнал стената между двете най-големи спални, преустроил прилежащата баня и закачил по стените на кабинета си етажерки за книги. Вътре имаше голям тапициран стол и отоманка, една дълга удобна кушетка и голям стол — възглавница срещу центъра за забавления. Дървеният под беше боядисан в наситено бургундско и покрит с два персийски килима, които блестяха в прекрасни тонове. Уютът се подсилваше от сбирката му джунджурийки от различни страни — камилско седло и колекция копринени картини от Индия.

Тежките златисти завеси държаха нощта навън. Мястото бе пещера, където той можеше да чете, да гледа телевизия и да размишлява — нещо, което не правеше много напоследък.

— Чувствай се като у дома си. — Той посочи кушетката и тръгна към банята.

Затвори вратата след себе си и подпря ръце на плота; след това се взря в огледалото. Оттам го гледаха тъмни, отчаяни очи. Познаваше този Тийг. Това беше Тийг, какъвто беше като тийнейджър, разочарован, ядосан, че животът не е справедлив, решен да граби всичко, което може, независимо от цената.

Беше се надявал никога да не види тези очи отново.

Но *тя* все пак беше дошла.

Навън блесна светкавица и тътенът не закъсна.

Тъкмо беше сложил всичко под контрол. Мислеше си, че никога няма да види Кейт отново, а ако го направеше, тогава какво? Имаше на разположение друг модел. Щеше да има дузина жени в леглото си. Щеше да се усмихва на Кейт, без да показва никакъв интерес, да гледа на нея като на моментно отклонение, причинено от прекалено много изтънченост, стоварила се върху едно момче от гетото. Нямахше значение, че цели три седмици не я беше виждал, и през това време не беше излязъл нито на една среща. Нямахше значение, че се бе хванал да си я спомня в тъмните часове на нощта, когато го посещаваха само демоните на предишния му живот. Просто се нуждаеше от малко време, макар да не смееше да се запита: *време за какво?*

Сега тя беше тук. Беше разпознала заплахата за себе си и бе изтичала при него. Беше дошла в леговището му, да търси неговата помощ, сякаш знаеше, че никой друг не може да се погрижи така за нея, както той може.

Права беше. Господ да му е на помощ, права беше.

Той сковано се изправи. С бавното движение на човек, който отстъпва пред съдбата, когато го е обвинила в спиралата си, направи нещата, които един мъж прави, за да се подготви... за всичко.

* * *

Кейт огледа книжните рафтове и това, което видя там, съвсем не я изненада. Тийг четеше трилъри с меки корици и военни истории, мъжки книги, които мъжките момчета четат — само дето Тийг разбираше това, което четеше. Той не беше всезнаещ футболен

запалянко; играеше, но също така обучаваше. Тя докосна изтърканите гръбчета на томовете. Явно ги четеше здраво и от начина, по който изглеждаха любимите му, си личеше, че ги прелиства често.

Тя погледна към телевизора, чийто звук беше заглушен. Джей Лено се ръкуваше с развълнуваната си публика и започваше монолога си.

Тя още не можеше да смели новината, която беше чула тази вечер. *Госпожа Обърлин беше паднала по стълбището.*

Пресилено ли беше реагирала, идвайки тук?

Как беше възможно да се допусне, макар и отдалечено, че сенатор Обърлин е убил съпругата си... както и други хора?

И ако това бе истина... защо беше изтичала при Тийг? *Защо той я караше да се чувства толкова защитена?*

Гласът му от прага я накара да подскочи.

— Ако откриеш здравия ми разум на тези рафтове, ми кажи.

Тя се опита да потисне усмивката си на удоволствие при вида на високата му фигура, широките рамене и златистите му очи. Тъмната му коса беше влажна и разрошена. Беше обут в тъмносини дънки и облечен в синя тениска, опъната върху гърдите и бицепсите. Може би е знаел, че тя ще дойде, затова се беше облякъл по начин, който гарантираше, че коленете ѝ ще омекнат. Беше бос... а тя не можеше да устои на мъж с боси крака.

Защо я караше да се чувства в безопасност?

Защото — тя не се съмняваше — той можеше да я пази.

— Да не би да си си изгубил здравия разум? — попита тя.

Вътре, зад защитата на завесите, тя едва виждаше блясъка на светкавиците.

Но грохотът на гръмотевиците се търкаляше и отекваше.

Нищо не можеше да задържи навън приближаващата се буря.

— Може би. Най-малкото изпитвам лек дисбаланс... а ти?

Краткият полъх на еуфория в нея премина.

— Горката жена.

— Да, и бих искал да не позволя на хората да кажат това за теб.

— Той отиде до малкия хладилник, вграден в библиотеката. — Искаш ли питие?

— Да. Шардоне, ако имаш.

— Нямам шардоне. — Той извади бутилка шампанско от хладилника.

Специален случай? Но преглътна въпроса. Не посмя да го попита какво мисли. Беше тук, в дома му, отново свързана с него от опасността. Атмосферата между тях се сгъсти от сексуално неудовлетворение. Нуждата ѝ не бе намаляла през трите седмици, докато мислеше за него. Сега дори самото му присъствие караше сърцето ѝ да бие развълнувано.

Той свали тапата и наля две високи чаши със златиста, бълбукаща течност. След това се приближи към нея и сложи едната в ръката ѝ.

Чашата беше студена.

Погледът му горещ.

— Как е?

Докато я гледаше, тя вдигна чашата към устните си и отпи.

— Чудесно е.

— Да. — Той чукна чашата си с нейната, гледайки я как отпива втора глътка, след което сам сръбна.

— Да... чудесно е.

Тя се усмихна на вдигащите се нагоре мехурчета. Това правеше акта на сервиране на шампанско да изглежда като предварителна любовна игра.

— Защо сенатор Обърлин се интересува от теб? — изстреля той въпроса.

Тя разпозна тактиката. Караш жертвата да се отпусне, след това изтръгваш истината от нея. Самата тя го беше правила, така че не му позволи да я разтърси.

— Заради обичайното, предполагам.

— Секс?

— Да. — Тя си спомни спуканата гума. Беше си помислила, че е преследвачът... но може би не е било така. Може би сенатор Обърлин беше подредил удобно нещата, за да има шанс да ѝ се притече на помощ. — Да. Определено.

— Госпожа Обърлин каза, че той те бил убил преди.

— Знам. — Кейт се усмихна тъжно. — Точно затова си помислих... затова не взех на сериозно нещата, които тя каза.

— Това беше моя работа. Провалих се.

— Аз съм репортерка. Аз съм тази, която се провали. — Кейт го погледна в очите, устните ѝ бяха мрачни, свити в плътна черта, и настояваха да поемат обвинението.

Независимо от опасността, тя намираще историите си. Истината беше, че ако можеше, щеше да се върне в яростния Мексикански залив по време на ураган. Това ѝ беше работата и сега щеше да си плати, че не е продължила където и както е трябвало. Евелин Обърлин също си беше платила.

— Госпожа Обърлин беше толкова откачена онази нощ. Помислих си, че винаги е такава.

— Определено се държеше откачено. Но може би не толкова, колкото си мислехме. — Съжалението на Тийг беше осезаемо. Той посочи към креслото.

Тя седна.

Джей Лено святкаше с фаровете си по телевизията, като гримасничеше пред камерата с престорена искреност.

Тийг приближи отоманката и седна до нея. Сякаш не можейки да се удържи да не я докосва, той погали кожата на ръката ѝ с малкия си пръст.

— Близка ли си със семейството си?

— Да. — Тя му хвърли поглед крадешком.

— Да си чувала за някакви неизяснени убийства в семейството?

— Той наблюдаваше екрана без интерес, явно не съзнаваше какво вижда. — Някакви стари скелети в гардероба?

— Не и такива, за които знам. — Тя отпи бързо от шампанското, после го остави за дълго в устата си, преди да преглътне.

— Спомняш ли си отдавна починалата си леля Блекстоун?

— Коя? О, имаш предвид *Блекторн*. Госпожа Обърлин я нарече госпожа Блекторн. Другият човек, когото сенаторът... е блъснал по стълбите. — Кейт рядко се чувстваше неловко заради произхода си, но сега случаят беше точно такъв. — Може да си спомням някоя. Не знам. Осинувена съм.

— Сериозно? — Тийг изглеждаше забележително незаинтересован.

Безизразен, помисли си тя. Само че не можеше да я измами. Интересуваше се. И то много.

— Какво знаеш за кръвните си роднини? — попита той.

— Нищо. Аз... нищо. Дори не съм напълно сигурна за рождената си дата.

Главата му се изви бавно към нея. Златният му поглед мина по чертите ѝ.

— Не е ли необичайно в наши дни? Нима повечето хора не знаят поне малко за своите истински родители?

— Никога не съм проверявала статистиката. Знам само, че родителите ми са ме взели, когато съм била на десет месеца, или нещо такова, и това, че те бяха страхотни родители.

— Не си ли се опитвала да проследиш произхода си?

— Когато бях тийнейджърка, исках да избягам от къщи, защото ми се скараха. — Тя направи физиономия, когато си спомни мелодрамите си. — Но не открих нищо. Беше задънена улица. Всичко във връзка с осиновяването ми беше изчезнало по вина на някой чиновник.

Тя наблюдаваше като омагьосана как Тийг отпива от шампанското си. Дългите му пръсти галеха чашата. Как можеше да се концентрира върху евентуален убиец, когато Тийг седеше на една ръка разстояние? Усети познат аромат и се наведе по-близо, за да го подуши. Билков шампоан и топла, чиста кожа...

Той се обърна към нея толкова бързо, че тя не успя да отдръпне носа си от рамото му.

— Виждаш ли Обърлин?

— *Да го виждам?* — Тя се изправи възмутено. — Искаш да кажеш... да се срещам с него?

— Не, искам да кажа: в Конгреса. Често ли се натъкваш на него?

— Да. — Беше смущаващо да го признае. — През цялото време. Изглежда сякаш почти...

— Те преследва?

— Да. По дяволите. — Мразеше да ругае. — Преследва ме.

Тийг вдигна вежди.

— Да, така е — повтори тя с отвращение. — Двама преследвачи за два месеца. Повечето хора никога не са имали и един през живота си.

— Гледах го в мониторите. Той те чака.

— Не. Преувеличаваш. — Не ѝ се искаше да повярва. Не искаше цялото това нещо да започне отново. И този път да познава

преследвача си, да подозира, че е убил съпругата си... — Защо мен?

— Добър въпрос. Защо теб? Точно това ще трябва да разбере. — Той я погали по бузата с пръст. — Добре, виж. Не вярвам в случайности, а тук има прекалено много, за да съм спокоен. Имаш проблем. В опасност си. Вече не съм ти бодигард, но няма да те оставя сама.

— Какво ще кажем на хората, когато питат защо сме заедно? — Въпросът на Кейт увисна над тях като предизвикателство и в този миг една гръмотевица разтърси заредения въздух.

Тийг допи шампанското си на бавни, дълги глътки. Остави чашата си. Взе нейната и я сложи до своята.

— Ще им кажем истината. — Ръката му хвана китката ѝ. — Ще им кажем, че сме любовници.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сърцето ѝ сякаш щеше да изхвъркне под ребрата. Това беше моментът, който си беше представяла, за който беше мечтала, който бе чакала, а сега я сварваше неподготвена.

— Мислиш ли, че можеш да прекрачиш прага на дома ми и да избягаш невредима? — Шепотът му беше груб. — Чакал съм те по-дълго от всяка жена в живота си и сега бог ми е свидетел, че ще те имам.

Тя едва дишаше, но когато я дръпна за китката, го последва.

Минаха през вратата и влязоха в спалнята на Тийг. Той натисна един ключ и нощната лампа светна, разкривайки златна завивка, доминирана от огромно легло от палисандрово дърво с високи четвъртити стълбове. В тази стая жужеше климатик и въздухът беше приятен. Но навън бурята вилнееше из Остин, изпращайки потоци дъжд над хълмовете, и ошмулвайки с ледена градушка есенните листа от дърветата. Старомодната дограма на прозорците тракаше под напора на вятъра и зад дървените щори светкавиците създаваха лудешки черно-бял натюрморт от клони на фона на разгневено небе.

Част от това буйство и първична ярост нахлуха с Тийг и Кейт в спалнята.

Те сами я бяха докарали. Носеха я в себе си.

Той затвори вратата. Завъртя ключа, сякаш се страхуваше от натрапници, макар че бяха сами в къщата.

А може би това беше, за да ѝ попречи да избяга.

Хвана я за ръката и притисна една целувка към дланта ѝ. Ароматът му изпълни дробовете ѝ, аромат, който винаги свързваше с Тийг — чиста, топла кожа с лек намек за сандалово дърво. *Чист дестилиран секс.*

Тишината между тях тежеше колкото коприна, но въпреки това ги свързваше здраво, а той я гледаше с мрачна интензивност, сякаш търсеше... нещо.

Признак на готовност?

Тя плъзна другата си ръка нагоре до рамото му, разтваряйки тялото си за него.

Той я погледна и въпреки дънките, тениската и чехлите ѝ изражението му бе не по-малко гладно, отколкото ако беше с вечерна рокля и обувки с токчета. Това я поласка. Уплаши я. Той олицетворяваше всичко, което бе доминиращо в един мъж, и не ѝ оставяше никакво съмнение — искаше да доминира над нея. Въпреки това се движеше с предпазливост, побутна гърба ѝ към вратата, притискайки се срещу нея, така че всеки сантиметър от тялото ѝ да познае всеки сантиметър от неговото тяло. Разтърка бледия розов белег на брадичката ѝ на мястото на шевовете.

— Синините изчезнаха ли?

— Добре съм — прошепна тя. — Напълно...

От него се излъчваше топлина и я превръщаше в течно злато. Гърдите ѝ се напрегнаха. Не можеше вече да стои права, но и не се налагаше; той я беше приковал със своята тежест.

Наведе се надолу, целуна я по устата, страните, затваряйки очите ѝ с докосването си. Без да се смущава, тя преживяваше всеки дъх, изпуснат от дробовете му, вкусваше всяко докосване на устните му. Представяше си, че очите му също са затворени, докато изследваше ушите ѝ, брадичката, шията, а после се върна обратно към устата ѝ и я целуна... целуна я.

Вкусваше я с неуловими глътки, които я караха да го търси. Искеше повече от неговата нежност. Искеше пожара му.

Тялото ѝ се раздвижи неспокойно. Тя плъзна пръсти по тила му и в косата му. Хвана долната му устна между зъбите си и я захапа.

Тийг замръзна, тялото му застина, сякаш дързостта ѝ го предизвикваше към пропастта до нея. В тази секунда на застиналоост тя почувства туптенето на неговото сърце срещу гърдите си, всеки дълъг дъх, който поемаше в дробовете си... ерекцията му, която пулсираше срещу корема ѝ.

— Люби ме — прошепна тя. После докосна леко устатата му със своята. Пъргаво промуши езика си между устните му.

Малката ѝ провокация създаде желание, което експлодира между тях... но не, това беше тътенът на гръмотевица. Светкавици разсичаха небето отново и отново, докато бурята бушуваше над тях, а страстта — вътре в тях.

Той вмъкна езика си в устата ѝ, отдавайки ѝ удоволствие, и сам наслаждавайки се. Вкусът му нахлу в сетивата ѝ... Тийг и... мента? Паста за зъби? Когато дойде, го беше го заварила да пие кафе. Кога си беше измил зъбите?

Още щом беше пристигнала.

Беше се извинил и отишъл в банята, за да направи това, което правят хората, когато знаят, че ще правят секс.

Тя искаше да възрази, да каже, че не е честно, но той държеше главата ѝ, плъзна палец под брадичката ѝ и настоя за цялото ѝ внимание. Настоя с езика си, със зъбите си и с устните си. С пулса на бедрата си срещу нейните. Завладя я напълно, докато не остана и една мисъл в съзнанието ѝ и тя не се разтопи в него. Искаше да бъде тук, опряна в стената. Да обвие крака около него и той да проникне в нея, да се задвижат заедно в най-примитивния танц на живота.

Но Тийг изглежда не искаше нищо повече от това да останат потопени в целувката. Езикът му докосваше устните ѝ, зъбите, и пееше песен на безгрижна, безкрайна отдаденост.

Тя се опитваше да му отговори по същия начин, но той налагаше своето желание върху нея, а тя бе прекалено луда от удоволствие и желание, за да се бори.

Да се бори? По дяволите, защо трябваше да се бори, когато този момент, това *сега*, беше най-голямата страст, която беше изпитвала някога?

Когато той вдигна главата си от нейната, тя бе пияна от нужда, замаяна от похот. Опита се неவிждащо да тръгне към леглото, но той я спря с ръце на раменете ѝ.

— Почакай. Искам първо това. — Плъзна ръце под тениската ѝ, допря длани върху корема ѝ и се усмихна. Не беше щастлива усмивка, нито пък триумфална. В тази извивка на устните му тя видя изтезание и отказана нужда. — Мечтал съм за това — каза ѝ той. — Беше се превърнало в идея фикс.

— Не си ли щастлив с мечтите си?

— Не.

— Нито с признанията си?

— Не.

— Тогава трябва да си отмъстиш — прошепна тя, като го гледаше дръзко в красивите тъмни очи.

Той рязко си пое дъх и пламъкът в очите му стана свиреп.

— Ти си или прекалено смела, или извънредно глупава.

— Или пък ти вярвам. — Тя го изимитира, измъквайки тениската му изпод колана, и слагайки длани на корема му. — Вярвам ти.

И отново видя в тъмните му очи душа на хищник. Но този път, в този лов, той преследваше нея, и нямаше нищо студено в погледа му. Желаше я с огън, който жигосваше сърцето и изгаряше всичко, до което се докосне. Самотата, която съзря там, я караше да иска да ридае, и я изпепеляваше до кости.

Не се боеше. Той я беше променил. След тази вечер никога вече нямаше да е същата. Но той нямаше да я нарани. Не физически. Никога.

Ръцете му се придвижеха под тениската ѝ нагоре до закопчалката на сутиена и той я разкопча. Хващайки едната презрамка, я плъзна надолу под ръкава по ръката ѝ. Плавно като магьосник — или като мъж с прекалено голям опит — накрая измъкна целия сутиен.

Пусна го на пода. С пронизващи златни очи гледаше гърдите ѝ, сплескани от тениската, и зърната, прозиращи под тънкия бял плат.

По лицето му плъзна червенина и тя си помисли, че нуждата му ще го застави да поеме гърдите ѝ в ръцете си, в устата си. От очакването зърната ѝ се втвърдиха до болезнени връхчета и ръцете ѝ се свиха в юмруци срещу кожата му. Тя потисна едно скимтене.

Но той не я докосна. Не тук. Вместо това освободи копчето на дънките ѝ и смъкна ципа. Стърженето на метала прозвуча оглушително в тихата стая. Сигурно щеше да се чувства по-добре изправена гола пред съдебен трибунал, отколкото пред него, защото той продължаваше да не казва нищо. Продължаваше да не я докосва.

Но нея не я възпираха ограниченията, които той сам си бе наложил. Тя разхлаби юмруците си. Плъзна длани по гърдите му, после надолу към линията от косъмчета, която сочеше копчетата на дънките му. Опита се да разкопчее колана му — никой мъж не се бе съдържал достатъчно дълго, за да се стигне дотам тя да го съблече, така че нямаше опит. Копчето беше лесната част — дънките му бяха широки, сякаш бе отслабнал в последните няколко седмици. И когато дръпна ципа, тя остави кокалчетата си да минат по ерекцията му.

Той трепна.

— Нараних ли те? — попита го шепнешком.

— Да, по дяволите. Нарани ме.

— Може би защото си толкова възбуден, че всяка ласка е агония, а очакването на следващата е още по-голяма агония — прошепна тя дрезгаво, като остави пръстите си да го обхванат, наблюдавайки променящите се емоции по лицето му. — Всяко изтласкване на кръв във вените ти е пореден миг на страст. Въздухът в дробовете ти гори като огън, защото нищо не може да те удовлетвори, освен да бъдеш вътре... в мен.

Той се премести толкова бързо, че преди да е успяла да произнесе още една дума, да направи каквото и да било, ръката му се плъзна в отвора на дънките ѝ и я обхвана.

Беше подута, стегната, обзета от страст... оргазмът я заля, погълна сетивата ѝ с бързината на порой. Желанието, което я беше държало в ноктите си толкова много нощи, изби опората под краката ѝ, удави я в експлозия от страст и под клепачите ѝ избухна многоцветна заря, а дробовете ѝ пламнаха от недостиг на въздух.

Това не беше достатъчно, не можеше никога да е достатъчно, и тя се тласна срещу ръката му, опитвайки се да удължи усещането.

Той се засмя, ниско и весело, и измъкна ръката си.

— Доволна ли си вече, скъпа? Можеш ли сега да си тръгнеш, знаейки, че си получила цялото удоволствие, което може да намериш с мен?

— Не. — Какво, да не би да я заплашваше да я остави така? — Господи, не.

— Или това е само ордьовърът, който да възбуди апетита ти за основното ястие? — Тъмните му очи проблясваха златни. Измъчваше я, караше я да иска повече, караше я да признае всичко.

— Моля те. — Тя напълни дробовете си с въздух. — Искам всичко. Искам *теб*.

Той кимна, онази обидена, леко изкривена усмивка, и дръпна дънките ѝ надолу до глезените.

Студеният полъх от климатика срещу кожата ѝ я накара да потръпне и когато той я грабна на ръце, тя отвори очите си.

Чехлите и дънките се изхлузиха от краката ѝ, оставяйки я по тениска и гащички — тя обуваше всеки ден съблазнително бельо не заради друго, а защото се молеше, надяваше се да се окаже почти гола в ръцете на Тийг.

Надяваше се да не е осъзнал какво става в ума ѝ. Защото тя не се самозалъгваше.

Той отвори щорите, сложи я върху матрака, след това отстъпи назад и я погледна, просната на леглото му. О, когато я гледаше по този начин, сякаш беше бижу, което щеше да притежава и да държи вечно, тя едва можеше да диша от надежда и... любов.

Любов.

Каква лудост я бе обхванала, че да се влюби в толкова опасен мъж, който се разправяше със смъртта с голи ръце и боравеше с оръжия с плашещ професионализъм? Беше ѝ казал думите, когато я изпрати онази последна вечер: те двамата нямаха нищо общо.

С изключение на чувството за хумор и неугасващата любознателност. И че можеха да живеят заедно; това беше важно. Тя можеше да се шегува с него, карайки го да опитва нови храни, и да се опитва безрезултатно да тренира с неговото темпо... и да се топли в погледа му, когато я гледа. Той я караше да се чувства в безопасност, а тя го караше да се чувства у дома. Двамата не си приличаха, и все пак... си приличаха. Умовете им работеха по един и същ начин и тя го обичаше със силна, гореща страст, каквато никога не си беше представляла.

Той съблече ризата си и тя видя отново набраздените мускули на корема му, очертаните рамене, широкия гръден кош и гладката бронзова кожа. Във фитнес салона беше позирал. Сега не мислеше за нищо друго, освен да се съблече колкото е възможно по-бързо. Той свали панталона и белъто на малка купчинка в краката си и дъхът ѝ спря отчаяно в гърдите.

Тесните му хълбоци бяха създадени да влязат между краката ѝ, мускулестите му бедра щяха да се движат в безкраен ритъм... но членът му нямаше да се побере вътре в нея. Или другите двама мъже, с които беше спала, бяха недорасляци, или Тийг беше свръхнадарен, и дори малко плашещ.

— Всичко е наред. — Трябва да беше успокоявал и други жени в подобни ситуации, защото подпря коляно на леглото до нея и с дланта си я погали по ръката. После я хвана, вдигна я до устните си и я целуна по китката. Устните му се спряха върху пулса ѝ. — Ти беше важна за мен и аз ще направя това толкова хубаво за теб, че... — усмихна се с разбойническа усмивка, сякаш знаеше, че е политически

некоректен, но не можеше да се сдържи — ще ми се молиш да те обладая.

Да. Политически некоректно... но може би вярно.

Погледът ѝ мина по него, когато той се надвеси над нея в леглото.

Определено вярно. Тялото ѝ се подготви за един от онези опустошителни оргазми, а той все още не беше направил нищо, освен да се съблече и да се усмихне.

— Знаеш ли защо не ти свалих тениската и гащичките? — Той обиколи с палец зърното ѝ, но я гледаше в очите.

Не. Устните ѝ помръднаха, но не излезе звук.

— Искам да удължа това колкото е възможно повече. Искам да е горещо и сладко като кафето ти. Искам да открадна ума ти — наведен, той говореше срещу устните ѝ — за толкова дълго, че когато мислиш за любов, да мислиш за мен.

— За любов? — Мислите ѝ ли четеше?

— Не съществуват хора, които някога да са правили любов като нас.

Да правят любов. О! Разбира се.

Тя затвори очи срещу горещия му поглед, не искаше да чете мислите ѝ, нито безразсъдния копнеж в душата ѝ. Такъв мъж разпръскваше безгранично удоволствие. Той не любеше. Тя трябваше добре да запомни това.

Той взе гърдите ѝ, държеше ги така, сякаш преценяваше тежестта им. Сега устните му обхванаха зърното ѝ през тениската и той засмука силно и умело, карайки я да забие пети в матрака и да извие гръб. Когато я пусна, духна леко върху мокрия памук, и студеният полъх се усети като материализиран грях. После съблече тениската ѝ и си пое дъх дълго и бавно.

Докато гледаше гърдите ѝ каменното му изражение не разкриваше нищо. В един миг погледът му се премести към нейния и тя го съзря — пламенно ликуване, което я накара да се почувства горда и застрашена в същото време. Ако той се отдадеше на това варварство, тя щеше да бъде плячкосана като пиратска пленница.

Нещо по-лошо — щеше да ѝ хареса.

Отвън бурята вилнееше, искаше да помете всичко по пътя си.

Вътре той хвана гърдите ѝ в ръцете си и ги вкуси една след друга, влажната му уста срещу нейната гола кожа, докато бурята вътре в нея набра сила и тя извика и се опита да се дръпне. Той не я пусна. Държеше я в капана на ръцете си, правеше с нея каквото иска, смучеше, гризеше, целуваше и когато свърши, заби коляно между краката ѝ и се настани там. Хвана бедрата ѝ и ги разтвори широко. Тежестта му я притискаше в матрака, държеше я закована там, безпомощна... с изключение на ръцете ѝ, които егоистично шареха по торса му.

Егоистично, защото го докосваше не за да достави удоволствие на него, а на себе си.

Не знаеше дали да се бори, или да се подчини, но едно нещо знаеше със сигурност.

— За да стане това, аз също трябва да съм гола. — Гащичките ѝ още оформяха бариера между тях.

Главичката на пениса му я побутна, намери правилното място и се притисна срещу гнездото между бедрата ѝ.

— Не още. — Гласът му беше дрезгав присмех. — Искам те полудяла от нужда. Когато вляза в теб ще си влажна и отворена, и всеки път, когато изляза, тялото ти ще се притиска към мен и няма да иска да ме пусне...

Не още? Всяка негова дума беше като завъртането на върха на нож в нея.

И той го знаеше. Всяко движение, което правеше, всяка дума, която произнасяше, беше умишлена, избрана, за да разпалва желанието ѝ. Доминацията му я караше да иска да му се подчини; той искаше повече от подчинение. Искаше лудо нетърпение, отчаяно нетърпение.

Отново я побутна, решителен отпечатък, който разтегна плата над клитора ѝ и я накара да се сгърчи срещу него, опитвайки се да се приближи колкото е възможно повече. Опитвайки се да го примамва вътре.

Вече не я беше грижа, че е прекалено голям за нея. Щеше да се справи с всякакъв дискомфорт, само и само да се люби с Тийг... но в неясните дълбини на съзнанието си осъзна, че дискомфорт няма да има, защото Тийг щеше да направи така, както беше обещал. Както беше заплашил. Той нямаше да я вземе, докато не я докараше до такава

лудост от страст, че да стане мека и пластична за докосванията му... до момента, когато оргазмът я накараше да се сгърчи около него.

Не такъв секс с Тийг си беше представяла. Беше си мислила, че ще е бърз и горещ. Вместо това той се бавеше и я побутваше, докато сълзи на неудовлетворение се търкаляха по страните ѝ. Не би могла да се отдръпне; хватката му върху краката ѝ я държеше на място, а тежестта му контролираше всяко движение.

Целуваше я с дълги, бавни целувки и тя се залута из чувствените проходи на тъмната наслада. Целуна ямичката на шията ѝ, изпъкналостите на гърдите, меката, деликатна сгъвка на лакътя ѝ. Пенисът му я докосваше отново и отново, но когато тялото ѝ се протегна срещу климакса, той се отдръпна.

Тя простена в агония от неудовлетворение. Времето потъна под приливната вълна на страстта. Тя изгуби напълно представа за отминаващите минути, които се превръщаха в четвърт час, в половин час...

— Моля те — повтаряше монотонно, без дори да съзнава, че говори. Галеше раменете, ръцете, гърдите му, гърба, наслаждавайки се на гладката кожа над всеки добре оформен мускул. — Моля те, Тийг. *Наранявай ме.*

— Как те наранявам, скъпа моя? — Той пусна краката ѝ, плъзна длани нагоре по стегнатите ѝ бедра и я погали между краката с палец. Докара я отново до ръба, толкова близко, че тя затрепери и изгуби дар слово. После се отдръпна — звяр, специализиран в сексуален тормоз.

— Ела в мен. — Тя го обви в прегръдка и дръпна хълбоците му. — Как можеш да чакаш толкова дълго? Не ме ли желаеш наистина?

— Дали наистина те желая? — Той се разсмя, кратко и горчиво. — Бувувал съм нощем, изгаряйки от желание за теб. Крачех из стаята. Представях си всяко движение как ще бъде. — Той се дръпна. Закачи пръсти в ластика на гащичките ѝ, събу ги и ги захвърли настрана. — Сега няма да ме караш да бързам. Ще направя така, че това да трае вечно.

Прозвуча като обет, който една влюбена жена може да хареса. Въздишайки, тя погали лицето му.

— Вечно.

Не трепна от думата. Вместо това устните му се извиха в усмивка — не приятна, а почти цинична усмивка — но преди да успее

да го попита, той протегна ръка и угаси лампата.

Изведнъж бурята, укротявана досега от светлината, превзе стаята. Светкавиците прорязаха тъмнината, смъквайки мекотата от лицето му, и осветиха тъмната му душа. Грохотът протътна триумфално и изглеждаше сякаш Тийг командва стихииите, както командваше нея. Той тържествуваше в буйството; когато си надяна кондом, зъбите му блестяха, а кехлибарените му очи просветваха със светкавици.

Въпреки това яростта на бурята не го завладя; той я докосваше нежно, намирайки мястото, в което искаше да влезе. Пръстът му се плъзна вътре и се завъртя в кръг, и независимо от очакването, което я завладя, тя осъзна, че той я е подготвил с лубрикант.

Значи беше очаквал разликата в размерите им. Както обеща с думи, усмивки и погледи, той щеше да го направи приятно за нея.

После той натисна вътре.

Натискът срещу плътта ѝ потвърди нейните подозрения. Беше... толкова голям. Разтегна я. Тя простена на ръба на дискомфорта. Но както ѝ беше обещал, тя го желаше прекалено много, за да се дръпне. Първо лубрикантът улесни пътя му, после я заплени чудото да е най-после с Тийг Рамос. Тялото ѝ омекна, овлажни се.

Когато той се дръпна назад, тя размърда хълбоците си, опитвайки се да го задържи вътре.

Въпреки това той я остави... остави я копнееща и празна.

Когато се плъзна обратно в нея, пълнотата успокои отчаянието ѝ... и събуди всеки безразсъден инстинкт.

Тя стегна краката си, захапвайки кожата на гърдите му...

Леката болка го накара да простене и да се тласне.

После той се спря.

Тя също простена.

Очите им се заковаха един в друг.

Освети ги светкавица. Тътенът отекна и изръмжа като звяр.

И накрая Тийг се тласна целият и я изпълни.

Чувството да е в нея изтри всяка рационална мисъл. Той наложи ритъм, който я караше да се извива и да се гърчи, да търси примитивното удоволствие, което това великолепно създание беше обещало по начина, по който вървеше, гледаше и докосваше. Тя беше

пълна; не ѝ бе останало място за самота, болка или спомени. Той командваше тялото, ума, емоциите ѝ... душата ѝ.

Държеше я отдолу, контролирайки нейните движения, окуражаваше я, шепнейки дрезгаво в ухото ѝ и през цялото време я изпълваше, изпълваше я отново и отново, докато я заболя от желание, станало прекалено неистово, за да бъде отказано.

Тя се прилепи към раменете му, като стенеше глухо, почти изгубила съзнание от нужда.

— Не се страхувай. — Той докосна устните ѝ със своите.

— Не се страхувам — успя да отвърне тя. Наистина не се страхуваше. Беше част от светкавиците и гръмотевиците, част от тържеството на тази буря... част от него.

Зарови нос в гърдите му, вдъхна дълга глътка от неговата топлина и аромат, и когато издиша, тялото ѝ, лишавано толкова дълго време, намери освобождение.

Навън природата разбиваше света с грохот и светлина.

Вътре Кейт викаше от екстаз и оргазъм. Сексът с Тийг беше еротичен и чувствен, толкова изпълнен със сила, че завладя петте ѝ сетива и ѝ даде нещо повече. Тя го държеше с ръце и крака, изисквайки с действия, звук и копнеж.

Той ѝ даде всичко, което тя поиска, и на върха на оргазма ѝ се отказа от всякаква сдържаност и с вик се присъедини към нея. Хълбоците му се тласкаха в ритъма на живота, осигурявайки ѝ всичко, което ѝ беше обещал — всяко късче удоволствие, всеки дълъг момент на екстаз и интимност, която ги сливаше в едно — едно същество, един дух.

Докато бурята навън стихна до скимтене... и набра сила да удари отново.

* * *

Тийг гледаше надолу към Кейт, очите ѝ бяха затворени, когато я отнесоха последните остатъци от оргазма. Капчици пот бяха избили по челото ѝ. Гръдният ѝ кош се повдигаше и тялото ѝ трепереше.

И той осъзна, че е бил прав. Беше я имал. Беше я контролирал. Беше изсипал семето си в нея.

Това не беше достатъчно. Никога нямаше да е достатъчно. Не и с Кейт.

Ето защо не беше правил секс с нея преди, защото този акт не беше секс, беше нещо повече, нещо отвъд способността му да разбира.

След това тя отвори очи и го погледна, и онази бавна, топла, чувствена усмивка разтегна устните ѝ.

— Кажете ми, защо не направихме това преди?

Всяка логична мисъл изчезна от главата му и той забрави страх, забрави трепет, забрави всичко в нуждата да я обладае отново.

Целуна я, наслаждавайки се на свежестта на дъха ѝ, на топлите извивки на езика ѝ срещу неговия.

Боже мили, би могъл да е задоволен само като я целува.

Почти.

Погали я по гърдите, възхищавайки се на розовината, която се надигна под бледата ѝ кожа, и на начина, по който зърната ѝ се превърнаха от отпуснати праскови в набръчкани малини. Тя го погледна изпод спуснатите си клепки и доволна усмивка заигра по устните ѝ.

Беше я задоволил.

Защо тогава той не беше напълно задоволен? Защо изпитваше нужда да я обладае отново толкова скоро? Кога беше станал ненаситен за тази жена?

Какво означаваше това?

Беше сигурен, че тя е в беда. В наистина голяма беда с Джордж Обърлин.

Обикновено можеше да надуши заплахата, да я почувства с костите си. Имаше интуиция за лошите момчета, а онова, което чувстваше, беше опасно мъжко безпокойство от своите собствени действия.

Как така не беше усетил заплахата, породена от Обърлин?

За това можеше да има само едно обяснение. Обърлин нямаше съзнание, нямаше разбиране за правилно и грешно, не мислеше за нищо, освен за собствените си желания. Той беше убивал преди, повече от един път, и никога не го бяха хващали. По някакъв начин беше заличил доказателствата.

Ако той искаше Кейт, щеше да използва всяко оръжие в големия си арсенал — благоприличие, пари, влияние — за да отстрани Тийг и

да я вземе за себе си. А ако тя откажеше... и нея ли щеше да убие?

— За какво мислиш? — Кейт погали косата над челото му. — Мръщиш се.

— Питам се дали мога да взема назаем яхта от един приятел.

— Защо? — Тя се усмихна, сякаш четеше мислите му.

— Имам едно местенце в Мексико с частен плаж. Там има една барака. Не е голяма и не е красива, а хлебарките са големи колкото мишки, но...

— Какво още чакаш? — Тя се изправи седнала — гола, но несъзнаваща това, и красива. — През уикенда съм свободна. Да отидем.

По дяволите. Тя наистина *можеше* да чете мислите му.

— Не толкова бързо. — Той я събори по гръб. Беше си мечтал за тъмната ѝ коса, разпиляна по възглавницата, и сините ѝ очи, проблясващи нагоре към него. Сега я държеше в ръцете си и откри, че само да я има не е достатъчно. Искеше повече.

Съдба. Тя беше неговата Съдба. Беше се опитал да я избегне, но Съдбата му се беше надсмяла. Сега го свързваше с Кейт сексуално желание и... не. Не любов. Беше виждал най-лошото от любовта... вкъщи, когато поредният кучи син бяхтеше майка му, после, докато служеше в армията, и пристигаше писмо, известяващо поредния му колега, че приятелката му къса с него.

Той самият беше страдал от любов. Страдал... но не достатъчно. Неговото мъчение никога нямаше да е достатъчно.

Ако Тийг знаеше как да обича, ако някога се беше научил, той щеше да обича Кейт. Но той беше прекалено уплашен от събитията през онзи фатален ден, за да знае сега.

Затова пък знаеше как обикновено свършва любовта.

Със смърт и болка, и рани, които никога не заздравяват.

Така че се престори, че никога не е помислял за думата. Навън бурята се развилия отново. Светкавиците и гръмотевиците се подновиха и той ѝ се усмихна.

— Преди да направим каквото и да е друго, имам нужда да те целувам... цялата.

Очите ѝ станаха огромни и за миг — несигурни. После тя си пое дълбоко дъх. Онази вечна искра на желание отново пламна между тях. Тя се протегна, дълга, бавна, чувствена провокация.

— Ако правиш така, това ще трае цяла нощ.
— И без това е прекалено бурно, за да се лети. — Той се наведе над нея. — Ще тръгнем утре сутринта.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сенаторе, съжалявам, че ви безпокоя в момент на траур, но пристигнаха двама агенти от ФБР и чакат във фойето. — Фреди стоеше на прага на кабинета на Джордж.

— ФБР? — С голяма предпазливост Джордж остави чашата си с малцов скоч. Отмереното движение му даде време да успокои инстинктивната реакция на ужас. Никой не го беше видял да принуждава Евелин да гълта хапчетата и да ги преглъща с алкохол, но беше възможно да са забелязали как „помага“ на Евелин по онези стълби...

Но дори и да беше така, ФБР не биха се заели със случая. Той щеше да е под юрисдикцията на остинската полиция и по убедителното предположение на Джордж те щяха да свършат разследването си бързо и да стигнат до правилните заключения — че смъртта на Евелин е била инцидент, вероятно самоубийство, причинено от зависимост към успокоителни и алкохол.

— Какво искат?

— Попитах ги, но те ми показаха документите си и заявиха, че трябвало да разговарят с вас.

Фреди беше облечен в черно, както подхождаше на иконом в къща, която е в траур заради господарката. Беше се наложило да успокоява прислужницата, която бе намерила тялото на Евелин в основата на стълбището; жената беше изпаднала в ужасна истерия, която накара всички да изтичат, и така осигури на Джордж страхотна аудитория за неговия шок и страдание. Фреди се държеше ефикасно, когато нареди да обвият къщата с черен креп — прекалено, да, но изглеждаше добре за наблюдателите — организира незабавно погребение, което бе минало с огромен успех днес, и пресея постоянния поток от посетители, които идваха да поднесат съболезнованията си, пропускайки само най-изтъкнатите, както и онези, които евентуално биха се впечатлили от дълбоката скръб на Джордж.

Да, през тези последни няколко дни Фреди наистина бе доказал, че е безценен.

Беше вече неделя следобед, а Джордж още не бе чул и дума от Кейт Монтгомъри. Другите репортери се отбиха, но не и Кейт. А когато накрая той любезно попита Линда Нгуен дали Кейт ще дойде скоро, тя го изгледа с онези свои жестоки черни азиатски очи, и каза:

— Не знам, сенаторе. Противно на общото схващане, тази седмица не е под мое наблюдение.

Тази кльоцава кучка нямаше никога повече да получи и късче информация от него.

Може пък Кейт да не беше в града. Ако не знаеше за мъките му, нямаше как да му поднесе съболезнованията си.

— Сенаторе? — каза Фреди. — Наистина се опитах да ги отпратя, но те бяха доста настоятелни.

— ФБР агентите. Да. Разбира се, че ще ги приема. Само... ги задръж малко. Дай ми минутка да се оправя. — Джордж изчака Фреди да тръгне, после закопча ризата си, смъкна надолу ръкавите, върза вратовръзката си и навлече сакото си. Винаги беше смятал, че е най-добре да показва могъща фасада пред всяка агенция, чиито членове иначе току-виж забравили неговата важност.

Фреди почука на вратата, после я отвори, и когато двамата агенти влязоха, ги предупреди:

— Сенатор Обърлин страда за съпругата си, която загина в трагичен инцидент само преди два дни. Моля ви да бъдете кратки.

— Знаем.

— Ще преминем направо към въпроса.

При звука на високите им, любезни гласове Джордж направо не можа да повярва на късмета си. ФБР бяха изпратили не един, а двама агенти — и то жени. И двете бяха млади — разбира се, нямаше толкова много жени във ФБР, не бяха добре дошли да останат много дълго — а и колкото и да се опитваха да втвърдят сърцата си, той бе сигурен, че една жена няма как да не съчувства на току-що овдовял мъж.

Но защо, по дяволите, бяха тук? Какво търсеха?

По-високото и непривлекателно момиче протегна служебната си карта.

— Аз съм агент Ронда де Ласко, а това е агент Джоана Умански.

Дребната, енергична блондинка също показва служебните си документи.

Докато се ръкуваше с двете, той погледна значките им. Беше виждал няколко досега и тези изглеждаха истински, точно като на лошите снимки.

— Сигурна съм, че познавате господин Хауъл в остинския офис — каза Джоана. — Силвестър Хауъл ни изпраща.

— Моля, заповядайте. — Джордж направи знак към столовете пред бюрото си.

— Съжаляваме, че ви безпокоим в такъв труден момент — каза по-обикновената, — но имаме сведение, което трябва да проверим.

— Да, разбира се, правете каквото е необходимо, само че... не мога да си представя... но, разбира се, аз съм уморен, не съм спал добре... какво мога да направя за вас? — Той си помисли, че е направил добра имитация на опечален и озадачен съпруг. Така че бе изненадан, когато жените кимнаха безизразно и не изразиха съболезнованията си.

Ама че кучки.

Той седна в стола си зад бюрото, използвайки силата на позицията си, за да ги впечатли.

Джоана отвори дигиталния си органайзер, направи справка в него, после го затвори.

— Сенатор Обърлин, познавате ли някаква госпожа Кънингам от Хобарт, Тексас?

Той се напрегна, премести се напред в стола си. Какво беше направила Глория Кънингам сега?

— Познавам я, както и съпруга ѝ. Преди години работих с нея в борда на моята църква. — Той се опита да се държи заинтересовано, но сдържано, сякаш името ѝ не означаваше много за него. — Случило ли ѝ се е нещо?

— Умряла е. — Малката блондинка произнесе новината за смъртта на Глория без скрупули. — От рак.

— Съжалявам да го чуя — каза той, докато мозъкът му бучеше от предположения.

Глория никога не бе узнала нищо, никога не бе давала знак, че иска да погледне отвъд очевидното. Никога не бе показвала друго, освен неугасваща ярост срещу Бенет и Лана Прескът, и техните деца.

Пасторът и семейството му бяха по-бедни от Глория, но въпреки че съпругът ѝ беше лекар, Прескът бяха по-важни в общността. Тя така и не им прости за това. Нещо по-лошо, дъщеря ѝ Мелиса никога не бе проявявала такъв талант като Хоуп Прескът, и страдаше от това да е вечно „втора цигулка“. Глория беше изпълнена с трепет и вълнение, когато Прескът изчезнаха, и наблюдаваше със задоволство съсипването на семейството и изпращането на децата надалеч. Сигурно никога не се бе запитвала какво се е случило с тях. Тогава защо агентите от ФБР му съобщаваха за нейната смърт?

— Била е шейсетгодишна, когато е починала в Центъра за лечение на рак „Д-р Андерсън“ в Хюстън. — Ронда също се консултира с органаизера си. — Преди да умре, е поискала да направи признания, което и сторила — пред нейния пастор и след това пред полицията. Тези признания се отнасят до вас, сенатор Обърлин. — Ронда многозначително погледна над горната рамка на очилата си. — Знаете ли за какво става дума?

— Не. Съжалявам. — Той разпери ръце и с удоволствие отбеляза, че не трепнаха. — Когато посещавам Хобарт периодично — това е моят район и държах къща там — боя се, че не... имам предвид аз и съпругата ми... не общувахме много със семейство Кънингам. — Джордж хареса начина, по който включи Евелин в разговора, сякаш още не можеше да повярва, че е мъртва.

— Госпожа Кънингам твърди, че преди двайсет и три години, след като вашият пастор и съпругата му са били убити... — Джоана погледна в органаизера си — сте направили така, че да попречите на събирането на децата в едно семейство, избирайки вместо това да ги разделите.

— Защо бих правил каквото и да било за настаняването на тези деца? — Като скръсти ръце върху бюрото си, той се наведе напред, изпълнен с възмущение. — Аз тъкмо бях започнал кампанията си за тексаския Конгрес, и противно на общоприетото мнение, мога да ви уверя, че да те изберат, е жестоко изпитание. Сигурен съм, че някой друг се занимаваше с осиновяванията. — Той разтърка чело, сякаш не можеше да си спомни добре. — Някакъв пастор от църква извън града... пастор Джон Уегнър? Уилсън? Не, беше Райт. Пастор Райт.

Джоана използва писалката си, за да запише информацията.

— Къде е сега пастор Райт? — попита Ронда.

— Нямам представа. Ще ви кажа, говорих с пастора за децата Прескът, оставих нещата в неговите опитни ръце и напуснах града за кампанията. — Кое то беше също лъжа, защото името на пастор Райт може и да се появяваше на някакви официални документи, но той никога не бе съществувал другояче, освен като име. Джордж беше този, който се беше погрижил хубавичко децата да бъдат разпръснати като пращинки на вятъра. Някак си бе подозирал, че те ще му създадат неприятности.

Беше хубаво, че щеше да изравни „Гивънс Ентърпрайсис“ със земята, защото ако Хоуп Прескът Гивънс чуеше за госпожа Кънингам и признанията ѝ, тя нямаше да се откаже, докато... не я постигнеше същата участ като родителите ѝ.

— Значи твърдите, че няма нищо истинно в твърденията на госпожа Кънингам? — попита Джоана.

— Съвсем нищо. — Той беше сигурен, че може спокойно да го твърди. Не бяха много хората в Хобарт, които знаеха какво се е случило, беше сигурен в това. А и мнозина от тези, които знаеха, вече не бяха живи. В това също беше сигурен.

Да, някои от паството се бяха опитали да си врат носовете, за да разберат какво е станало с Прескът и децата им, но те не бяха от значение. Бедните енориаши, по-голямата част от тях бяха лесно контролирани със заплаха или подкуп. По един или друг начин им беше затворил устата и от момента, в който го беше направил, държеше Хобарт и жителите му в ръцете си.

— Защо разследвате осиновяване, станало преди толкова много години? Винаги ли обръщате толкова голямо внимание на бълнуванията на всяка очевидно много болна жена?

— Обръщаме внимание на това, на което федералното правителство ни инструктира да обръщаме внимание. Така че, да. — Ронда си записа нещо в органазера. — Сенатор Обърлин, госпожа Кънингам ни каза, че е подозирала нещо нечисто в изгарянето на районния съд и тъй като са били унищожени важни градски, щатски и федерални документи, и пожарът е бил регистриран като подозрителен, ние изслушахме обвиненията ѝ с интерес.

— Пожарът е бил регистриран като *подозрителен*? — Съвсем определено не беше така. Беше напълно сигурен. — Аз разбрах, че е в резултат на късо съединение на тавана.

Ронда и Джоана вдигнаха едновременно заинтригуваните си погледи към него.

Внезапно той видя грешката си. Трябваше да се престори, че не знае за пожара и за причините му.

— Има ли нещо друго? — попита той рязко. — Нещо, което госпожа Кънингам е казала, и което наистина да ме инкриминира, или всичко това са спекулации?

Двете жени в унисон затвориха органайзерите си. След което се изправиха.

— Съжаляваме, че ви обезпокоихме, сенаторе — каза Ронда.

Той също се изправи, почувства се успокоен и леко експанзивен.

— Няма проблем. Знам, че трябва да си вършите работата. — След това ги изпрати до вратата.

— Всъщност историята на госпожа Кънингам е толкова фантастична, че вероятно не трябваше да идваме при вас. — Джоана спря до вратата.

— С изключение на странното съвпадение. — Ронда му се усмихна мило.

— Странното съвпадение? — повтори той.

— Хайде, Ронда, не искаме да разстройваме сенатор Обърлин с това. — Джоана дръпна Ронда за ръката.

— Получихме анонимно сведение за ужасна прилика в начина, по който е починала госпожа Обърлин. — Челото на Ронда се набръчка в недоумение. — Трагична прилика, наистина.

При думите *анонимно сведение* по гърба на Джордж плъзнаха студени тръпки.

— Не разбирам.

— Това е от нещата, които карат съдебните органи да се замислят и да обърнат внимание — обясни Ронда. — Виждате ли, сенаторе, необичайно е за някой да падне по стълбището и да си счупи врата, и това да се случи два пъти в дома ви, докато сте наблизко. Веднъж в Хобарт. Втори път в Остин. Странно съвпадение. Невероятна прилика. Не сте ли съгласен, сенаторе?

* * *

Фреди изпрати агентите от ФБР. От кабинета до слуха му стигна звук от чупене на порцелан. Очевидно сенатор Обърлин бе изгубил пословичното си самообладание. Колко ужасно. Изглежда, че натискът беше започнал да си казва думата.

Фреди Гризуолд се усмихна.

* * *

Кейт изкачи стъпалата на верандата на малката хижа на Тийг на мексиканското крайбрежие. Какво го беше забавило толкова дълго? Морският бриз рошеше косата ѝ и разносяше дъх на романтика по пясъка, и ѝ се искаше Тийг да е с нея.

Звукът на гласа му я накара да спре. С кого говореше? Бяха сами тук, толкова изолирани, колкото двама души изобщо можеше да бъдат...

— Qerida, прекалено си ми скъпа. Но няма да ти кажа нищо за това. Някои неща не бива да се обсъждат. — Той се засмя и прозвуча толкова... толкова непринудено. С обич. — Това също няма да ти кажа. Сега трябва да вървя, но ще говорим утре вечер, когато се върна. Ще вечеряме заедно тази седмица, нали?

Той говореше по телефона! Защо? С жена, очевидно, но коя?

— Заета си цялата седмица? Не мога да повярвам, че ме отрязваш! — Той отново се засмя. — Добре, ще се видим в понеделник. Адиос.

Кейт влезе в коридора, видя го да затваря телефона и се запита защо в такъв слънчев ден — ден за смях и за секс, той бе почувствал необходимост да се обади... на някоя.

— Не мога да повярвам, че тук има покритие за мобилни телефони.

— Сателитно обслужване — каза той кратко и пхна телефона в брезентовата си торба. — Тъкмо се свързвах.

Идвайки от яркото слънце, тя не можеше да го види добре, но разпознаваше мрака, когато го видеше, а той беше мрачен.

— Свързваш се с хората си?

— Да. С моите хора.

— Наред ли е всичко в Остин?

— Всичко е под контрол. — Той облегна стола си в стената. Оглеждаше я. Ъгълчетата на устните му се повдигнаха. — Знаеш ли, с това слънце зад теб направо виждам всичко през пареото ти. Изглежда така, сякаш имаш дъга между краката.

Тя погледна надолу към яркия шал, беше го увила около кръста си и целия си бански и той покриваше всички важни части от тялото ѝ... и въпреки това ги разкриваше изкусително.

След това вдигна очи към него. Той беше бос, гол до кръста, чифт износени дънки висяха хлабаво на тесния му ханш. За ден и половина, откакто бяха пристигнали в крайбрежната му хижа с един раздрънкан джип, беше хванал красив златист загар. С пуснатата си свободно тъмна коса и набола брада, приличаше на пират — пират, който я гледаше сладострастно.

Нямаше нищо изтънчено в Тийг.

Незнайно защо, реши тя, хората надценяваха изтънчеността. В нея се събуди внезапно желание, което беше абсурдно, защото бяха прекарвали цялата нощ, любейки се... на леглото, в пясъка... бяха се опитали дори във водата и решиха, че е невъзможно. Така че го направиха на плажа отново.

Бяха хванали тен на необичайни места.

Но тя беше чула неговия разговор и той не беше с някой от служителите му. Беше личен, като разговора в „Старбъкс“, и важен, иначе не би го направил при сателитните тарифи. Но какво я интересуваше дали има личен живот. Фактът беше, че я излъга, и точно това я безпокоеше.

Той стана без да бърза, лениво разкърши костите и мускулите си.

— Не се тревожи, Кейт. Вярвай ми, че ще се грижа за теб.

— Вярвам ти. Но...

— Разговорът нямаше нищо общо с теб. — Той направи една премерена стъпка към нея, очите му бяха топли от чувство... и желание.

Колко добре познаваше тя това желание. Сърцето ѝ направи един силен удар, после запрепуска бясно. Тя отстъпи бавно назад.

— Преследваш ли ме?

— Какво си мислиш? — Той пристъпи отново, стъпките му бяха меки по скърцащите дъски на пода.

— Мисля, че се опитваш да ме разсееш. — Тя продължи заднишком по верандата, докато гърбът ѝ се удари в колоната.

Въпреки това той направи небрежна крачка напред.

— Получава ли се?

Знаеше, че не може да я хване. Тя го знаеше също, но инстинктът да избяга беше прекалено силен, за да устои. Придвижи се по парапета.

— Възможно е. — Щом стигна до стъпалата, тя се обърна и се втурна към плажа.

Чу краката му да топуркат по верандата.

Побягна към залива, стъпалата ѝ потъваха в пясъка на всяка крачка. Това беше глупаво. Нямаше къде да отиде. Плажът беше малък, поразително бял полумесец покрай блестящ лазурносин залив, заобиколен от скали от всички страни, и джунгла отзад. Градът с малката си самолетна писта беше на пет мили оттук по разбит черен път, и ръждясалият стар джип, който ги беше докарал, не само беше бавен, но трябваше да му се подаде ток, за да запали.

Въпреки това тя тичаше, смееше се, вятърът разхлаждаше горещото ѝ лице. Парето, вързано около кръста ѝ, се развърза и излетя.

— Ще те хвана — извика той.

Тя ускори крачка. Чуваше стъпките му зад себе си.

После, точно когато сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне от очакване, ръката му се обви около кръста ѝ.

Той я сложи на пясъка, търкулна я под себе си. Хвана китките ѝ. Тя се бореше, но той закова ръцете ѝ над главата ѝ. Беше игра, от онези чудесни, волни, божествени игри, на каквито не се беше отдавала след детството си. И все пак с него върху себе си, се чувстваше всякак, но не и като дете.

Той погледна засмяното ѝ лице.

— Не, недей. — Тя се опита да се измъкне изпод него.

Той вмъкна коляното си между нейните, заковавайки я на място.

— Не искаш ли да знаеш каква е глобата?

— Не. Защото ти трябва да ми платиш глоба. — Тя се засмя задъхано на изражението му. — Ти ме събори.

— Не си ли ти разгорещената? — Погледна я похотливо като злодей в стара пиеса и разтегна мускулите на гръдния си кош. — Но

нямаш шанс срещу изключителната ми сила.

— О, няма? Само гледай. — Като се повдигна, тя хвана долната му устна между зъбите си, след това отпусна глава в пясъка и използва езика си, за да влезе в устата му.

Той имаше вкус на щастие, на сочно манго и на страст.

Целувката се задълбочи, харесваше ѝ неговата лека нерешителност, после отстъпчивостта му, когато ѝ позволи да смуче езика му и да му даде своя.

Този мъж имаше способността да я обърква. Винаги искаше да командва. Доминираше по начин, който я изваждаше от равновесие, въпреки че понякога ѝ харесваше свободата да бъде отгоре, да контролира ритъма и скоростта. Той изглежда не знаеше как да я остави, и това я изненада.

С репутация като неговата би очаквала да е запознат с всички деликатни нюанси на секса. Успокои се с мисълта, че той ще се научи, и изпита удоволствие от тялото му върху своето. Той я караше да освобождава съзнанието си с радост, а това беше рядка и чудесна дарба.

Сега, като го целуна, в ноздрите я лъхна ароматът на топла мъжка кожа и мек, солен бриз. Когато най-последно го пусна, той вдигна глава.

— Виждаш ли? Моята глоба, че ме нападаш, е същата като твоята, че ме хващаш.

— Не съвсем същата. — Той я изгледа с присвити очи.

Тя си помисли, че забелязва отново следа от онази умисленост, сякаш той беше човек на ръба на някакво голямо разкритие.

Но копчето на дънките му се заби в корема ѝ, а под ципа тя усети топлината и твърдостта му — обещание за бъдещето.

— Какво имаш предвид? — Тя размърда хълбоци подканящо.

— Гмуркане с шнорхел.

— О... — Внезапно мехурчетата на радостта ѝ се спухаха.

— Хайде. Ще ти хареса, обещавам. — Ставайки, той протегна ръката си и я изправи на крака.

— Ами какво...? — Тя се пресегна към издутината в дънките му.

Той мълчаливо я стисна за китката и я поведе към купчината екипировка за гмуркане в сянката на едно палмово дърво.

— Обеща ми, че ще опиташ.

— Не го мислех. — Тя беше ходила по целия свят и успяваше да се справи. Сега се бе съгласила да опита да плува над един коралов риф, населен с акули. Беше си изгубила разсъдъка.

Не, по-лошо, той ѝ беше прецакал разсъдъка.

— Ще плуваме с шнорхели само в залива. Днес е мъртво тих. Вълните не са високи. Виждаш ли? — Той обви ръка около нея и ѝ посочи водата, която се плискаше в краката им. — Кейт, погледни там. Не е ли красиво?

Тя го изгледа с подозрение.

— Ти каза, че е съвсем спокойно, което означава, че изобщо не би трябвало да има вълни. Въпреки това виждам Залива да се пени в далечината. И защо го наричат *мъртво* спокоен? Звучи ми злокобно.

Той игнорира безсмислиците ѝ, както и възраженията ѝ.

— Вълните няма да се разбиват в шнорхела ти, а ти знаеш колко прозрачна е водата. Аз ще съм до теб. Ще видиш корали и прозрачна риба. — Той се усмихна, зъбите му просветнаха бели на фона на загорялото лице. — Казах ли ти колко много ми харесва банският ти?

— Не. — Пурпурното, синьото, червеното, жълтото, оранжевото и зеленото оцветяваха тялото ѝ в цветни райета. — Нали точно ти не искаше да го нося.

— Наистина харесвам повече онова, което е отдолу. — Ако се опитваше да я отвлече от страха ѝ, справяше се доста добре. Ръцете му се вдигнаха по бедрата ѝ. — Ще се грижа идеално за теб. Така че, хайде.

Когато коленичи пред нея, тя се запита как е успял да я убеди в тази лудост.

Ставайки, той изхлузи дънките си и остана само по плувки.

Аха. Точно така. Караше я да изостави здравия си разум, носейки най-тесния чифт черни плувки, които тя някога бе имала възможността да види. За шанса да притисне тялото си към неговото беше готова да направи всичко, независимо колко е глупаво.

— Не бих ти позволил да направиш това, ако не бях абсолютно сигурен в плувните ти способности — успокой я той.

— Подиграваш ми се. — *А също така ме съблазняваш.*

— Аз? — Той се опита да изглежда невинно, което беше нелепо, защото никога не можеше да изглежда другояче, освен опасен.

— Като се опитваш да ме накараш да забравя страха си? Научих този трик в телевизията. Когато човекът, когото интервюираш, е нервен, говориш с него и не му казваш кога започваш да снимаш.

— Аз не нося камера. — Той разпери ръце и я остави да огледа тялото му. — Нали виждаш?

— Виждам. — Това, което видя, я разсея повече от която и да е дума. Което обясняваше как Тийг я беше вкарал във водата. Щяха да летят обратно тази вечер и да прекарат нощта в къщата на Тийг, защото не можеха да стоят разделени.

В понеделник сутринта Тийг прегърна Кейт и каза:

— Тази вечер ще отидем да ти вземем дрехите. Можеш да останеш тук с мен, докато уредим ситуацията с Обърлин.

Тя се поколеба. Да остане с Тийг? Да живее с него? Но тя обичаше дома си. А и... бодна я вина, какво щеше да каже на майка си? Майка ѝ мечтаеше Кейт да е обвързана. Искаше да я види омъжена. Със сигурност адски не искаше тя да живее в грях, без никакъв шанс за брак и никаква перспектива за внуци.

Виждайки нерешителността на Кейт, Тийг бързо издуха възраженията ѝ.

— Мога да се преместя при теб, но той знае къде живееш... освен това разполагам с по-добра охрана.

— Знам. — Кейт се предаде. — Хубаво. Ще остана тук... известно време.

Тийг я предупреди:

— Избягвай Обърлин днес. Направи всичко, което можеш, за да стоиш далеч от този негодник.

Тя по-скоро се зарадва на идеята да прехвърли на Тийг проблема за сенатор Обърлин. Лениво реши, че пасивността ѝ е комбинация от две неща: невероятната погнуса, която изпитваше, знаейки, че мъж като Обърлин проявява интерес към нея, и любенето на Тийг, което я правеше мека и сантиментална... и ужасно влюбена.

Оглупяла от любов.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През целия понеделник Тийг седеше в главната охранителна зала в Конгреса, докато дежурните от неговия екип — Чън, Големия Боб и Джема — идваха и си отиваха. Той проучи Обърлин по Интернет, наблюдаваше как Кейт спазва наставленията му и си мислеше с усмивка на задоволство, че я държи под контрол.

Само ако имаше същото влияние върху Джордж Обърлин.

Обърлин бродеше по коридорите, търсеше Кейт. Разпитваше колегите ѝ. Звънна в телевизията. Видя една жена, която в гръб приличаше на Кейт, и я хвана за ръката. А когато тя ядосано се обърна към него и изруга, лицето му стана тъмнорвено и юмрукът му неволно се вдигна.

Казано честно, на Тийг му се искаше да я беше ударил. Тийг щеше да се погрижи веднага да бъде спасена, а подобна грешка на публично място трудно можеше да бъде скрита. Навремето в службите знаеше как да се справя с вражески войници. В охранителния бизнес знаеше как да процедира с престъпници. Но със сенатор? Сенатор, който е извършил убийство? Много убийства? И на когото му се беше разминало?

Тийг осъзна с горчивина собствената си уязвимост. Какво имаше? Кой беше? Наполовина испанец, наполовина англичанин, без семейство, без влияние, къща с ипотека и неизплатен заем, който беше теглил за разширяване на бизнеса.

Но трябваше много бързо да измисли начин как да спаси Кейт, защото колкото по-дълго Обърлин не успяваше да я намери, толкова повече се възбуждаше.

В късния следобед Големия Боб се наведе над рамото на Тийг, погледна в монитора и попита:

— Какво му е на сенатор Обърлин? Изглежда сякаш е натрил мед върху задника си и после е седнал в мравуняк.

Беше време да уведоми колегите си за ситуацията.

— Обърлин кара Кейт Монтгомъри да се чувства неловко и тя ме помоли да ѝ помогна.

— Помислих си, че не ти пука какво се е случило на Кейт Монтгомъри. — Големия Боб закачи палци на колана си, залюля се на пети и се ухили: — Спомена, че си хванал преследвача ѝ, не било нещо важно.

— Вече не съм сигурен, че сме хванали правилния човек.

Думите му прогърмяха в стаята като изстрел.

Хората му го погледнаха с разширени очи.

— Да не би да обвиняваш Обърлин? — попита Чън невярващо.

— Занасяш се с нас, Тийг. — Големия Боб посочи към монитора, в който се виждаше как Обърлин стои, скръстил ръце, с гръмоносно изражение на лицето. — Този мъж е почтен, богобоязлив, влиятелен кучи син, и ако преследва мис Кейт Монтгомъри, по-добре я остави сама да се оправя, иначе този негодник ще прекрати договора ни за охрана толкова бързо, че свят ще ти се завие.

Големия Боб беше уловил почти всяка унция от вниманието на Тийг. Няколко унции останаха да следят и мониторите, когато Обърлин закрачи отново.

— Защо говориш така? Чувал съм, че Обърлин имал репутация на властен, но иначе бил честен и благороден.

— Такъв е. Тук — каза Големия Боб. — Но леля ми живее в неговия район, близо до Хобарт, откъдето е той, и там *не* го знаят като толкова добър. Тя разправя, че преди доста време се носели ужасни слухове за Обърлин, които така и не затихнали напълно.

Тийг никога не беше виждал Големия Боб толкова развълнуван.

— Какви слухове?

— Като например, че не трябва да му заставаш на пътя, или ще мине през теб с камион, натоварен с цимент, а след това ще се върне, за да се убеди, че си е свършил работата. — Големия Боб изглеждаше напълно сериозен.

Тийг осъзна, че Обърлин е поел курс на сблъсък с Кейт, и заговори в микрофона:

— Хуанита, виждаш ли Кейт Монтгомъри да говори с мистър Дуарте, прислужника?

На един от мониторите той видя Хуанита да кима с глава.

— Да? Иди и я инструктирай да върви на изток, да напусне сградата и да заобиколи, за да влезе в подземния паркинг. Точно така. Благодаря Хуанита. — Обръщайки се отново към Големия Боб, Тийг попита: — Защо не си ми казал всичко това преди?

— Преди нямаше значение — отвърна мъжът. — Преди не си се опитвал да му се изпречваш на пътя!

— Значи ще му позволим да мине през Кейт Монтгомъри с камион, натоварен с цимент, за да спасим задниците си? — вдигна вежди Тийг.

Беше интересно да наблюдава хората си как се борят с дилемата — да запазят работата си или да направят правилното нещо. Но Тийг не беше назначил Големия Боб, Чън или Джема, защото правеха нещата по лесния начин. Беше ги назначил заради тяхната почтеност и те не го разочароваха сега.

— Мръсен негодник — промърмори Чън, погледът му беше закован върху Обърлин.

— От този човек винаги са ме полазвали тръпки по гърба — потрепери Джема.

— Добре, по дяволите. — Големия Боб наивно се потупа по стомаха. — И без това ядях прекалено много.

— Знаех, че мога да разчитам на вас. — И като се изправи, Тийг се насочи към вратата.

— Ще вземеш Кейт през нощта при теб, нали, шефе? — попита развеселен Чън.

Тийг спря.

— Разбира се, че ще я вземе. — Джема се засмя. — Трябва да е сигурен, че тя е в безопасност *денем и нощем*.

— Какво лошо има? — сопна се Тийг.

— Нищо. — Големия Боб отново се залюля на пети. Отново се ухили. — Съвсем нищо. Но ако бях на теб, шефе, щях да съм предпазлив, иначе може да свършиш завинаги, шофирайки онази лъскава малка спортна кола.

Тийг затвори с трясък вратата.

Той беше типичният ерген. Нямаше какво друго да предложи на една жена, освен секс. Някои жени — жени като Кейт — накрая започваха да копнеят за неща като любов и интимност. Да копнеят за *връзка*. Когато беше дете, в случаите, когато беше проявявал обич,

майка му се изсмиваше с дрезгав смях, или го плясваше силно, подчертавайки, че неговите прегръдки и нежни думи я отблъскват. Не можеше да опита любовна връзка с Кейт — ако му се присмееше, и малкото, което бе останало от душата му, щеше да изчезне, и той нямаше да е нищо друго, освен празнота и болка.

Не, по дяволите. Големия Боб грешеше. Нямаше начин той и Кейт да издържат заедно.

Когато Кейт поискаше повече, отколкото той искаше да даде, щеше да ѝ покаже, че тя трябва да уважава личното му пространство и да се отдръпне.

За съжаление, тя избра точно този момент, за да завие, и се оказа точно срещу него. Нещо по-лошо, усмихна му се, сякаш се радваше да го види.

Тази жена не знаеше срам.

Той не отвърна на усмивката ѝ.

— Хайде. — Хвана я за ръката и я поведе към колите.

Тя се изкиска. Изкиска се!

Наистина ли си въобразяваше, че я държи под контрол? Тя го водеше за носа — или по-скоро, за онази му работа.

Навън духаше ранен западен вятър, смъквайки температурите със седем-осем градуса за по-малко от час. Студът го пронизваше през сакото.

Кейт скръсти ръце пред гърдите си и наведе глава срещу сковаващия бриз, докато вървяха към нейната кола.

Но той не я придърпа към себе си.

Ако това, което видя от Обърлин на монитора, доказваше нещо, то беше, че си имат работа с ясно проявена идея фикс. Жалко, че смъртта на госпожа Обърлин трябваше да изостри възприятията на Тийг. *Убийството* на госпожа Обърлин.

Ама че каша.

Тийг хвърли страничен поглед към Кейт.

Тя улови погледа му и му се усмихна.

Той не се сдържа. Отвърна на усмивката ѝ, сякаш не му пукаше.

Надяваше се някой да не издрънка на Обърлин, че двамата с Кейт са тръгнали заедно. Не се знаеше какво ще направи сенаторът. Щеше да побеснее, предположи Тийг. Щеше да е по-добре да излязат поотделно, но той не можеше да допусне Обърлин да я намери.

Освен това Тийг имаше нужда от нея сега, сега...

Тя му подаде ключовете на колата си.

Тийг отвори вратата. После запали двигателя и когато не установи проблем, излезе и ѝ помогна да се настани в купето.

— Карай към моята къща.

— Мислех, че ще отидем първо у дома, за да си опаковам нещата. — Тя го погледна, широко отворените ѝ очи изразяваха учудване. Сякаш не знаеше *точно* какво искаше той.

— По-късно. — Той затвори вратата ѝ и опря длан в студения метал на колата ѝ. В момента представляваше възел от притеснения и страст, от агресия и любов... не. Вече знаеше.

Не беше любов.

Той я последва през улиците на Остин. Беше единственият, който я следваше, увери се в това, и когато стигнаха до къщата му, я побутна по гърба да влезе бързо. Сякаш идиличният уикенд с правенето на любов, плуването и говоренето никога не се бе случвал. Той отчаяно я желяеше. Трябваше да я има. Трябваше да я има *сега*.

При гледката на Бренда, разположила се на нейното бюро, двамата спряха.

— Здравсти, Тийг, здравсти, Кейт, как върви? — попита Бренда весело.

— Работиш до късно? — Кейт не изглеждаше особено заинтригувана.

На Тийг му се искаше да ѝ се озъби. Беше се възбудил толкова много, че тя можеше да си закачи сакото на чепа му, а вместо това си бърбеше с неговата секретарка.

— Мислех да наваксам с документацията — Бренда улови убийствения поглед на Тийг — ... утре. — Изправи се и подреди листите в спретнатата купчинка. — Така че ще се видим утре сутринта. Или... хм, не. Лека нощ! — Тя откачи якето си от закачалката и излезе във ветровитата вечер.

Кейт се облегна на стената. С полуусмивка наблюдаваше как Тийг заключва и набира кода на алармата.

След това с плам, който го изненада, тя го прегърна и го целуна. Беше обезумяла от страст, алчна от желание. Ръцете ѝ го държаха, единият ѝ крак се обви около него и в продължение на един дълъг миг той я остави да поеме контрола.

После си спомни... когато настъпеше моментът, когато тя започнеше да иска интимност, той планираше да ѝ откаже. Да я отблъсне.

Вдигна я и я пренесе в дневната. Остави я върху килима и я облада бързо и яростно, докато официалните черно-бели портрети от осемнайсети век ги гледаха потресени.

А Кейт продължи, отговори на неговото темпо, на неговата необузданост. Без да съзнава, тя викаше от удоволствие и за миг, за един кратък миг, той забрави, че трябва да доминира над нея и просто... живееше. Живееше, сякаш никога не беше живял преди.

След това остана проснат на килима, вперил очи в корниза на свода, гърдите му се вдигаха и отпускаха, докато се опитваше да възстанови ритъма на дишането си. Хладнокръвието си.

Себе си.

Кейт се претърколи, повдигна се на лакът и погледна надолу към него.

— Време е да отидем да посетим майка ми.

Тийг се напрегна, но не отвори очи.

— Защо?

— Защото това със сенатор Обърлин може по някакъв начин да е свързано с биологичните ми родители, и мама може да знае нещо.

Беше права. Но това не беше всичко. Тя имаше нещо друго наум.

— Освен това сме обвързани — последва продължението. — Тя ще иска да се запознае с теб.

Точно по тази причина той не желаше да се среща с госпожа Монтгомъри. Никога не се беше запознавал с майката на която и да било жена, която чукаше, и нямаше намерение да го прави сега.

— И как точно ще разбере, че сме обвързани? — Логичен въпрос.

Кейт му даде логичен отговор, докато в същото време наместваше гърдите си срещу гръдния му кош.

— Ще кажем на всички, че сме обвързани, за да прикрием, че разследваме сенатор Обърлин. Забрави ли? Мама е популярна и с много връзки. Ако аз не ѝ кажа, някой друг ще го направи. — Кейт погали ребрата му с показалец. — Обичам мама. Не искам да я огорчавам.

Той изсумтя, искаше му се зърната на Кейт в този момент да не се опират в кожата му. Можеше да демонстрира повече устойчивост, ако мозъкът му не беше замъглен от страст.

— Сигурна съм, че разбираш. И ти имаш майка и я обичаш. Липсва ти.

— Не — каза той без всякакво увъртане и любезност.

Проклет да си, Тийг, малък негоднико. Не бъди толкова тъп. Ти си адски...

— Тийг, защо гледаш така? — Кейт го погали над гръдната кост, на мястото, където сърцето му биеше неравномерно.

Тийг, малък негоднико, не можеш да водиш това дете в гангстерска банда. Ако те намушкат, на никого няма да му пука. Във всеки случай, не и на мен. Но това дете е само на четиринайсет. Тя ти е братовчедка! Ако ѝ се случи нещо...

— Горкото ми момче. — Кейт прозвуча абсолютно искрено. — Знам, каза ми, че си изгубил баща си, когато си бил много малък, но си мислех... мислех, че ти и майка ти сте били близки. Какво се е случило между вас?

Ако Кейт си въобразяваше, че това, че спи с него, ѝ даваше правото да си пъха носа в личния му живот, да задава въпроси и да търси истината, да го съжالياва... трябваше да си помисли отново.

Но това дете е само на четиринайсет. Тя ти е братовчедка, за бога.

Тийг гледаше Кейт с присвити очи. Кейт беше репортерка. Отразяваше престъпления, урагани, дебати в Конгреса. Но нямаше и далечна представа как работи реалният свят. Би се обзаложил, ако го питаха, че тя ще каже, че хората са в основата си добри, и това щеше да го накара да вие от смях. Или от безсилен гняв. Защото когато си спомни майка си... хвана ръката на Кейт и я притисна към гърдите си. Свикнал умело да пази тайните си през всичките тези години, той каза:

— Хубаво, ще дойда да посетя майка ти, но ще трябва да направиш така, че да си струва.

Другата ръка на Кейт се плъзна надолу по хълбока му и помилва голата кожа почти до мястото, което караше сърцето му да подскача, и все пак достатъчно далеч, за да го подпали от желание. Усмивката ѝ се разля топла и опияняваща като текила.

— Защо, мистър Рамос, какво имате предвид?

* * *

— Мамо, вкъщи ли си? — Кейт хвърли ключовете си на масичката във фоайето.

— Вкъщи съм, скъпа — обади се майка ѝ отвътре. — В стаята за шиене.

Тийг изглеждаше не на място, което я изненада, защото през цялото време той се беше държал като самата вежливост на партито на сенатор Обърлин и делово в Конгреса. Сега пристъпваше неловко от крак на крак, сякаш готов да побегне.

Тя го хвана за ръката и го поведе в спалнята, която служеше и като стая за шиене на майка ѝ.

Мястото беше море от сурова кремава коприна, лентички и шнулове в златисто. Претенциозната шевна машина се намираше под прозореца, където можеше да хваща светлината. Потопена в целия този хаос, майка ѝ седеше пред дългата маса с ножица в ръка и две топлийки в устата.

— Еха — каза Тийг под нос.

Кейт се ухили. Беше свикнала с проектите на майка си, но как тази жена успяваше да претвори хаоса в завършен продукт, все още бе мистерия за нея.

За Тийг това сигурно изглеждаше невъзможно.

— Този път какво е? — поиска да знае Кейт.

Майка ѝ извади топлийките от устата си и ги забодe в игленика на китката си.

— Шия завеси за спалнята на леля ти Каръл и ти казвам, че коприната, която е избрала, е обладана от дявола.

— Дяволът е по-скоро в шевната машина. — Кейт се облегна на рамката на вратата и се усмихна. Въпреки усилията на майка ѝ, тя така и не се беше научила да шие. Всеки път, когато се опиташе, конецът се късаше или платът се набираще от задната страна, или пък се появяваха загадъчни мазни петна по шева. Цялата работа доведе до това да се отвори процеса... но когато погледна към Тийг, тя избухна в смях.

Ако тя бе отвратена, то той бе паникьосан. Кехлибарените му очи се бяха ококорили, челюстта му бе стегната.

Кейт си помисли, че е по-добре да го представи, преди да е избягал. Тя сложи уверената си ръка върху неговата, и каза:

— Мамо, това е Тийг Рамос, бившия ми бодигард и настоящо гадже. По принцип не се страхува от нищо, но мисля, че среща достоен противник в лицето на шевната ти машина. Може ли да си починеш за малко и да пийнеш чай с нас?

— Разбира се, скъпа, ще се радвам да си побъбря с господин Рамос. — Майка ѝ стана и леко отхвърли плата настрана, разчиствайки пътя си. Тя излезе от стаята, заковала очи върху Тийг.

Той изглеждаше още по-паникьосан и Кейт можеше да се закълне, че е плувнал в пот.

Беше странно.

Майка ѝ спря точно пред него, нахълтвайки в личното му пространство така, както сигурно той бе направил, когато за първи път се срещнаха с Кейт.

— Мистър Рамос. — Тя протегна ръка. — Радвам се най-послед да се запознаем. Чувала съм много за вас.

— От... Кейт ли? — Той пое ръката ѝ, сякаш беше чувлива.

— Не, главно от слухове, които идват от приятелките ми. И мога да кажа, че не бяха от тези, които успокояват една майка. — Тя му се усмихна с приятната усмивка на южняшка красавица. — Тийг... мога ли да ви наричам Тийг?

— Да, мадам, разбира се. — Като мишка, опитваща се да избяга от ноктите на кръжащ ястреб, той не помръдваше.

— Нека сме наясно. По-добре да сте мил с моето малко момиче, иначе ще използвам най-големия си нож за рязане на месо, за да ви лиша от всичките ви фамилни ценности.

— Мамо! — При вида на обиденото изражение на Тийг, Кейт се засмя. — Мамо, Тийг се държи чудесно с мен.

— Точно както би трябвало. Тийг — майка ѝ промуши ръка под лакътя му и го поведе към кухнята, — изглеждате като мъж, който знае цената на добре направения самун хляб. Елате и ми кажете какво мислите за най-новия ми експеримент за Коледа.

Кейт ги последва усмихната. Разбира се, *нямаше* представа, че майка ѝ ще тръгне да заплашва Тийг, но това *не я изненада*. Тийг имаше репутация на мъж, харесван от жените, а майка ѝ редовно посещаваше Методистката църква, и съвсем определено не беше от

тези, които одобряват случайния секс, още по-определено, ако дъщеря им е страна в този акт.

— Твърд пшеничен хляб с канела, крема сирене, орехи и фурми.
— Майка ѝ сложи Тийг да седне на един от столовете пред бара за закуска.

Беше ѝ приятно да ги гледа заедно: стройната ѝ, уравновесена майка и Тийг — нейния прекрасен, кафявоок и красив любовник с тънкото лустро на цивилизация, която едва покриваше грубите ръбове.

Майка ѝ се зае с хляба, оставен да изстива на скарата. Взе дългия нож за хляб.

Тийг трепна и майка ѝ, явно забелязала, подхвърли небрежно:

— Имайте предвид, че това не е ножът ми за дърворезба. — Тя му показва назъбения ръб. — Трябва да стоите мирно, за да не се налага да го използвам. Това — тя издърпа дългото, широко, блестящо острие от стойката върху плота — е ножът, с който резбовам. Впечатляващ, а?

— Не искам Тийг да си мисли, че сме две беззащитни дами — обобщи майка ѝ.

— Изобщо не си го мисля — каза Тийг сухо.

Кейт изпита странна тръпка на притеснение. С изключение на определени социални карьеристи и мъже, които ритаха кучета и малки деца, всички обичаха майка ѝ. Въпреки това Тийг някак не се вписваше в жизнерадостната доброта, с която бе пропита майчината ѝ къща. Той като че ли не можеше да се отпусне, защото би изменил на себе си.

И Кейт подозираше, че сега обвинява нея за дискомфорта си.

Майка ѝ отрязва две парчета, сложи ги върху книжна салфетка и им ги подаде през плота.

— Я ми кажете, започнахте ли да излизате на срещи?

Кейт плъзна стола си до този на Тийг и притисна коляно до неговото.

Той отмести очи встрани и за миг тя зърна в тях проблясък на предишната мъглявина в душата му. Въпреки това този път долови нещо повече от празнина — припламване на самота, породена от болка.

Тогава той си отхапа от хляба, точно като мъж, загубил интерес към всичко, освен към храната.

— Чудесна е! — За минута, само за минута изглеждаше забравил онова, което го торможеше, и си позволи да хареса майка й.

— Благодаря — кимна майка й. — Откъде сте, Тийг?

Опа. Разбира се, мама нямаше да пропусне да го разпита по характерния майчински начин, и да задава въпросите, които Кейт, макар и репортерка, едва би посмяла.

— От Браунсвил, на мексиканската граница. — Той съобщи информацията неохотно.

— Кои са родителите ви? — Мама му наля висока чаша с мляко и му я подаде.

Той я изпи, преди да отговори.

— Майка ми е мъртва. Тя не беше омъжена. Баща ми я е изоставил, преди аз да се родя.

Кейт си пое бързо въздух.

— Но ти каза, че баща ти си е заминал, когато си бил малък.

— Малко преиначих. — Суровите му черти станаха по-мрачни.

Не го разбираше тази вечер. Той се държеше почти войнствено... и я нараняваше. Трябваше да знае, че я наранява.

— Но сега реши, че *майка* ми има нужда да знае истината.

— Бих казала, че е решил, че *ти* имаш нужда да знаеш истината.

— Мама се опита да притисне ръката си към неговата. — Съжалявам. Явно сте имали трудно детство.

Той се измъкна от докосването й, отхвърляйки съчувствието.

— Човек като мен не е подходящ да докосва дъщеря ви.

— Тийг, в случай, че си забравил, аз в момента съм тук и не харесвам държанието ти — каза Кейт ядосано.

Погледът му не се откъсна от този на майка й. Той дори не осъзнаваше присъствието на Кейт.

— Не мисля, че изобщо има мъж, който заслужава да докосва дъщеря ми. — Майка й се усмихна с ужасна усмивка. — Въпреки това съм засегната, че ме смятате за такава снобка.

— Греховете на бащата застигат сина. Така съм чувал. — Усмивката на Тийг беше също толкова неприятна. — Аз съм копеле.

— Аз съм религиозна жена, Тийг, и се концентрирам върху частта да служа на другите. Не съдя за децата по глупостите, които са извършили родителите им. — Усмивката на майка й стана отново нормална. — Останал ли е някой от семейството ви?

— Не. Нямам семейство. Никого.

— Което обяснява защо с Кейт имате толкова общи неща. Тя е осиновена, сигурно знаете. Нашето семейство винаги се е отнасяло към нея като към наша, но предполагам, че в сърцето си тя усеща разликата. — Мама вдигна ръката си към Кейт.

Кейт я взе и я задържа. Семейството на мама и семейството на татко бяха нейното семейство, но тя не можеше да отрече онова желание, което понякога се надигаше в нея — да срещне своята собствена кръв и плът. Беше говорила за това на майка си само по време на шеметните си тийнейджърски години, защото това бе детинско желание, породено от вълшебни приказки и мелодрами.

— Позволете ми да отида да донеса албума със снимки. — Мама хвана ръката на Тийг, преди той да я дръпне, и я притисна между пръстите си. — Сигурно искате да видите бебешките снимки на Кейт.

Когато майка ѝ излезе от кухнята, Кейт въздъхна.

— Боя се, че ще се наложи да ги разгледаш и да охкаш и ахкаш.

— Ще се справя. — Сякаш въпреки желанието си той остави погледа си да се плъзне по нея, стопляйки я отвътре навън. — Обзалагам се, че си била красиво бебе.

— Още едно нещо, по което си приличаме.

— Няма как да знам. — Той седеше прекалено изправен. Говореше прекалено рязко. — Аз нямам никакви бебешки снимки.

Истината се изплъзна от него и сърцето я заболя от враждебността, която демонстрираше. Въпреки че враждебността бе по-добра от мрачното пренебрежение, което бе забелязала в него.

— Имаш ли училищни снимки? На които се вижда едно хубаво петгодишно момченце с големи златни очи и тъмна, тъмна коса, с два липсващи зъба отпред?

При ентузиазираното ѝ описание застрашителното му изражение се пропука леко и той се усмихна:

— Доста близко описание.

— И после снимки в края на всяка година до завършване на гимназията?

— След като влязох в гимназията, обикновено пропусках деня, в който ни снимаха. — Сякаш тласкан да тества границите на поносимостта ѝ, той каза: — Наистина имам една от времето, когато

бях петнайсетгодишен с разрязано наполовина ухо и разбит нос. Искан да запомня този ден.

Майка ѝ се появи на прага и от начина, по който го гледаше с присвити очи, беше очевидно, че е чула признанията му.

— Извинете ме. — Кейт слезе от стола си. — Докато двамата се смеете на снимките ми, ще отида да се обадя в телевизията, за да разбера какво знаят за събитията в Конгреса. Нещо се случва този следобед и не мога повече да стоя, без да знам какво е.

Когато се обърна назад, майка ѝ беше седнала на стола, освободен от Кейт, и казваше:

— Това е, когато Кейт беше на две години и половина. Пееше в детския хор на Коледа. Това бе годината, когато откри, че е забавно да стои пред тълпа от хора и те да ѝ се възхищават. Оттогава обича да е център на внимание.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Къде беше Кейт? Джордж я беше търсил през целия ден. Знаеше, че е била в Конгреса. Когато попиташе, хората казваха нещо от рода на: „Да, току-що говорих с нея“ или „Сигурно сте я изпуснали. Каза, че трябвало да отиде в тоалетната“. И „Боже господи, Обърлин какво правиш тук? Току-що погребя съпругата си. Би трябвало да си си вкъщи“.

„Има гласуване“, казваше Джордж. „Евелин не би искала да бягам от задълженията си. Тя се грижеше за добруването на децата. Би искала да гласувам за училищното финансиране.“ В седем часа същата вечер почти всички бяха напуснали сградата на Конгреса и Джордж стоеше в празната ротонда.

Избягваше ли го Кейт? Не можеше да повярва. Тя дори не дойде да му изкаже съболезнованията си. Би трябвало да изпитва съчувствие към него.

Мениджърът на кампанията му и неговият адвокат бяха разпитвани във връзка с инцидента с Евелин. Бяха нервни. Питаха Джордж дали е казал на някого друго, че обмисля развод. Джордж искрено ги увери, че не е споделял с никого.

Беше дал на адвокатата си да се разбере ясно, че тръгне ли слух за намеренията му да се разведе с Евелин, ще знае кого да обвинява. Беше направил същото и с мениджъра на кампанията си.

Той беше човек, който не оставя такива неща на шанса. Не обичаше да бъде изненадан.

Посещението на агентите от ФБР го беше изненадало.

В дъното на съзнанието му го мъчеше една тревога като махмурлук. Някой бе изпратил анонимно съобщение за госпожа Блекторн. Инцидентът с нея беше преди двайсет години и на километри отгук, но някой още помнеше... и подозираше истината.

Кой?

Преди да умре, Глория може и да е казала на ФБР за подозренията си, но беше ритнала камбаната преди да успее да

направи връзката между смъртта на Евелин и тази на Блекторн. Или пък д-р Кънингам е събрал най-после кураж да прояви подозрения? Не, защото макар добрият доктор да беше малка страхлива невестулка, той беше също така умен мъж, и знаеше, че ако започне да сипе обвинения, Джордж ще го прикове до стената.

Той се усмихна при мисълта, първата му искрена усмивка за деня. Целият му живот сега беше пълен с възможности.

Той щеше да направи толкова много пари, разбивайки „Гивънс Ентърпрайзис“, че щеше да стане един от най-богатите хора в Съединените щати. Портфейлът му трепна, когато си помисли колко близко е да реализира сделката. С този финансов гръб можеше да прескочи изобщо Щатския Конгрес и да отиде направо в президентството.

А на Кейт щеше да ѝ хареса да е първа дама.

Не първа дама като онази доминираща кучка на Клинтън, а истинска първа дама като Джаки Кенеди, такава, на която всички завиждат за изпълненото с достойнство държание и добър вкус.

Но първо Кейт трябваше да научи някои маниери.

Тя не го беше потърсила. Не се бе обадила. Той не получи цветя от нея. Когато се оженеха, щеше да я научи на по-добри маниери.

Той ги беше научил. Щеше да покаже и на нея. Беше отложил гласуването за училищно финансиране за утре. Тя беше репортерка. Трябваше да е на линия.

— Сенатор Обърлин, какво правите тук? — Господин Дуарте се затътри, влачейки мопс с кофата на колелца подире си. — Късно е.

— Виждал ли си Кейт Монтгомъри? — Джордж беше загубил всякаква способност да се прикрива. — Още ли е тук?

— Ах, сенаторе, толкова ми е жал за вас. Току-що изгубихте съпругата си, а тази млада лейди си тръгна с гаджето си. Но спрете да се тревожите за нея. Знаем, че я бяхте взели под крилото си, когато нямаше кой друг да ѝ помогне да полети, и Господ да ви благослови за вашата добрина, но малката птичка сега лети към небето.

Джордж чу само една дума.

— Гадже? — Той зяпна и прошепна: — Какво гадже?

— Онзи приятен млад мъж, същият, който я охранява. — Дуарте премляска, докато мислеше. — Все не мога да запомня името му...

— Рамос? Тийг Рамос?

— Точно така. — Дуарте кимна, кафявите му очи сълзяха. — Хубавец е той, а и съм виждал достатъчно, за да позная един влюбен мъж.

— Влюбен... — На Джордж му призля. След миг се оправи. — Той е влюбен. — Разбира се, че е влюбен в Кейт.

— Да, сър, сенаторе — каза Дуарте с ентузиазма на роден романтик. — Казвам ви, това момче е влюбено. И знаете ли какво? Тя също е влюбена. И той е влюбен, и тя е влюбена. — Напевният глас на прислужника продължаваше и продължаваше.

Поредно предателство. Предателство, което го преряза така дълбоко, като онова първото.

Глупавото, сбръчкано лице на Дуарте заплува пред очите му и само това, че си спомни за записващите камери, го възпря да удуши стареца. Не се беше ядосвал така, откакто... откакто беше убил свещеника и съпругата му със собствените си ръце.

Докато Дуарте продължаваше да говори, Джордж се отдалечи. Излезе от Конгреса и тръгна към телефона, към колата си, към отъмщение.

На ъгъла видя уличен телефон. Пусна петдесет цента и с внимателни пръсти набра номера, който да го свърже с Джейсън Ърбано в Бостън.

Когато в другия край на линията прозвуча гласът на Ърбано, Джордж каза:

— Помниш ли онази работа, която те накарах да свършиш? Искам да я свършиш *сега*.

— Сенаторе? Сенатор Обърлин? Моля ви, не ме карайте да правя това. — Гласът на Ърбано трепереше като на момиченце.

— Направи го, иначе знаеш какво ще се случи. — Джордж обикновено се гордееше със себе си, че звучи весело, докато раздава заплахите си. Този път такова изпълнение беше отвъд възможностите му, и гласът му пропука от раздразнение.

— Добре. Но за да бъде направено както трябва, ще са нужни два дена. Вдругиден „Гивънс Ентърпрайсис“ няма да е нищо друго, освен отломки. — Ърбано си пое дълбоко въздух. — Но ми обещавайте, че ще ме покривате, нали? Когато федералните разследват сгромолясането, ще направите така, че да не ми повдигат обвинения, нали?

— Да. Ще ти спася задника. А сега го направи! — Джордж затвори, гръдният му кош се повдигаше бързо и се спускаше, ръката му беше още на слушалката. Коленете му трепереха толкова силно, че едва успяваше да стои прав. Очите му се издуха от ярост. Гласът, който бе чул да излиза от устата му, беше този на баща му.

Какво, ума ли си бе изгубил?

Той си пое отново дъх и тръгна към колата си. Не, не беше.

Той държеше всичко в ръце.

Въпреки това през цялото време гневът бушуваше във вените му и думите на Дуарте отекваха в съзнанието му.

„Това момче е влюбено... Тя също е влюбена... Той е влюбен... Тя е влюбена...“

Кейт не беше разбрала силите, които е пуснала.

* * *

Кейт затвори телефона на майка си, седна и остана загледана в него. Обаждането до КейТи Ти Ви я беше докарало до ръба. Беше й странно да не бъде във вихъра на нещата. Беше свикнала с позицията си на политически репортер: да изкопава истории, да души за предстоящи събития. Тя обичаше работата си.

Разбираше защо Тийг искаше от нея да избягва Обърлин. Щеше да е глупаво, предвид подозренията им, да му се изпреди на пътя. Боже, та те се страхуваха, че той е обесивно-компулсивен убиец, който се е вманиачил по нея.

Но тя никога не беше подвивала опашка от страх. Никога не беше бягала от работа, защото се бои. И сега, само няколко часа далеч от „бойните действия“, се страхуваше, че острието на възприятията й се е притъпило.

Глупаво, наистина. Политиката се движеше със скоростта на ледник. Нищо нямаше да се случи тази седмица, а от следващата Тийг щеше да... щеше да направи какво? Тази ситуация с Обърлин беше уплашеща от всичко, с което се бе сблъсквала, откакто терористите бяха отвлекли баща й. Просто се чувстваше толкова безпомощна, и гореше от нетърпение да поеме контрол.

Вярваше в Тийг. Вярваше, че е най-добрият охранител в окръга — но какво можеше да направи той? Това беше нещо голямо. Беше огромно. Много по-голямо от всичко, с което всеки от тях някога се бе сблъсквал, и трябваше да го посрещнат заедно. Трябваше да черпят сила един от друг... Кейт се хвана, че се усмихва отнесено. Беше лудо влюбена в този мъж, който бе настръхнал от враждебност, когато майка ѝ започна да го разпитва за семейството му.

Тя побърза да се изправи и се насочи към кухнята.

Майка ѝ извади голям китайски чайник от метал с формата на слончето Дъмбо и кутия с пликчета чай.

Кейт се облегна на плота.

— Хубав чайник, мамо.

— Леля ти Керъл ми го донесе от Дисниленд. — Тя го вдигна и погледна в симпатичното, сиво лице. — Бих казала, че прилича на нея.

Кейт не се сдържа и се засмя, след което се обърна към Тийг.

— Леля Керъл е с кръгъл корем, големи очи и голям нос — тя хвърли предупредителен поглед към майка си, — а майка ми има хапещо чувство за хумор, когато реши.

— Да, прекалявам с това. Между другото, надявам се, че причината вие двамата да се виждате, не е защото сега някой друг преследва Кейт. — Майка ѝ ги изгледа с онзи спокоен, пронизателен поглед, който обикновено имаше ефекта да кара Кейт да седи изправена и да си учи уроците по математика.

Кейт сведе очи.

— О, скъпа. — Майка ѝ се отпусна тежко на един стол. — Исках да чуя, че излизаш на срещи с гадже.

— Ние сме гаджета — каза Кейт.

— Исках да чуя, че си обвързана.

— Ние сме обвързани.

— Исках да чуя, че си сгодена.

Тийг се намеси, преди Кейт да е усложнила ситуацията.

— Относно преследването... има няколко случайни съвпадения, които ни карат да сме неспокойни.

— Случайни съвпадения. — Майка ѝ обърна онзи майчински поглед към него. — Кажете ми за тях.

— Сигурна ли си, че не познаваш сенатор Обърлин? — попита Кейт.

Мама помисли за миг.

— Сигурна съм. Но си спомням, че ти реши, че *госпожа* Обърлин е била преследвачката ти. — Тя местеше очи от Тийг към Кейт и обратно. — Не е ли била тя?

— Да, тя беше. Бедата е, че Евелин Обърлин умря при падане последния петък. — Тийг следеше мама със същия остър поглед, с какъвто тя го бе следила по-рано.

— Боже мили! — Майка й покри устата си с ръка. — Как?

— Била е пияна — каза Тийг. — Паднала е по стъпалата в къщата си.

— Съжалявам да го чуя, но ако е била пияна... — Челото й се набръчка озадачено.

— Тя беше пияна и в нощта, когато я хванах зад контейнера за боклук. — Устата на Тийг се сви мрачно. — Бръщолевеше нещо за Кейт, че я преследвала, защото искала да я изгони от града и така да я предпази.

— Тя беше луда. — Чайникът започна да свисти и майка й наля врящата вода в каната.

— Дали? — попита Кейт. — Докато говореше, се извиняваше на Лана. Познаваш ли някоя Лана?

— Не. — Но майка й гледаше предпазливо.

— Тя каза, че Кейт приличала на майка си. — Очите на Тийг се забиха в майка й.

Естественият розов тен на майка й стана блед.

— Спомена, че Кейт трябвало да се махне, преди *той* да я убие *отново*. — Тийг безмилостно притисна мама за информация. — Ще се почувствам много по-спокоен, ако ми кажете, че знаете нещо повече за осиновяването на Кейт, отколкото тя.

Очите на майка й се отклониха, сякаш беше виновна. Вдигайки каната, тя наля чай в една чаша.

— Още не е готов — каза тя и изхвърли течността.

Репортерските инстинкти на Кейт се събудиха.

— Мамо, питах се дали сенатор Обърлин има нещо общо с моето осиновяване.

— Не. Осиновяването стана чрез една църква. — Майка й говореше с абсолютна убеденост.

— Коя църква? — попита Тийг спокойно. — Къде можем да намерим документите на Кейт?

— Агенцията за осиновяване вече е извън бизнеса.

— Но документите ѝ трябва да се пазят все някъде — настоя той.

— Когато се върнахме... това беше две години, преди да дойдем обратно в Щатите. Работата ни държеше далеч. — Мама си наля чай отново и този път беше доволна, защото напълни трите чаши и им ги подаде с една захарница. — По времето, когато се върнахме, агенцията за осиновяване я нямаше.

— Но агенциите за осиновяване не изчезват просто така. — Кейт се наведе към майка си. Това беше важно. Майка ѝ трябваше да знае повече от това.

— Тази изчезна — произнесе рязко майка ѝ.

— Сигурно сте се опитали да ги намерите, да вземете документите на Кейт — обади се Тийг.

— Опитвахме се, но не ги намерихме. — Гласът на мама стана по-висок, по-силен. — И, както казах на моя съпруг, Кейт е била оставена на стъпалата на църквата. Какви документи може да има агенцията?

Тийг понечи да каже нещо, но Кейт стисна бедрото му. Силно. И той замълча.

Погледът на мама проследи ръката на Кейт, после се вдигна към тях.

— Имам свидетелство за раждане, което щатът ѝ издаде. Рождената дата е приблизителна. Графата за място на раждане е оставена празна. Освен това разполагам с документите ѝ за осиновяване. Защо това е толкова важно?

— Питаме се дали причината, поради която съпругата на сенатор Обърлин ме преследваше, дали причината, поради която тя умря при падане, има нещо общо с предишното ми семейство. С кръвните ми роднини.

— Как е възможно... как е възможно те да са те намерили? — Гласът на майка ѝ потрепери.

— Не знаем дали е така. Може би Обърлин периодически си избира някое момиче, което да омая — каза Тийг.

— И да убие? — Майка ѝ хвана Кейт за рамото. — Не можеш да се върнеш в Конгреса. Трябва да стоиш далеч от този мъж!

— Мамо, трябва да работя. Тийг ми помага да избягвам сенатора.
— Кейт замислено погледна Тийг. — Нали?

— Госпожа Монтгомъри е права — отвърна той. — Ще се чувствам по-добре, ако не ходиш на работа няколко дена.

— Няколко дена? — Негодникът беше застанал на страната на майка ѝ!

— Сенаторите има да протакат гласуването на училищното финансиране. Какво толкова може да се случи за няколко дни? — попита той с най-утешителния си тон.

— И без това отсъствах заради преследвача. — Кейт беше ядосана на двамата. — Ако поискам още няколко свободни дни, Брад ще ме уволни. Знаете, че ще го направи.

Мама взе ръката ѝ.

— Моля те, скъпа. Направи го заради мен. Ако онзи Обърлин е убил преди...

Тийг се намеси:

— Не знаем дали намерението му е такова. Това може да е специален случай, защото от думите на Евелин Обърлин излиза, че Кейт силно прилича на някого. Може би на някого от биологичното си семейство.

— Скъпа, трябва да бъдеш внимателна. — Устните на мама трепереха. — Обещай ми, че няма да ходиш на работа тази седмица.

Кейт капитулира. Как би могла да не го направи, когато виждаше силното притеснение на майка си.

— Добре. Ще си остана вкъщи. — Тя хвърли гневен поглед на Тийг. — Но не ми харесва.

— По-добре нещастна, отколкото на два метра под земята. — Тийг стана и помогна на Кейт да се изправи. — Обещавам, че ще я пазя, но моля ви, госпожо Монтгомъри, ако си спомните нещо, което трябва да знаем, обадете ни се. — Той остави визитната си картичка на плота. — Животът на Кейт може би виси на косъм.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде беше вчера? — В сряда сутринта, докато асансьорът се изкачваше към нюзрума, Линда хвана Кейт за ръката и я погледна в очите. — След два месеца препирни Конгресът гласува финансирането за училищата, а теб те нямаше никаква. Брад ми се разкрещя, че съм позволила да изпуснем един репортаж, а после ми се накара, защото не съм знаела къде си!

— Съжалявам. — Кейт измъкна ръката си от ноктите на Линда.

Кейт *съжаляваше*. Беше преследвала новинарски истории от идването си в Остин и те всички подготвяха една голяма история, гласуването на училищното финансиране. А тя го беше пропуснала, защото послуша Тийг — остана си вкъщи, за да не среща Обърлин. За един противен ден!

— Всички — имам предвид наистина *всички* — явно мислят, че трябва да те следя. Брад, Кейти, Обърлин... всички ме питат къде си и всички се държат така, сякаш съм виновна, че не знам. Нека ти кажа нещо, Кейт Монтгомъри — когато вратите се отвориха, гласът на Линда се издигна до кресчендо, — не ме интересува какво правиш, стига да си вършиш работата!

Навеждайки глава, Кейт влезе забързано в нюзрума. Атмосферата беше много подобна на тази от първия ѝ ден, когато никой не я обичаше, защото си мислеха, че е назначена чрез връзки и пари. Тя можеше да види критиката във всеки поглед и осъзна, че колегите ѝ си мислеха точно това. Разглезеното богато момиченце се беше уморило да си върши работата и ги прецакваше точно когато се нуждаеха най-много от нея.

Сега трябваше да започне да гради отново репутацията си от нулата и този път процесът щеше да е много по-дълъг.

— Госпожице Монтгомъри! — изрева Брад от офиса си. — Елате, ако обичате!

Тя се помъкна, тъпачка, очакваща наказание.

— Радвам се, че успяхте да довлечете клетото си, изтерзано женско тяло днес. — Той крачеше из офиса, коремът му преливаше над колана, полюшвайки се. — След месеци протакане имаме гласуване на училищното финансиране, а вие ми се обаждате, че сте болна.

— Миналата седмица направих най-добрите репортажи — каза Кейт. Това беше слаб аргумент. Миналата седмица си беше за миналата седмица. Един репортер струваше толкова, колкото новините, които бе открил днес; тази седмица беше отбягвала Обърлин, така че чао на новините.

— Линда каза, че те е видяла с Тийг Рамос на уютна вечеря снощи! По дяволите, мис Монтгомъри, искам моите репортери да са навън и да гонят истории, а не да се натискат с някакви охранители.

Кейт потъна в земята от срам. *Разбира се*, че Линда беше видяла Кейт и Тийг заедно, и *разбира се*, че е изприпкала право при Брад с информацията. Линда имаше способността да надушва историите, които никой не искаше да знае, освен това беше бясна на Кейт.

— Да, сър. Няма да се повтори, сър. — Не съществуваха извинения, които Брад щеше да приеме. Определено не и че Кейт е била преследвана — отново — от изтъкнат сенатор. Тя знаеше, че това изявление ще бъде посрещнато със скептицизъм.

А и на Брад не му пукаше дали това е истина. Кейт беше репортерка. Очакваше се дори в ураган да газии в Залива. Очакваше се дори в лицето на смъртта, или най-малкото на постменструалния синдром, да направи репортаж. Дори ако трябваше да погледне Джордж Обърлин в очите и да се престори, че не знае нищо нито за неговото минало и престъпления, нито за странната му мания, тя трябваше да го направи.

— Днес ще съм на върха на вълната.

— По-добре се постарай. — Брад повдигна колана над шкембето си и я погледна. — Иначе ще съм напълно сигурен за причината.

* * *

— Погледни го. — Тийг посочи към монитора в охранителния център в Конгреса, без да се обръща конкретно към някого. — Всеки път, когато види Кейт, започва да се надува и да се перчи като птица.

Големия Боб се наведе над монитора.

— Безпощаден стар ястреб.

— Продължава да я подмамва с информация. — Този кучи син Обърлин изпълняваше странен политически танц на ухажване, предназначен да примамва избрани партньорки в гнездото му, и Тийг направо не можеше да го издържа. Той знаеше, че Кейт има неприятности в телевизията за това, че е пропуснала големите новини вчера, но трябваше ли да е толкова *амбициозна*? Като репортерка Кейт се справяше добре; защо не беше доволна от това?

— Шефе, направо чувам как скърцаш със зъби — обади се Ролф.

— Тя би трябвало да е наясно, че Обърлин я причаква в засада. Знае го какъв психопат е. Но заради любовта към работата си продължава да върви по опасна пътека.

— Не бих казала, че е точно *опасна* — изтъкна Джема. — Тя не излиза от сградата на Конгреса, а той няма да ѝ направи нищо тук.

Тийг се изви рязко и я погледна, после се върна отново към наблюдението.

Кейт беше облечена подходящо. Днес носеше тясна черна пола, черно кожено яке, червена копринена блуза и толкова високи остри токчета, на които стоеше абсолютно изправена и вървеше с къси, бързи крачки... че никой мъж в Конгреса нямаше да откаже да ѝ даде интервю, ако тя искаше.

По дяволите, Тийг щеше да ѝ даде друго интервю, само да пожелае.

Но днес тя не желаше да говори с него. А с Обърлин и с другите важни производители на новини.

Джима произнесе с утешителен тон:

— Тийг, време е за дневната доза кафе на Кейт. В момента е сама. Обърлин не се вижда никакъв. Защо не я заведеш в „Старбъкс“?

— Не мога. Трябва да стоя тук, докато не разбере какви ги е вършил Обърлин през всичките тези години. — Тийг посочи към компютъра, който използваше за проучване, ако Кейт му съдействаше с поведението си и престанеше да го разсейва.

— Аз мога да разследвам Обърлин. — Ролф изпука кокалчетата на ръката си, сякаш нямаше търпение да влезе в играта. — *Ще разбере* какво крие.

Ролф нямаше равен в компютрите и беше прав — би могъл да се разрови достатъчно дълбоко, за да разбере какво криеше Обърлин.

— Хубаво. — Тийг стана. — Ще слеза до партера. Но ако се натъкна на Обърлин...

— Ще кимнеш любезно и няма да се издаваш — каза сериозно Големия Боб.

— Да. — Тийг си взе микрофон със закрепени слушалки, пъкна батерията в джоба си и се насочи към вратата. — Но няма да ми е приятно.

Той тръгна да пресрещне Кейт и я откри да крачи към него в Южното крило на Конгреса.

За първи път, откакто бяха започнали да спят заедно, тя не изглеждаше доволна да го види.

По дяволите.

— Е? — Той я спря. Стоеше с ръце, скръстени пред гърдите. — Искаш ли да отидем за фрапучино?

— Не. Малко студено е за фрапучино. Но бих пила лате. Благодаря, че ме попита. — Изражението на лицето ѝ беше саркастично, сякаш ѝ беше предложил някакво предизвикателство.

Не беше. Просто я покани на кафе. Тийг не разбираше жените. Никога не ги беше разбирал.

— Добре. Хайде.

Те излязоха от Конгреса и тръгнаха към „Старбъкс“.

— Видях те да интервюираш много хора. Кое то означава, че имаш добър ден, предполагам. — Той осъзна, че прозвуча, сякаш я критикуваше.

— Не е добър. Никак. Тъй като съм в списъка с отрепките на всички, задето съм ги изоставила вчера, днес имам привилегията да отразявам вторичните истории. — Острият ѝ глас стържеше по нервите му.

— Не смятам, че вината е моя, задето те помолих да избягваш неприятности.

— Не съм казала такова нещо.

За всеки случаен свидетел беше ясно, че се карат. Тя държеше куфарчето си, натъпкано с документи, близо до гърдите си, сгънала ръце пред него. Той вървеше с празни ръце... когато беше навън, винаги вървеше по този начин, така че да е готов за нападение —

въпреки това всичко в походката му беше неестествено, сякаш не се чувстваше комфортно в собствената си кожа. Вървяха сковано, с умишлена дистанция между тях.

— Не можеш да ме обвиниш, че се тревожа, когато той те гледа, сякаш си последният му шанс за избавление — избухна Тийг.

— Последният му шанс за избавление? — Тя разтърка челото си, сякаш я болеше, и прозвуча раздражено като дете, сблъскало се с нещо, което не може да разбере. — Това е точно така. Той е толкова... толкова е нормален, когато наоколо има други хора, но когато сме сами, изглежда си въобразява, че го разбирам. Поднесох му съболезнования за смъртта на съпругата му...

— За бога, защо си го направила? — попита Тийг.

— Защото така се прави, когато срещнеш някого след смъртта на негов близък. — Тя говореше с онзи раздражен, логичен тон, който използваша жените, когато си мислеха, че мъжете са неблагоприятни. — *Опитвах се да се държа нормално.*

— Хубаво. Недей да се цупиш. — Тийг си пое дъх. — Той какво ти каза, когато му поднесе съболезнования?

— Каза, че аз съм неговата Джакки Кенеди. Какво трябва да означава това?

— Означава, че вече е избрал втората си съпруга, и че това си ти. — До „Старбъкс“ оставаше още една пряка. Извън сградата на Конгреса беше спокойно; беше нахлул студен фронт и бризът щипеше носа на Тийг.

Трима мъже в костюми стояха между тях и горещото лате.

Трима наистина едри мъже.

— И че планира да се кандидатира за президент.

— Това е зловещо. — Дори от разстояние Тийг можеше да забележи, че това не са обикновени костюмари. Бяха мощни. Шляеха се на тротоара, сякаш чакаха някого. Скалата за опасност в съзнанието му стигна червеното деление.

Кейт? Да не би да бяха инструктирани да отвлекат Кейт? Това щеше да свидетелства за странност, каквато преди не беше очаквал от Обърлин, но със смъртта на съпругата му благоумието явно му се изплъзваше.

Или появата на Кейт в живота му го бе изпратила отвъд ръба?

Кейт идваше за кафе тук всеки ден, така че би било лесно да се планира отвлечане... С нисък глас Тийг я инструктира:

— Връщаме се обратно в Конгреса.

— Защо? — Тя се обърна да го погледне. — Защото не желаяш да обсъждаш тази ситуация с мен? Знаеш ли, аз не съм само репортерка, аз съм лично замесена и имам нужда да знам какво си научил за Обърлин.

— Знам, че си репортерка. — Тримата мускулести мъжаги още стояха там, опитваха се да изглеждат сякаш чакат такси. Напрежението на Тийг ескалира. — През цялото време замисляш някакви неща през главата ми. Опитвам се да те защитя, но ти настояваш да се появяваш пред зрителите и да говориш до полуда, когато би било много по-лесно да те предпазя, ако просто си стоиш вкъщи. — По дяволите! Беше казал прекалено много.

— Да си стоя... у дома?

За първи път я видя да губи дар слово.

За съжаление, това не трая дълго.

— И кой дом по-точно? Моят? Твоят? А трябва ли да нося перли и да бърша прах, докато ти готвя вечерята и те чакам да се прибереш? — Тя пусна куфарчето си и то тупна със силен звук на земята. — Тийг, я се осъзнай. Ние не сме женени. Аз си имам работа, ти си имаш работа — да не би твоята да е по-важна от моята?

— Да. — Мъжете изоставиха небрежните си пози и тръгнаха към Кейт и Тийг. — Точно в момента е по-важна. — Като се дръпна, той заговори тихо в микрофона: — Имаме проблем навън, авеню „Конгрес“, на половин пряка от „Старбъкс“. — След това отиде до нея. — Сега би ли се върнала в Конгреса, ако обичаш?

— Да. О, да. Определено ще се върна в Конгреса. — Очите ѝ хвърляха сини искри. — Където ще работя. Ще правя интервюта със сенатори и разни други откачалки. — Тя заби пръст в гърдите си. — А ти по-добре се научи да се справяш с това. — И като вдигна куфарчето си, Кейт се отдалечи с бързи крачки.

Слава богу. Беше си помислил, че никога няма да си тръгне.

Обръщайки се, той закова поглед в мъжа най-отпред и тръгна срещу него. С кимване, но без да се усмихва, попита:

— Как е?

Едва когато непознатите свърнаха към него, осъзна, че е направил фатална грешка.

Не Кейт беше тяхната мишена.

А той.

* * *

Кейт влезе в Конгреса през главния вход.

Какъв ужасен човек. Как си беше въобразила, че е влюбена в него? Той се оплакваше от работата ѝ. Оплакваше се от начина, по който тя се държеше. Покани я в „Старбъкс“, а после я отпрати без никакво обяснение...

Имаме проблем на авеню „Конгрес“, на половин пряка от „Старбъкс“...

Тя спря. Проблем? Какво искаше да каже? Защо?... Внезапно я осени. Онези мъже... Тийг... той беше в беда!

Завъртайки се на пета, тя изтича обратно на улицата.

Но не видя никъде Тийг. Беше изчезнал. А тя не можеше да тича. Едва успяваше да върви с тези префърцунени високи токчета. Спря се и ги събу. Пусна едната на тротоара, но задържа другата в ръка. Спомни си какво беше казал Тийг: „Токчето може да е страхотно оръжие“. Тя спринтира по улицата.

Къде беше той? Къде...? Въртеше глава, търсейки го с поглед. Чорапите ѝ се нахъсаха по бетона. Тя извади мобилния телефон от якето си и се обади в полицията.

Колко далече можеше да са го замъкнали? Ами ако го бяха натикали във ван и го бяха отвлекли, за да го убият? Нямахше да го види никога повече, освен... освен снимките на осакатеното му тяло...

— Хайде, хайде, хайде — мърмореше тя, докато тичаше. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Повръщаше ѝ се от притеснение. — Къде си?

В алеята до един контейнер за боклук, зад торби и купчина отпадъци, тя мерна движение. Затича нататък и видя сплетени тела.

Четирима мъже. Те бяха. Беше глупаво да изпитва облекчение, но си отдъхна. Беше открила Тийг.

Обади се на 911. Произнесе задъхано:

— Нападение в алеята на „Конгрес“ и „Десета“. — След това пъхна телефона в якето си.

Чу удряне на плът в плът. Един мъж излетя, приведен в движение от добре насочен ритник. Той се приземи върху купчината с отпадъци, предизвиквайки експлозия от боклуци.

Кейт скочи върху него, като викаше с цяло гърло.

Двама мъже се приведоха над някакъв млад мъж на земята.

Тийг. Бяха пребили Тийг.

Като вдигна обувката си, тя замахна и заби токчето в гърба на единия. Бликна кръв.

Той се обърна.

Стиснала с две ръце куфарчето, тя се завъртя и го удари в лицето.

Той падна.

Куфарчето излетя. Тя отново извика, дълго и високо. Някой щеше да чуе. Някой щеше да дойде да помогне.

Другият мъж, онзи, който се бе надвесил над Тийг, й се нахвърли — и за секунди, както беше проснат на земята, Тийг се изправи и се превърна в разярен бик. Отблъсна го от нея. Те тръгнаха, залитайки, по алеята. А първият нападател, който лежеше в боклука се изправи и тръгна към тях. Игнорира нея и се насочи към Тийг.

Тя хвана един пълен варел с боклук и го запокити към него. Заради тежестта му не можа да го повдигне много от земята, но когато той го удари по кокалчето, онзи загуби равновесие и падна по очи.

При удара дръжката на варела се извъртя от пръстите й, откъсвайки кожа, плът, и почти измъквайки ръката от рамото й.

Тя се обърна, търсейки враг, търсейки Тийг...

И осъзна, че към нея тичаха много хора и викаха. За миг се запита отчаяно как ще успее да защити Тийг.

След това разбра, че това бяха неговите хора. Джема, Ролф, Чън, всички изглеждаха успокояващо компетентни... и ядосани. Те се задействаха и само след секунди нападателите бяха усмирени.

Кейт чу сирени. Видя проблясване на червени и сини крушки и полицейски коли.

Тийг се изправи, залитайки.

Тийг беше в безопасност.

Те бяха в безопасност.

Кракът я болеше. Ръцете я боляха. Гръдният ѝ кош се повдигаше от усилието и остатъчната паника. Документите от куфарчето ѝ се бяха пръснали по алеята. Обувката ѝ беше... боже, нямаше никаква представа къде беше обувката ѝ.

Униформените оградиха района.

Кейт погледна през тълпата към Тийг.

Той стоеше, отпуснал ръце, и я гледаше. От разбитите му устни капеше кръв. Една подутина почти затваряше окото му и Кейт почти чуваше през двора затрудненото му, хрипливо дишане.

Никога не беше виждала нещо по-красиво през живота си.

Той се взираше в нея.

Тя се взираше в него.

Срещнаха се по средата.

И Тийг каза:

— Защо не избяга? Защо се върна? Не си специалист по самоотбрана. И *ти* ли си луда?

Тя го гледаше, с полуотворена уста, и го мразеше точно толкова, колкото го и обичаше.

— Пак заповядай, задник такъв!

И като се завъртя на босите си крака, тръгна към един от полицаите, за да даде показания.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази вечер в светлата и топла кухня на Тийг Кейт извади една портокалова ледена близалка от фризера и му я подаде.

— Вземи. Това ще облекчи подутината.

С предпазливостта на човек, който изпитва болка, той я пъкна в устата си. Изражението на лицето му се смени и от агония премина в облекчение.

— Така е добре. Много по-добре. — Той седеше идеално изправен на масата, пукнатите му ребра бяха превързани, за да облекчат мъката при дишането. — Кой те е научил на това?

— Майка ми. — Кейт сновеше между фризера с многобройните му, подходящи за многократно използване торбички с лед, блендера, с неговите млечни шейкове и смутита, и умивалника, където белеше плодове. Киселината щипеше порязаните места по ръцете ѝ — една сестра в болницата беше почистила ръждата от дланите ѝ, докато чакаше да направят рентгенови снимки на Тийг и да го защитят.

— А майка ти откъде знае?

— Защото е майка. — Колко беше несъобразителна. Тя гневно изхвърли остатъците в боклука. Той също имаше майка, само че неговата майка не му беше давала ледени близалки, когато се нарани. Затова тя предполагаше, че трябва да го съжалява. Определено знаеше, че би трябвало.

Но той я беше излъгал за миналото си. Беше я излъгал и сега тя не му вярваше.

— Двамата с татко играехме на топка и в началото все я посрещах с лице. Накрая се научих.

— Виждам. Лицето ти изглежда страхотно. — Тийг се опита да се усмихне, опита се да бъде отстъпчив. От разбитите му устни бликна кръв.

Да, а стъпалата на краката ѝ бяха грапави от бягането по бетон, чакъл и боклук, пръстът на левия ѝ крак беше порязан достатъчно

дълбоко, за да се нуждае от кислородна вода, лепенка и инжекция против тетанус.

Болките не подобряваха настроението ѝ.

— Не се усмихвай — каза му тя безчувствено. — Усмивката не те прави да изглеждаш по-добре.

— Какво не е наред? — Той остави ледената близалка. Хвана Кейт за ръката, целуна ожулената кожа. — Разстроена си.

— Кой няма да е разстроен, ако пребиват гаджето му? — Тя освободи ръката си. — Окото ти изглежда ужасно. — Така беше. Бяха му направили шевове точно под веждата и докторът каза, че е извадил късмет, че не са му счутили очната ямка. — Пусни ме да ти донеса друга ледена торбичка.

— Мога и сам. — Той стана, но не ѝ позволи да отиде. — Разстроена си заради мен.

Тя се поколеба. Но какво значение имаше? Не желаше той да я докосва. И му каза:

— Не съм *разстроена* заради теб. *Бясна* съм ти.

Знаеше, че е бясна. Можеше да го види от изражението на лицето ѝ. Добре де. Мъжът трябваше да е глупав, за да не знае кога е прецакал нещата, а Тийг Рамос беше всичко друго, но не и глупав.

Тя стри синята торбичка с лед, докато вътрешността стана податлива, уви я в хавлиена кърпа и му я подаде.

— Виж, съжалявам за обувките ти — каза той. — Ще ти купя нови.

Тя бъркаше. Той *беше* глупав.

— Платих четиристотин долара за тях в Ню Йорк.

Преди той изглеждаше разбит. Сега изглеждаше болен.

— Никога не съм разбирал как жените могат да платят толкова много пари за един чифт глупави...

Трябваше да го спре, преди да е насинила и другото му око.

— Какво? Не мога да те чуя добре. Нещо си мърмориш.

— *Казах*, че съжалявам, задето се разприказвах за кариерата ти. — Като седна отново в стола, той внимателно допря леда до окото си. — Не знам тази тирада откъде се взе. Някъде от петдесетте, предполагам. Наистина не го мислех.

— Напротив, мислеше го. Не познавам мъж, който да не предпочита да е центърът на Вселената. Свикнал си да си най-

страхотният наоколо. Когато разказваш на хората за работата си, си в центъра на вниманието и не ти харесва, когато съм аз. — Виждаше колко не му се нрави истината. Добре. — Но аз мога да се справя с това. Бедата е, че да ме обвиняваш за амбицията ми, е върхът на айсберга. Когато вървахме към „Старбъкс“, защо не ми каза, че подозираш, че онези мъже са гангстери?

Той свали торбичката с лед, за да я погледне с едното си здраво око и с другото, почти затворено от отока.

— Защото помислих, че може да действат по инструкции да те отвлекат.

Да я отвлекат. Думата предизвика студени тръпки по гърба ѝ.

Баща ѝ беше отвлечен. И изтезаван. Беше убит. Тя не искаше да свърши по този начин.

Но сега говореха за съвсем друго нещо и тя нямаше да позволи на Тийг да я разсейва.

— Затова ми заповяда да се върна в Конгреса без обяснения, вместо да кажеш: „Кейт, това са лоши момчета, махай се“ и аз да избягам.

— Не, нямаше да избягаш. — Той изсумтя невярващо. — Познавам те. Щеше да направиш точно това, което направи, и да скоочиш в средата на боя.

— Ако настояваше да се изправиш срещу тях, тогава да, щях да остана с токетата си, докато дойде кавалерията.

— Не си тренирана да се биеш.

— Бих казала, че свърших добра работа. Всъщност... — тя го изгледа критично, — изглеждам доста по-добре от теб.

Той се върна в стола си и каза рязко:

— Те ме разбиха.

Тя видя, че е наранила мъжката му суета и това ѝ достави огромно удоволствие.

— Нуждаеше се от помощ и я получи — от мен. — Обаче бе очевидно, че щеше много да почака, докато адът замръзне, преди той да ѝ благодари. — Ако ми беше казал истината, поне щях да знам какво става. Да съм подготвена, вместо да ме хванат изненадана. Нямаше да се чувствам като... — о, не, гласът ѝ потрепери — като някаква безмозъчна хубавица, увиснала на ръката ти. — Като всички

други безполезни жени, с които някога се бе срещал. Като някоя от тълпата.

— Има и по-лоши неща, които човек може да бъде. — Той сложи леда отново върху окото си, сякаш дискусиата бе завършила.

— Отколкото безмозъчна хубавица? — Обидата я извади моментално от сълзливото настроение. — Не, няма!

— Би могла да бъдеш мъртва!

— Те нямаше да убият *мен*. Канеха се *теб* да убият. — Тя заби пръст в лицето му. — Крецеше ми, защото не съм им позволила да те убият.

— От мен се очакваше да те пазя.

Той явно страдаше от характерната за мъжете глухота, така че тя повтори:

— Крецеше ми, защото не съм им позволила да те убият.

Сега той *повтори*:

— От мен се очакваше да те пазя.

Явно тя бъркаше. Това не беше мъжка глухота. Това беше мъжка идиотщина.

— Това вече е прекалено. Научих си урока. Позволих на любовта да избие почвата под краката ми и да отнеме здравия ми разум, който винаги съм имала, но днес ми показва грешката ми. Първо Брад ми се развика, че не си върша работата. След това трябваше да говоря с онзи мръсник Обърлин три пъти. — Тя размаха пред Тийг три пръста. — След това ти ми се развикваш, защото не съм избягала, пицейки като някоя от глупачките, с които обикновено спиш. Хубаво. Ще направя това, което правя най-добре. Ще разкрия историята за Обърлин, ще го изоблича като убиец и бог знае като още какъв, и след това ще върна живота си към нормалното.

— Нормалното? Ще върнеш живота си към нормалното? — С контролирана сила той хвърли торбичката с лед в умивалника. — Знаеш ли колко глупаво звучи това? Животът ти няма да се върне към нормалното! Ще бъдеш мъртва като Евелин Обърлин. Като Лана Незнамкояси, която той е убил. Като другите, които вероятно също е очистил. Още не сме го казали, но осъзнаваш ли, че тук става дума за сериен убиец? За убиец с пари и власт, който убива без никакво разкаяние?

— Сериен убиец, който явно преследва *теб*. — Това го накара да млъкне... за пет секунди.

— Аз не съм мишената. Той иска да ме махне от пътя си, за да може да стигне до теб.

— Невероятно блестящият ми аналитичен ум вече го схвана. За съжаление, няма значение дали си, или не реалната мишена, ти също ще бъдеш убит. — Днес Обърлин я беше накарал да настръхне. Начинът, по който я гледаше, по който търсеше предлог да я докосне... тя не бе признала на Тийг, но Обърлин беше казал някои неща. Неща, които звучаха невинно, но не бяха.

Кейт, от първия миг, в който ви видях, знаех, че вие сте жената, която може да ми помогне да преживея смъртта на съпругата си.

Но, сенаторе, когато се срещнахме за първи път, съпругата ви не беше мъртва.

Той се засмя сърдечно. *О, Кейт, умна сте... но също така и красива. Трябва да се грижа за вас. Все пак сте собствената ми специална репортерка.*

Не можеше да каже на Тийг тези неща. Той щеше да побеснее, да я заключи в кула от слонова кост и да се втурне по възможно най-опасния за себе си начин да преследва Обърлин. Беше поласкана, че Тийг е мислил достатъчно за нея, за да е толкова загрижен — всъщност, повече от поласкана, беше се влюбила още по-дълбоко — но не би му позволила да я пази с цената на собствения си живот.

Вече беше загубила баща си. Не можеше да изгуби и Тийг. Нямахше да може да го понесе.

— Аз съм дяволски добра репортерка — каза тя — и ще направя това, което мога най-добре. Ще проведе собствено разследване, лично ще събера факти...

— Вече съм възложил това на един човек да го направи. Ролф го разследва по интернет и Обърлин излиза чист като сълза.

— Това е невъзможно. Невъзможно е да няма поне един човек, който да мрази сенатора. — Червената мъгла от гняв и страх се разсея малко и мозъкът ѝ започна да отмята фактите. — Демократите, републиканците, консерваторите, либералите... все някой трябва да го мрази.

— Явно никой не си позволява да изрази публично враждебно мнение.

Тя подсвирна.

— Това е страхотно. Трябва да отида до източника.

— За какво говориш? — Той натърти всяка дума.

— Ще отида до Хобарт. — Тя вече потриваше ръце в съзнанието си. Щеше да търси потулени неща, които отчаяно се нуждаеха от това да бъдат разкрити. Това беше история.

— Не. — Тийг поклати глава, сякаш единствен знаеше какво е правилно да се прави. — Не, няма да ходиш в Хобарт.

— Не бъди глупав. Обърлин е родом от Хобарт. Оттам е и госпожа Обърлин. Трябва да имат останали някакви роднини.

— Освен ако не е убил и тях.

— Не преувеличавай. Боже господи, държиш се, сякаш ще хукна, обявявайки, че разследвам сенатор Обърлин, и ще позволя на местните гангстери да ме очистят. — Тя се опитваше да контролира раздразнението си, опитваше се да говори разумно на мъж, лишен от разум. — Хобарт е просто град, Тийг, малко градче с около пет хиляди жители, с четири светофара и районни състезания по родео извън града.

— Вече си проучила мястото — каза той, очевидно слисан. — Кога го направи?

— Веднага щом осъзнах, че сенатор Обърлин ме преследва. Звъннах в градския съвет за статистика.

— Не. — Тийг удари с длан по масата. — Няма да отидеш.

— Не? „Не“ ли ми казваш? — Кейт гореше от желание да удари с длан синините му, надменната му, самоуверена физиономия. — Не си ми шеф. Не си ми съпруг. Ти си ми само любовник и днес доказа убедително, че има голяма разлика в начина, по който гледаме на нашата връзка.

— Има голяма разлика в начина, по който гледаме на света. Ти имаш пари, които те пазят. Имаш родители, които те защитават. Ти си привилегирована жена. Мислиш, че доброто триумфира, а злото се наказва, но това са абсолютни глупости. Бях къде ли не с военноморските сили, и злото триумфираше през цялото време.

— Такава ли мислиш, че съм? — Как е възможно да беше живял с нея, да беше говорил с нея, и толкова да греша? — Някаква принцеса

от вълшебна приказка, която вижда доброто във всекиго? Цвете в саксия?

— С този план да преследваш Обърлин ти доказва, че си такава.

— А ти доказва, че изобщо не ме познаваш. — С мнението си и думите си я беше стъпкал в земята, карайки я да се чувства малка и незначителна. С нисък глас произнесе: — Живяла съм в страни, където жените струват по-малко от конете, където нежеланите бебета се оставят на стихииите, за да умрат. Виждала съм деца да умират от глад, с подути корем и стърчащи кости; а ние не можем да ги нахраним достатъчно бързо, за да ги спасим. Виждала съм жени, изнасилени от група бандити, и разрушени от войната села. — Образите прелетяха през съзнанието ѝ. — И да, когато бях дете, родителите ми ме пазеха, но искаха също така да познавам света, в който живея. Искаха да бъда личност, която гледа на другите членове на човешката раса като на мои братя и сестри. Така че когато станах достатъчно голяма, видях всичко това. Татко, мама и аз работехме в бежански лагери. Работехме в болници. *Помагахме.*

Сигурно изглеждаше разярена, защото той започна да отстъпва.

— Добре, добре, сгрешил съм. Видяла си света. Просто мислех...

— Познавам жестокостта. Познавам безсмислената смърт. — Не даваше пет пари какво мисли той. — Знаеш ли, че когато баща ми умря, правителството посъветва мама и мен да не гледаме тялото? Убиецът му беше проявил такава жестокост. — Тя понижи гласа си до шепот, защото ако не беше, знаеше, че ще изпищи. Писък от агония, както беше пиццала преди. — Мъжете, които му бяха причинили това... ни изпратиха снимки чрез интернет. Изпратиха ни снимки на... изтезанията. Снимки на... осакатеното тяло на татко.

— Боже мили, Кейт... — Тийг тръгна към нея, изражението му беше ужасено.

Тя отстъпи. Не го осъзнаваше, но плачеше. Сълзите се търкаляха по лицето ѝ. Гърлото я болеше от усилие да сдържа хлиповете си.

— Никога не си имал някой, който да се грижи за теб, така че никога не си губил никого... когото си обичал. — Гласът ѝ секна и тя неутешимо обгърна тялото си с ръце. — Аз имам, така че не ми казвай... че съм слаба, а ти си силен, че ти можеш да застанеш срещу демоните... а аз не мога, защото не си преминал... най-важния от

всички тестове. Не си умирал от разбито сърце... и не си се будил на другия ден, за да умреш отново.

Тя се втурна към стълбите, но той я хвана, преди да е изчезнала през кухненската врата. Стисна я в прегръдките си и я задържа. Кейт се опита да избяга, но не можа да се накара да го блъсне в ребрата, а собствените ѝ спомени я накараха да се разплаче още по-силно.

Беше добре възпитана, привилегирована жена, а точно сега искаше да е безчувствена кучка.

— Съжалявам. Не знаех. Мислех, че знам, но... Ти си смела жена. — Той я държеше с една ръка, а с другата я галеше по косата.

Точно от каквото не се нуждаеше сега. Състрадание. Колко противен, евтин трик от негова страна, да я накара да го харесва отново.

— Когато похитителите изпратиха онези снимки на майка ми и мен, те бяха през цялото време в съзнанието ми. — Тя трепереше в ръцете на Тийг. — Навсякъде, където погледнех, денем и нощем, виждах кръв и съсиреци. Не можех да спра да мисля за това. Той ме отгледа. Обичаше ме. Научи ме да спортувам, да бъда уверена, научи ме да се шегувам. Научи ме да правя правилните неща. А го бяха измъчвали. — Тя си пое болезнено въздух. — Драли са го. Единственото, за което мислех, е, че е умрял в агония. Мама каза, че спомените ще избледнеят. — Кейт поклати глава, истината беше прекалено жестока, за да зараснат раните на съзнанието ѝ. — Но тя също беше в агония. Чувах я да плаче нощем.

Тийг прокара ръка нагоре-надолу по гърба ѝ.

— Беше права, обаче. Спомените накрая избледнях. Виждам ги от време на време — нощем в сънищата си и денем, когато отразявам случай за малтретирано дете или автомобилно меле. — Сърцето ѝ се сви от болка. Тя познаваше усещането. Беше прекарала месеци след смъртта на баща си, измъчвана от това същото чувство.

Сега спорът с Тийг го беше извадил наяве отново, и я болеше още повече.

— М-мразя те.

Тя лъжеше.

Не мразеше Тийг. А спомените.

— Знам. Права си. Аз съм негодник. — Той я отведе до един кухненски стол и седна, като я придърпа върху скута си, и я прегърна,

докато тя спря да плаче. — Веднага щом се погрижим за Обърлин, ще си избършеш краката в мен и ще се махнеш.

— Д-да. — Идеята я накара да се почувства още по-зле, като се има предвид, че и без това се чувстваше отворително. Плачът винаги я докарваше до това.

Знаеше, че *изглежда* ужасно. Заради плача.

Тийг явно не забелязваше. Гледаше я, сякаш тя бе най-красивото създание, което някога е виждал.

Не беше честно.

— Не трябваше да казвам онези глупости. Но знаеш ли? — Целуна я по челото. — Ще ти кажа. Завиждам ти за твоите родители. Не е благородна завист, нито пък дълбока, грозна ревност, че си имала нещо, което аз никога не съм имал и никога няма да имам. — Сега я караше да му съчувства.

Тя не искаше.

— Имам нужда от кърпичка.

— Майка ми ме презираше. — Той й подаде една кухненска кърпа от масата. — Баща ми я е изоставил, преди да разбере, че чака бебе. Нейният баща я изхвърлил, когато открил, че е бременна. Не можел да я понася. През рамото й минаваше една ивица с размерите на фолксваген. От деня, в който съм се родил, тя намрази и мен, и бремето, което представлявах за нея.

Кейт впери очи в кърпата, после сви рамене и избърса очите си.

— Никога не си ми споменавал за това. Някога казвал ли си ми цялата истина за нещо?

— Казвам ти сега. Искаш ли да я чуеш, или не?

Разбира се, че искаше. Искаше всяка трошица информация, която можеше да събере за Тийг. Тя затвори очи, но по бузата й се търкулна издйническа сълза. Не искаше да обича по този начин. Болеше прекалено много.

— Кажи ми — произнесе тя.

— Майка ми казваше: мислиш се за много умен. Мислиш, че можеш да си нещо повече от помия в канала. Повече от мен. Ти си същият като мен, едно от копелетата на най-голямото копеле от всички, и ще умреш като нас, останалите.

Кейт не искаше да изпитва съчувствие, но изпитваше. Той описваше нещастната си младост с нехаен тон, но истината беше... че

е страдал. Страдал също като нея, макар и по-бавно, агония на самота и липса на обич, просмукали цялото му детство и целия му живот.

— Тя каза... тя каза: Тийг, ах ти, проклет малък негоднико, ти, мелез такъв, ако те намушкат, на никого няма да му пука. Не и на мен, във всеки случай. Но това... но това дете... — Той спря и задиша тежко.

Кейт беше искала да го види как изпитва болка. Сега желанието ѝ се беше изпълнило. Всяка дума сякаш се забиваше в сърцето ѝ.

— Всичко е наред. — Кейт го прегърна леко, за да не нарани спуканите му ребра. — Тя не го е мислела.

— Какво? — Той я изгледа, сякаш беше забравил, че седи на коленете му.

— Майка ти не е мислела това, което е казала — че няма да ѝ пука, ако те убият.

— Мислеше го. Иронията беше, че тя умря по този начин. Водехме гангстерска война. Аз бях един от големите клечки. Тя не искаше да ме... не искаше да ме пусне да отида, но отидох. А когато всичко свърши, тя излязла на улицата и била простреляна от заблуден куршум. Нещо по-лошо... — той си пое дълга, накъсана глътка въздух — по-лошо... — Втренчи се в Кейт, сякаш искаше да говори, но думите не излизаха.

Тя затаи дъх, чакаше уверението, което да докаже, че макар да не я обича, ѝ вярва. Най-накрая той поклати глава и се свлече назад в стола.

— Добре. — Кейт потисна разочарованието. — Първо на първо, ти не си я убил. Предполагам, че изглежда по този начин, тъй като е излязла да те прибере.

Той изсумтя.

— Не, Кейт. Не мен.

— Кой, тогава?

Той сви рамене и отвърна глава.

Кейт взе решение. Когато всичко това отминеше, щеше да изостави принципите си и да проучи Тийг. Каквато и тайна да криеше той, тя го съсипваше... съсипваше двама им.

— Колкото до това, което ти е казала за помията в канала... не е била права. — Кейт нямаше съмнение в това. — Ти си умен и

амбициозен, и си талантив. Ти вървиш по твоя път към върха и никой няма да те спре.

— Благодаря. — Раменете му се изправиха. — Мисля това през повечето време, после чувам гласа ѝ в главата си и си спомням звуците от онзи ден и... затова ти завиждам, и това влошава още повече нещата. Твоята майка е всичко онова, което съм си представял, че една майка трябва да бъде. Тя пече сладкиши, шие, забавна е, тя... те обича. Толкова много. Това е като... реклама на „Кодак“, толкова те обича.

Кейт осъзна накъде го избива с това, но не виждаше изход.

— Заклех ѝ се, че ще те държа в безопасност. Трябва да ми позволиш да опитам, ако не заради себе или мен, то поне заради нея. Тя е добра жена и заслужава по-добро, отколкото да види детето си в ковчег.

За мъж, който не е имал майка, която да го научи, страшно много го биваше да вменява чувство на вина.

— Да, и аз не мога да стоя и да чакам да се случи неприятност. Това ми напомня за онези дни на безпомощност, когато не знаех какво се е случило на татко, и не бях в състояние да направя нищо, за да помогна.

И нея я биваше във вменяването на вина.

С цялата сериозност той обмисли думите ѝ.

— Мога да го разбера. Добре. Да направим компромис. Ако ми дадеш три дни да събера още информация за Обърлин, няма да се меся в работата ти.

Тя направо не можеше да повярва. Майка ѝ казваше, че можеш да научиш един мъж, но никога не можеш да го научиш много. Тийг доказа, че майка ѝ греши. Той разбра нейните притеснения; беше готов да преговаря.

— И няма да ме следиш през цялото време?

— Стига да обещаеш, че ще се обаждаш на всеки няколко часа.

— На всеки четири часа. И няма да изпращаш никого по петите ми?

— Ужасно подозрителна си.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Няма да те следя, няма да пращам друг да те следи, стига да ми казваш къде отиваш и...

— Да се обаждам на всеки четири часа — довърши тя вместо него. — Ще ми вярваш, дори ако трябва да се занимавам с Обърлин и ще ме информираш за всеки прогрес, който постигаш.

Можеше да види по изражението му, че не му се иска да се съгласява с това. Но бяха оцелели в първата си битка. Беше битка, която разкри прекалено много и то твърде скоро, и показва толкова уязвими чувства, че я заболя както за нея самата, така и за него. Тя стана от скута му.

— Хайде. Можеш да го направиш. Не мога да живея в затвор от сигурност.

Той затвори очи. Изглежда търсеше правилните думи, правилните емоции. Тя можеше да види борбата му.

— Бих те държал в затвор, ако можех. Наистина бих направил всичко, за да те държа в безопасност.

Очите му се отвориха. Бяха тъмни, но не студени. Не празни.

Топли, живи, пълни с емоция.

— Но в някакъв момент — каза той — ще трябва да те пусна да отидеш.

Това беше, помисли си тя, класическо и благородно отстъпление.

— Аз съм възрастен човек. За двацет и четири годишния си живот съм преживяла повече, отколкото повечето жени преживяват за сто.

— Ще направя всичко възможно, за да бъда сигурен, че няма да имаш преживявания, които те карат да се чувстваш като стогодишна. — Той също стана. — Целият съм в травми, счупени ребра, лицето ми е още подуто и чувствам устните си като хамбургер. — Той въздъхна тъжно. Но ще съм като нов само след няколко седмици.

— Така е. — Тя му подаде ръката си. — Искаш ли да отидем на горния етаж и да ми позволиш да се погрижа за раните ти?

Той сложи ръката си в нейната и ѝ позволи да го отведе.

— Ако обичаш.

* * *

Гейбриъл беше приемният син на семейство Прескът, с тъмна коса, зелени очи и скули на маянска статуя. Беше сирак, откакто се

помнеше, и като дете се беше научил да внимава да не се привързва и да не обиква. През ранните му години привързаността беше трик, който да го накара да се държи добре или предшественик на шамар. Така че когато беше на единайсет и Прескът го взеха, той се държа през първата година предпазливо и резервирано. Не създаваше неприятности, но и не се присъединяваше към семейните празненства или груповите прегръдки.

Ходеше на църква само защото господин Прескът беше свещеник. Помагаше в енорията само защото госпожа Прескът беше пасторска съпруга. Беше любезен към по-голямото момиче, Хоуп, защото тя бе толкова добра във всичко — в спорта, в рисуването, беше отговорна и весела — и ако беше груб с нея, тя щеше да се опитва още по-упорито да го спечели. Той нямаше да може да го понесе.

Ходеше на училище и изкарваше хубави оценки, защото семейството си имаше достатъчно неприятности заради Пепър, която непрекъснато се забъркваше в неприятности.

Помагаше за бебето Кейтлин, защото... ами, защото не можеше да не помага. Той обичаше бебета, винаги беше обичал, а с нейната тъмна, пухкава косица и сините ѝ очи, Кейтлин беше толкова хубава.

Изглеждаше досущ като майка си на бебешките ѝ снимки.

Накрая Прескът преодоляха съпротивата му.

От първия му ден у тях Пепър явно мислеше, че той е бунтовник като нея, и вечно търчеше при него с проблемите си. Той вечно се мъчеше да оправдае скандалното ѝ поведение пред родителите ѝ и всеки път успяваше да ги убеди да я пуснат да излезе.

Когато бе започнал училище в Хобарт, някои от момчетата го тормозеха. Хоуп се намеси и хубавият, обикновен бой, с който се посрещаше всяко новопристигнало момче, прерасна в яростна битка, която включваше и разярената Хоуп. Въпреки че се наложи едно посещение в кабинета на директора, за да измъкнат Хоуп и Гейбриъл от неприятности, Прескът заявиха, че са доволни от децата си — като включваха в това число и Гейбриъл, разбира се.

Мама Прескът го прегръщаше всяка вечер, преди той да отиде да си легне, и всяка сутрин, преди да тръгне за училище. Татко Прескът го мъкнеше в работилницата, за да го научи да работи с дърво, защото — казваше той — в една къща с жени мъжете трябва да си имат

собствено място. А петседмичната Кейтлин се усмихна с първата си бебешка усмивка на него.

Ето защо на втората Коледа с Прескът той благодари на новите си родители, като ги нарече „мама“ и „татко“.

За миг коледното тържество бе притихнало. Татко му се усмихна и кимна. Очите на мама се напълниха със сълзи и тя го прегърна. Това беше за Гейбриъл паметен момент, един от двата, които го определиха за останалата част от живота му.

Другият беше убийството на родителите му и разбиването на семейството му.

Сега си бе възвърнал повечето от близките. Хоуп и Зак, и техните деца. Пепър и Дан, и децата им.

Но не знаеше къде е Кейтлин. Липсата на тяхното „бебче“ разяждаше тъканта на семейната цялост.

Точно сега Хоуп, Пепър и Зак летяха от Бостън, за да се присъединят към Дан и Гейбриъл, Джейсън Ърбано и Гризуолд в Остин. Цялото семейство и приятелите им бяха решени да видят завършека на тяхната операция. Всички искаха да присъстват, когато Джордж Обърлин бъде хванат в капана. Искаха да го накарат да признае за убийството на техните родители; щяха да се опитат да изтръгнат информация за Кейтлин.

След това с божията помощ щяха да я намерят.

Това беше кулминацията на едно двайсет и три годишно страдание, душевна болка и планиране. Семейството балансираше по острието на нож. Нямаше да позволят нищо да застане на пътя им. И на никого да съсипе техния шанс.

Ето защо, когато Гейбриъл чу да се включва алармата на компютъра му, прочете мигащото съобщение и вдигна телефона.

— Здравсти, Дан, знаем ли нещо за „Рамос Секюрити“? Защото някой души около сенатор Джордж Обърлин.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Първото нещо, което Брад направи сутринта, беше да извика Кейт в офиса си.

— Как изглеждат очите ми? — попита той.

Тя ги погледна, бяха със зачервени ръбове и замъглени.

— Добре? — рискува тя.

— Изглеждат като две дупки, пропикани в снега. — Той се наведе заплашително над бюрото си. — Не е ли така?

— Да, сър.

— Защото точно така се чувстват. Знаеш ли какъв голям трън в задника си? — погледна я той.

— Имам някакви подозрения. — Още ли беше бесен, че не е била на гласуването за училищното финансиране?

— Не. Няма начин да знаеш какви неприятности ми създаваш. — Той отвори чекмеджето на бюрото си и извади преполовена бутилка бърбън. — Първо за добрия сенатор, после за проклетото ти гадже.

Едно по едно.

— Добрия сенатор?

— Той беше този, който искаше да те назнача. Може да се каже, че *настояваше*.

— Настоявал е. — Тя едва успяваше да схване смисъла на думите на Брад. — Сенатор Джордж Обърлин е искал аз да бъда назначена на тази работа? *Тази работа?*

— Да, по дяволите! Обади ми се по телефона една вечер и, както винаги, направих каквото ми каза. Обърлин има този ефект върху хората. — Острият дъх на бърбън се разнесе над бюрото, когато Брад напълни една пластмасова чаша.

— Защо? Защо е искал да ме назначите?

— Не знам. Не съм в списъка от хора, на които е разрешено да му задават лични въпроси. Намирам се прекалено ниско под него в социалната йерархия. На лекарства съм заради... — Брад се спря. — Обърлин не ми се доверява.

Тя изстина.

— Трябвало ли е да назначавате и други репортери заради него?

— Не, сега беше за първи път. — Брад поклати глава.

Брад беше пиян. А може би повече от пиян? Кока? Успокоителни? Не знаеше какъв му е проблема, защо е на лекарства. Не я интересуваше. Той говореше; тя слушаше.

— Не предадохте по новините, че съпругата на Обърлин се опита да ме наръга с нож. Защо? Защото трябва да правите каквото той ви е казал ли?

— Не си ли умна? — надсмя й се Брад. — Един обикновен Айнщайн в рокля измежду репортерите. Но за човек, който се перчи наоколо и си мисли, че знае всичко, явно разполагаш с цял куп кукловоди, които те управляват зад сцената.

— Кой да ме управлява?

— Поредното от гаджетата ти. Не трябваше да следвам инструкциите, но какво мога да направя? Няма да се оставя да ме пребият заради малката мис Монтгомъри.

— Да не би да говорите за Тийг Рамос? Тийг ви е инструктирал? — Очите на Кейт се присвиха до цепки. Брад може да беше всякакъв, но не и откачен, той се страхуваше... *за нея*.

Но точно сега не говореше смислено.

— Тийг иска да ти възложи нещо, което да те държи заета и вълн от неприятности. — Брад отпи дълга глътка бърбън. — Така че ще те изпратя да интервюираш учители от основното училище във връзка с финансирането им и как това ще се отрази на тяхната работа.

— Добре. — Тя знаеше, че звучи жизнерадостно. Беше лошо, обаче, че не може да спре да стиска ръцете си в юмруци.

— Какви неприятности може да имаш в едно основно училище?

— Напълно сте прав. Какви неприятности мога да имам, вършейки работата си? — Тийг беше казал, че й вярва. Че няма да я проверява. Беше излъгал... макар тя да подозираше, че не е осъзнавал, че Брад започва да дрънка, когато е пиян.

Беше толкова ядосана, че направо не можеше да диша.

— Трябва да говоря поне с трима учители.

— Най-малко. — Брад не би могъл да бъде по-равнодушен.

— Евентуално един от Остин, един от Ню Браунсфилд и един... някъде на село. — Тя се поколеба. — Да кажем... Хобарт, Тексас.

— Разбира се. Стига да съществува някакъв Хобарт, идете и интервюирайте един учител от там. И не се връщайте, докато не свършите. Аз съм, вярваш или не, зает човек, и имам да върша по-важни неща от това да наглеждам всеки репортер, който работи за мен. — Брад ѝ помахаш с пръсти: — Бай-бай.

Тя стана, предадена и лишена от гордост.

— Хобарт съществува. Благодаря, Брад. Помогнахте ми много.

* * *

— Как е Обърлин днес? — попита Тийг, когато влезе в главния охранителен офис.

— Не толкова нервен, колкото вчера — отвърна Джема, заковала поглед в мониторите. — Макар че започна да разпитва за Кейт. Виж. — Тя посочи. — Току-що говори с Линда Нгуен, която изглеждаше сякаш ще му откъсне главата.

— Това момиче по-добре да внимава. — Големия Боб се облегна назад в стола си и затвори очи. — Изглежда нашият човек го бива много сам да къса глави.

— Или най-малкото да ги удря. — Ролф седна пред компютъра. Той прецени Тийг с поглед. — Изглеждаш ужасно, Тийг.

— Добре съм. — Тийг не обръщаше внимание на травмите си, но знаеше, че ако те не го бяха спасили, онези главорези щяха да го смачкат и той да получи вътрешни кръвоизливи и много счупени кости... ако, разбира се, имаше късмета да оцелее. Явно Обърлин не беше заповядал да го убият, иначе в момента да е в моргата с дупка от куршум в гърдите. Сенаторът бе искал само да го предупреди, или да го накаже, че навлиза в чужда територия, или и двете заедно. Или пък така да го подреди, че Кейт да не го обича повече... което не се бе получило много добре.

— Да, той е добре — каза Големия Боб. — Никого не го е грижа за него. Как е Кейт?

— Тя е добре, благодаря.

— Бие се добре за момиче. — Големия Боб повдигна една от къдриците на Джема.

Тийг се засмя тихо. Сладкото му момиче Кейт се беше втурнало право в битката, и като размахваше токчето и куфарчето си, разби двама професионални биячи. Е, те явно бяха инструктирани да не я нараняват, но тя все пак им бе нанесла щети.

— Мъжете, които те биха... са в затвора, обвинени за нападение и нанасяне на телесни повреди. От полицията казват, че онези не знаели кой ги е наел. Единственото, което получили, било обаждане по телефона и валидна карта „Виза“. — Джема погледна мрачно. — Която, между другото, е издадена на адрес в Мексико.

— Въображаем — каза Тийг.

Снощи Кейт беше повече от охотна да се притиска в него и да го целува нежно, да гали всяко от нараняванията му и да прави секс с вниманието на влюбена жена. И изглежда не осъзна... но каза, че го обича.

Е, не точно. Беше казала: „Оставям любовта да избие почвата под краката ми и здравия разум от главата ми“.

Той не ѝ отговори, но това не означаваше, че не е забелязал. Затова се беше подпрял на леглото и се бореше с всеки примитивен завоевателен инстинкт да ѝ позволи тя да го люби. Това беше извратено, но боже, наградата си заслужаваше.

— Шефе? — Ролф му направи знак. — Имам нещо за теб.

Отърсвайки се от унеса, Тийг отиде при него.

— За Обърлин?

— Интересен негодник е той. — Ролф заби нордическите си сини очи в Тийг. — Искам да изтъкна, че се наложи едно сериозно хакване, за да стигна до това.

— Искам да изтъкна, че точно затова ти плащам дебелите пачки. — Като придърпа един стол, Тийг се настани върху него. Пукнатите ребра адски го боляха.

— Искам да изтъкна, че може да се наложи да ме измъкваш от затвора, защото трябваше да се хакна във федералните компютри.

— Не се притеснявай, човече. — Тийг сложи ръка върху рамото на Ролф. — Ще идвам във всички дни, разрешени за посещения.

— Тогава значи всичко е наред. — Ролф посочи екрана на компютъра си. — Една жена в Хюстън — Глория Кънингам — е говорила с полицията и с ФБР за добрия сенатор, практически обвинявайки го в злоупотреба и убийство. Тя е от Хобарт, Тексас,

откъдето е и Обърлин. ФБР се раздразнили. Явно не са били щастливи от пожара в съда, който се бил случил няколко години преди това. Били унищожени купчина официални документи. Това ги накарало да се вслушат в думите на госпожа Кънингам много сериозно. В момента разследват други неща в Хобарт. Престъпления, които са били прекалено лесно разрешени от местните ченгета — и необяснени смъртни случаи. Изпратили са няколко агенти да посетят Обърлин и рапортите на агентите не са добри. — Ролф се извърна от екрана. — Явно смятат, че Обърлин съвпада с профила на евентуален сериен убиец.

— Да. — Тийг се отдръпна. *Сериен убиец.* Снощи за първи път бе произнесъл тези думи пред Кейт. Днес ФБР бяха на същото мнение.

— Не е убивал за удоволствие, нали разбираш, само хора, които са заставали на пътя му. С тази физиономия, каквато си направил, бих казал, че си застанал на пътя му.

— Знам — каза Тийг. — Не искам да се отдръпвам от пътя му, обаче. Ако го направя, няма да стои нищо между него и Кейт. — А тя си мислеше, че... тя каза, че обича Тийг. Не че той не би защитил друг със същата страст, но нещо специално се бе случило, когато беше произнесла тези думи.

Обича го.

Пръв Големия Боб и останалите бяха казали, че е хлътнала по него. След това думите й: „Оставям любовта да избие почвата под краката ми и да отнесе всичкия здрав разум, който имам“.

Ако Тийг беше умен, щеше да изхвърли този коментар от ума си и никога да не помисли отново за него. Ако беше безскрупулен негодник, какъвто беше, щеше да използва обичта й, докато му дадеше всичко, което той искаше, и после да я изхвърли от живота си.

Но той изпитваше тези вълнения... емоции... не можеше да ги определи, но от онова, което хората бяха казали, и от гледаното по филмите, онова, от което се боеше, че емоционалните вълнения трябва да бяха...

— Къде е тя? — попита Джема.

— На безопасно място. — Така поне се надяваше. Надяваше, се, че Брад спазва инструкциите му и я е изпратил днес някъде по работа.

Наистина, Тийг бе направил услуга на Кейт, изкарвайки я от сградата на Конгреса. Навън беше студено. Беше красив есенен ден.

Трябва да имаше новини в Остин, които тя можеше да отрази. Плюс това щеше да е в безопасност.

Тя го обичаше. Глупачката тя, обичаше го. А той...

— Какво ще правиш с това? — Ролф имаше предвид рапорта на ФБР.

— Ще отида при тях с информацията, с която разполагам — отвърна Тийг. — Да осигурят защита на Кейт.

— И на теб — добави Големия Боб.

— И на мен. — Колебаеше се дали да се обърне към остинската полиция. Обърлин разполагаше с прекалено голяма власт. Но ако ФБР вече го разследваха, би трябвало да погледнат на информацията му сериозно. Мобилният му телефон иззвъня. — Ще изчистим проблема, преди Кейт да е направила нещо глупаво.

— Да, като например да спи с теб — каза Джема.

Като извади телефона от джоба си, той погледна номера върху дисплея.

Госпожа Монтгомъри. Майката на Кейт.

Обзеха го опасения. Ами ако му кажеше, че е бил прав, че не заслужава да докосва дъщеря ѝ? Ако поискаше да знае истината, цялата истина за миналото му?

Или пък имаше информация, която би му помогнала да открие истината за манията на Обърлин по Кейт?

Той натисна бутона за приемане на разговор.

Плътният и сладък тексаски глас на госпожа Монтгомъри го поздрави.

— Тийг, колко е хубаво да си поговоря с теб отново.

Той знаеше, че не му е звъннала, за да си разменят любезности.

— Добре ли сте? — Обърлин не беше изпратил никого да я нарани, нали? — Сама ли сте?

— Да. Да, добре съм. Няма никого тук. — Гласът ѝ се промени, стана напрегнат. — Може ли да се отбиеш?

— Тръгвам. — Той махна с ръка на екипа си и се насочи към вратата.

Срещна Хуанита, която идваше. Инвалидната ѝ количка бръмчеше, но поздравът замря на устните ѝ, когато той обхвана брадичката ѝ и погледна надолу в кафявите ѝ очи.

Беше казал на Кейт, че вярва в Съдбата. Това беше доказателство за нейното съществуване. Хуанита беше тук, точно сега, живо напомняне за това, което би могло да се случи, когато слушаше собствената си безразсъдна душа.

— Какво не е наред, querido? — прошепна тя.

— Нищо. — Той разтърка палец по бузата ѝ. — Засега.

Докато шофираше, го мъчеше безпокойство. Кейт не се беше обаждала. Всъщност, още не беше време. Нямахме да звънне преди пладне, но колкото повече мислеше за това, толкова повече се тревожеше за срещата си с Брад. Ако Кейт разбере, можеше... определено щеше да се вбеси.

Можеше да избегне толкова, че да направи нещо глупаво.

По дяволите, Тийг, малък негодник такъв, не можеш да водиш това дете в гангстерски бой. Не бъди толкова глупав. Ти си един проклет мелез и ако те намушкат, на никого няма да му пука. Определено не и на мен. Но това дете е само на четиринайсет. Ако нещо ѝ се случи, баща ѝ ще те убие. Виж какво ми стори на мен. Той е отвратителен брат и отвратителен баща, но не позволява на никого да ме наранява и ако някой наранява детето му, то това ще е той. Затова по-добре не я вземай! По-добре недей!

По дяволите, майко, щом тя иска да дойде, нека дойде. Всичко ще е наред. Няма да позволя нещо да ѝ се случи.

За пореден път Тийг можеше да направи нещо, воден от най-добри намерения... и да съсипе още един живот.

Госпожа Монтгомъри, която го покани да влезе, не беше същата госпожа Монтгомъри, с която се бе запознал по-рано. Тази носеше свободни кафяви панталони и синя копринена риза, вързана на панделка на врата. Вдигнатата ѝ нагоре кестенява коса изглеждаше царствено. Тя не трепна при вида на лицето му. Направи му знак към дневната, когато го пропусна да мине.

— Заповядай. Да ти предложи нещо за пиене? — Тя казваше правилните неща, но лицето ѝ изглеждаше напрегнато.

Вече не беше просто майката на Кейт, беше една уплашена жена и той реагира, както реагираше винаги, когато насреща му стоеше обезпокоена жена. Хвана я за ръката и я поведе към дивана.

— Да седнем и ще ми кажете за какво се тревожите.

Поразителните ѝ очи бяха заковани върху него. Върху натъртванията и шевовете му.

— Да не би... може ли да попитам какво ти се е случило?

— Натъкнах се на няколко души, които не харесаха лицето ми. — Болеше го при усмивка, но се опита. — Дъщеря ви събори единия с токчето на обувката си.

— Боже мой. — Госпожа Монтгомъри не отвърна на усмивката му. — Защото... Мислите ли, че е свързано с въпроса, който обсъждахте с мен преди?

— Почти съм сигурен. Знаете ли нещо, което ще ни помогне да разберем какво става?

— Смятате, че аз знам нещо за осиновяването, което не съм ви казала, но това не е истина. Или поне не беше. — Погледът ѝ се отмести от неговия. — Преди всичките тези години, почти веднага, след като подписахме документите, Скийтър каза, че ставало нещо странно. Аз... предполагам, че е бил прав, но Кейт беше моето бебче. Кейтлин. Променихме името ѝ, но такава беше рожденото ѝ име. Кейтлин. Не мисля, че е било лоша промяна, нали?

— Съвсем не. И без това сигурно е щяла да избере за галено „Кейт“ — каза той с успокояващ тон.

— Така си помислих и аз. — Малко от цвета се бе върнал върху лицето на госпожа Монтгомъри. — От първия миг, в който видях снимката ѝ, я поисках. Когато я взех... я обикнах толкова много, а тя се нуждаеше от мен. Беше толкова нещастна. Знаете ли, че първото нещо, което произнесе, беше „мама“?

— Обзалагам се, че всички бебета ви харесват.

— Не като Кейт. Тя беше специална... а аз се страхувах. Страхувах се да се върна обратно и да разбере, че Скийтър е бил прав. Че е станало нещо странно. Ето защо стояхме далеч от Щатите две години. Накрая баба ми навърши сто години и трябваше да си дойдем за голямото честване. И Скийтър... знаех, че Скийтър щеше да настоява да отидем до агенцията за осиновяване, и той го направи. — Тя се сгърчи под погледа на Тийг. — Нямаше я. Не лъжа. Беше изчезнала! Безследно. Скийтър провери архивите — оказа се, че такава агенция никога не е съществувала.

Подозрителността на Тийг премина в напрежение.

— Какво направихте?

— Проверихме... искахме да се уверим, че осиновяването е било регистрирано правилно.

— И е било.

— Да. Молих Скийтър, умолявах го да не търси повече. Той също обичаше Кейт, разбирате ли, и работеше в чужбина. Заминахме. И повече никога не го потърсихме.

— Него? — На Тийг цялата тази история не му харесваше. Знаеше само, че ще има лош край.

— Мъжът... пасторът... който ни я даде. Пастор Райт. Рус мъж, много висок и красив. — Госпожа Монтгомъри вдигна пълните си със сълзи очи към Тийг. — Този следобед гледах телевизия и видях да интервюират сенатор Обърлин за... хм... за училищното финансиране. Той приличаше... на пастор Райт, мъжът, който направи църковното осиновяване. — Тя преглътна. — Той е човекът, който ръководеше агенцията за осиновяване към църквата.

Тийг забрави за всичките си маниери.

— Мамка му.

— Да. — Тя се разплака. — Сенатор Обърлин ни даде Кейт.

Тийг извади мобилния си телефон и погледна часа. Защо Кейт не се обаждаше? Не беше пладне, но... Брад беше прецакал нещата, нали?

Докато набираше номера ѝ, госпожа Монтгомъри попита:

— Това, че сенатор Обърлин се правеше, че е пастор, е лошо, нали?

— Няма да лъжа и да казвам, че това ми харесва. — *Тийг го мразеше* — Единствения път, в който човек може да се представя за някого друго, е на парти за Хелоуин, и в случая с Обърлин това трябва да е граф Дракула.

Лицето на госпожа Монтгомъри се сгърчи.

— Аз съм виновна. Знаех, че е вероятно Кейт да е отвлечена от биологичните ѝ родители, и не направих нищо за това.

Той чуваше как телефона на Кейт звъни. Тя не вдигна.

Той прекъсна връзката. Взе ръката на госпожа Монтгомъри в своята и я погледна в очите.

— Вината определено не е ваша. А на човека, който я е отвлякъл, ако това се е случило. От всичко, което мога да кажа за Обърлин, това е най-малкият му грях.

Тръпка разтърси тялото ѝ.

— Той... дали ще убие дъщеря ми? — Явно бруталната смърт на съпруга ѝ беше сложила своя отпечатък и върху госпожа Монтгомъри.

— Моята работа е да се погрижа да не го направи. Госпожо Монтгомъри, защо не си вземете едно палто и не дойдете с мен, ще отидем във ФБР и ще им разкажем вашата история. След това аз ще им кажа какво знам и подозирам. Ще тикнем Обърлин в затвора... и да се надяваме — в ада.

Тя забърза към гардероба, извади кафяво палто, което подходеше на панталона ѝ, и взе чанта.

— Цялата тази работа е божие наказание за мен, затова, че не се опитам да направя правилното нещо.

— Госпожо Монтгомъри, освен ако нямате връзки, за които не знам, бих казал, че можем със сигурност да предполагаме, че не знаете какви са Божиите намерения. — Той ѝ помогна да облече палтото си и задържа вратата, за да я пусне да мине. — Може би сте била поставена тук, за да оправите някаква голяма грешка.

— Преди ви мислех за приятен млад човек. Сега знам, че сте такъв. — Тя излезе под слънцето с него. — Наричайте ме Мерилин.

— Благодаря, Мерилин. — Насочиха се към неговата кола, и докато вървяха, той отново набра номера на Кейт. Когато тя не вдигна, ѝ остави гласово съобщение: „Обади ми се, Кейт. Имам новини. Открихме нещо“.

Затвори, прибра телефона си и се запита защо все пак не отговаряше. Дали в момента провеждаше интервю? Или беше в асансьор, или мазе, където нямаше добро покритие?

Или Обърлин я бе отвлякъл и убил?

Ръцете му се свиха в юмруци. Той отново извади телефона си и се обади на своите хора в Конгреса.

— Джема? Кейт някъде там ли е? Не? А Обърлин? — Джема го увери, че Кейт не се вижда никъде и че Обърлин броди из коридорите и търси нещо... Кейт, може би.

Така че засега тя беше в безопасност, поне от Обърлин.

Сега, след като вече знаеше, че Обърлин е бил човекът, който е дал Кейт на семейство Монтгомъри, Тийг беше почти сигурен, че е познавал родната ѝ майка. Беше ли я убил? Сигурно това имаше предвид Евелин Обърлин, когато каза, че щял да убие Кейт *отново*.

Тийг се концентрира, опитвайки се да разбере извратените пътеки, по които се движеше мисълта на Обърлин. Но не можеше. В този миг чу някой да произнася името му с тон на изненада и възхищение.

— Тийг? Тийг Рамос?

Двама мъже вървяха към него по тротоара. Този, който бе извикал, русият, му изглеждаше познат. Не по лице, а по начина, по който вървеше, по резкия маниер на говорене. Военен или бивш военен, реши той, някой, с когото се бе запознал по пътя. Но не можеше да си спомни името му и изглеждаше злокобно, че се появява точно сега, когато Тийг беше пребит при вчерашното нападение.

— Да?

— Мисля, че те познавам. — Мъжът протегна ръка да се ръкуват.

— А аз познавам ли те? — Тийг застана между Мерилин и непознатия.

— Не, но трябва да поговорим. — Другият мъж, с тъмната коса и зелените очи, прозвуча много сериозно и напрегнато. — Имаме общ познат.

— И това е...? — попита Тийг студено.

— Джордж Обърлин. — Първият мъж прибра ръката си, но стоеше прекалено близо до Тийг.

Мерилин се обади:

— Освен ако не сте агенти на ФБР, нямаме време да разговаряме с вас. Отиваме точно там, за да ги накараме да го арестуват.

О, мамка му. Тийг вдигна ръце нагоре, готов да се бие.

— Не можем да ви позволим да го направите.

Първият мъж хвана Тийг около ребрата.

През мъглата на мигновена, шокираща агония Тийг стисна китката му и я изви.

Вторият мъж забодя игла във врата на Тийг.

Тийг падна в безсъзнание под виковете на Мерилин Монтгомъри.

* * *

Днес бе най-хубавият ден в живота на Джордж.

Днес очакваше телефонен разговор, в който да му съобщят, че „Гивънс Ентърпрайсис“ е съсипана и потънала дълбоко като „Титаник“, и че той, сенатор Джордж Обърлин, притежава сега акциите на конкурентите, струващи милиарди.

Днес щеше да натрупа състояние и власт, и да обяви намеренията си на Кейт, и най-после, след години разочарования и горчивина, тя щеше да е негова.

И днес, чествайки всичките тези постижения, той искаше да се полюбува със собствените си очи на Тийг. Мъжете, които бе наел, бяха в затвора, но не знаеха за кого са работили. А според болницата Тийг Рамос беше смазан. Не толкова много, колкото Джордж бе наредил, но достатъчно, за да иска да хвърли поглед на щетите. Джордж бе човек, който обичаше да види за какво плаща.

Той провери обичайните места: ротондата, сградата на Върховния съд, източния коридор.

Разпита обичайните си източници: екскурзовода, прислужника, господин Дуарте. Никой не беше виждал Рамос.

Дали негодникът не си беше взел свободен ден? Само заради няколко пукнати ребра и подута физиономия? Абсурд! Тексаското правителство плащаше на Рамос добри пари, за да върши работа и той я вършеше, дори ако Джордж трябваше да направи официално оплакване.

След това му хрумна ужасна мисъл. Днес не беше виждал Кейт. Да не би да изпитваше неуместно състрадание и да бе останала в къщата на Рамос да се грижи за него?

— О, не. — Джордж звънна в телевизията. — О, не. Няма да ми избягаш с това.

Операторът в КейТи Ти Ви вдигна и Джордж произнесе:

— Сенатор Обърлин е. Търся Брад Хаселбек.

— Да, сенаторе. Изчакайте, моля.

Когато Брад се обади, Джордж веднага разбра, че е прекалил с лекарствата. Звучеше маниакално.

Прекалено бързо и с прекалено весел глас той каза:

— Сенаторът! Гаджето на Кейт Монтгомъри! Предполагам, че се обадохте за Кейт Монтгомъри, но много закъсняхте! Изпратих я по работа!

— Не съм й гадже и престани с тези неуместни обвинения. — Обърлин усети прилив на горещина към лицето. Само това му трябваше. Мениджър на телевизия, който дрънка наляво и надясно, че Обърлин обича Кейт. За да се убеди напълно, че Брад е схванал, Джордж добави: — Млъквай, Хаселбек.

— Разбира се, сенаторе. За какво искате да говоря? — Брад звучеше, сякаш е обърнал и няколко пътиета. Страхотно.

— Къде е Кейт Монтгомъри?

— Ш-ш-шт — изшътка Брад с престорена тревога. — Да не тръгнат слухове, че се правите на загрижен! Вие не сте й гадже!

— Идиот! — сопна се Джордж.

— Да, тук ще трябва да се съглася. аз съм идиот. Назначих я, защото вие ми казахте да го направя и сега ще си загубя работата, защото платих прекалено много за една репортерка, която не си върши работата. Така че определено съм идиот. Но не чак толкова голям, колкото един изтъкнат дърт сенатор, който тича подир някаква млада красавица, която не дава пукната пара за него. — Брад се изкиска.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна Джордж. Все пак той беше Джордж Обърлин, сенатор в тексаския парламент. Щеше да отиде във Вашингтон. Да стане президент!

Кикотът на Брад стана по-дрезгав:

— Нищо не е толкова глупаво, колкото стар глупак. Защо Кейт да се интересува от теб, тъпите ти партита и сбръчканото ти тяло? Тя си хвана Тийг Рамос! Тийг Рамос!

— Не го е хванала. Тя не го иска — каза Джордж презрително.

— Всички знаят, че спи с Тийг!

— Не е вярно. — Джордж беше важен мъж. Кейт не би му изменила с мексиканец. С никаквец.

— Кое? Че всички знаят, или че правят оная работа заедно? — Брад понижи гласа си и пропя монотонно: — Обзалагам се, че ти се присмива всеки ден. Обзалагам се, че тя и Тийг се чукат всяка нощ и двамата ти се присмиват, че си дръзнал да си въобразиш, че ще предпочете теб, отпуснатия старчок.

— Млъкни.

— Носи се слух, че са влюбени. — Брад избухна в смях отново. — Не могат да откъснат очи един от друг.

Да. Беше ги видял да се гледат. На партито в дома му си беше помислил... но после беше открил, че Тийг ѝ е бодигард. Просто неин бодигард.

Изобщо не ги беше виждал заедно, след като Тийг бе хванал Евелин, така че предположи...

— Натискат се като зайци навсякъде, където могат. И ти се присмиват! — Брад звучеше абсолютно доволно.

Значи Кейт го е лъгала. В първия момент му се прииска да изреве. След това... след това паренето започна. Не го беше усещал двайсет и три години.

— Къде е тя? — успя да произнесе думите Джордж.

— Питаш къде е Кейт? Тийг Рамос се обади тази сутрин и поиска да ѝ възложи работа извън правителствения комплекс, така че я изпратих да интервюира учители!

— Искам да знам точно къде. Точното ѝ местоположение. — Джордж усети, че гърдите го болят от ярост. Към Рамос. Към Брад. Към Лана. Към нейната дъщеря, защото правеше същите неща, които правеше Лана — обичаше неправилния мъж.

Привикнал към гнева на Джордж, Брад каза:

— Ще интервюира учител в Остин. След това заминава за Ню Браунсфилд и някакво село!

— Някакво село? — Джордж не можеше да повярва, че е посмяла. — Къде?

— Някакво място, което не съм чувал преди, това мога да ти кажа! Ъ-ъ-ъ... — Джордж можеше да го чуе как щрака с пръсти. — Хогарт? Хеглър?

— Хобарт? — Това трябваше да е — ясен знак, че той ще триумфира отново.

— Точно така! Хобарт, Тексас! Мис Монтгомъри е в...

Джордж не изчака да чуе края на изречението. Прекъсна връзката и тръгна за колата си.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Мадам, може ли да видя застраховката ви и шофьорската ви книжка?

— Да, офицер. — Кейт намръщено започна да рови из чантата си и жабката, докато откри двата документа, които ѝ искаха. Подаде ги през отворения прозорец.

Колите профучаваха по магистралата, която отиваше на юг през окръг Хил. Шофьорите гледаха с любопитство черно-бялата тексаска патрулка с нейните червени и сини светлини, паркирана от едната страна на пътя зад черното спортно беамве.

Кейт не обичаше да има неприятности. Имаше чувството, че всички я разпознават. Искаше да потъне в земята.

Не, онова, което наистина искаше, беше да изрита Тийг заради неговите празни обещания.

— Нека проверя това, ако обичате. Връщам се след минута. — Офицерът, висока жена на средна възраст с навъсена физиономия, не проявяваше интерес към смущението, накарало Кейт да се изчерви, както и към това, че колата ѝ беше чиста, че тя бе хубаво облечена и косата ѝ изглеждаше добре.

Всъщност, когато се върна, служителката на реда се държеше още по-строго от преди. Подаде ѝ шофьорската книжка и картата за застраховка, и каза:

— Мадам, знаете ли с колко шофирахте?

Кейт знаеше точно с колко беше шофирала. Знаеше също така защо. Защото онзи негодник, когото обичаше, я беше излъгал. Не ѝ вярваше. Така че в гнева си тя беше натиснала педала на газта до дупка и се беше понесла колкото се може по-бързо към Хобарт.

— Със сто четирийсет и пет — каза Кейт. — Шофирах със сто четирийсет и пет километра в час.

— Всъщност със сто и петдесет. — Полицайката извади бележника си и започна да пише. — Знаете ли колко е разрешената скорост?

— Сто и пет.

— Точно така. Мадам, това е сериозно нарушение. — Тя ѝ подаде фиша за глоба. — За щастие, това е първото ви провинение.

Мобилният телефон на Кейт звънна. Тя го погледна и видя номера и името на дисплея. Обхвана я ярост. *Тийг*.

Точно сега нямаше никакво време за него. Той беше виновен да ѝ напишат фиш. Той беше виновен, че тя нямаше да стигне в Хобарт по пладне. А отгоре на всичко беше и гладна.

Тя изключи телефона си, хвърли го в поставката за чаша и се обърна към полицайката.

— Никога не съм правила нещо подобно преди.

— Радвам се да го чуя. Не превишавайте скоростта. Не искам да ви спирам отново.

Кейт изчака жената да тръгне към колата си, преди да я изимитира:

— Не искам да ви спирам отново.

Тийг беше виновен, че са я глобили, той беше виновен и за това, че се подиграваше на полицайката. Този човек я беше превърнал в злостен нарушител на реда.

Тя запали колата си, после внимателно се върна на пътя.

Патрулката потегли зад нея.

Кейт увеличи скоростта си до сто и пет километра.

Полицайката увеличи също до сто и пет.

Кейт включи на круиз контрол и мрачно продължи към Хобарт. Не се освободи от полицейската опашка чак докато не отмина Ню Браунсфилд. Ако успееше да се върне преди да затворят училището, щеше да има интервю с учителката късно днес.

Тази сутрин бе провела среща с учителка от основното училище в Остин за петнайсет минути. Колко време отнема на един беден, нископлатен учител да каже, че чувства, че децата от щата са били оцетени?

Това не беше история. Това беше фарс. Фарс, изфабрикуван от Тийг Рамос, голям лъжец, който трябваше добре да си научи урока.

Кейт погледна мобилния си телефон. Тийг можеше да се потревожи още малко, но... Тя сложи слушалките си и набра домашния телефон в къщата на майка си.

Телефонът звънеше, но никой не се обади. Кейт разсеяно се запита дали да не звънне на леля Керъл — мама сигурно беше отишла да каже на декораторката как да закачи завесите — но ако леля Керъл ѝ вдигнеше, Кейт не можеше да се откачи.

А ѝ оставаха само петнайсет минути до Хобарт.

Щеше да звънне на майка си отново след обяд.

И макар да ѝ беше неприятно, предположи, че ще трябва да се обади и на Тийг. Не се съмняваше, че се тревожи за нея. Но я беше грижа толкова, колкото него го бе грижа да спазва обещанията си.

В дванайсет и половина тя мина покрай табелата на градчето — „Хобарт, дом на борбените фермери, население 4802“.

Зачуди се колко точно пасва Хобарт на представата ѝ за малък фермерски град в Тексас. Точно покрай магистралата „Уол Март“ всмукваше постоянен поток клиенти. От другата страна на улицата се виждаше логото на „Събуей“ и това на „Дайъри Куин“. Един от четирите светофара в Хобарт беше разположен на това кръстовище. Центърът беше дълъг четири и широк две пресечки. Имаше мебелен магазин, пет бара, три ресторанта, плувна зала и студио по карате. Сградите в центъра изглеждаха запуснати: архитектура от трийсетте, четирийсетте и петдесетте, плачеща за почистване с пясъчна струя. В единия край на главната улица имаше нов градски съд и кметство; този комплекс изглеждаше добре. Отсреща се намираше градският парк с червени и жълти пластмасови съоръжения за игра и стар, плесенясал басейн, преграден и празен.

Кейт мина два пъти нагоре и надолу по главната улица, проучвайки терена, преди да избере ресторантчето „РоуАн“. То изглеждаше чисто, беше претъпкано, големите прозорци гледаха към улицата, а рекламните на витрината показваха гигантски млечен шейк.

Обикновено не си позволяваше млечни шейкове, гигантски или други, но просто шофирането в Хобарт подобряваше настроението ѝ. Когато си помисли за Тийг и за начина, по който я беше манипулирал, отново се разяри. Но под яростта ѝ се промъкна чувство на задоволство; беше поела контрол над ситуацията.

Когато си спомни подутото лице на Тийг и спуканите му ребра, ѝ стана лошо. Някой трябваше да разбере какво стои зад поведението на Обърлин. Някой трябваше да установи защо досега не е бил заловен. И

някой трябваше да го спре, преди да е убил нея или Тийг, или и двамата.

Тийг можеше да го спре, но първо Кейт щеше да му даде цялата информация, която му беше необходима.

Тя привлече известно внимание, докато маневрираше, за да се паркира. Явно беемветата бяха рядкост в Хобарт.

Привлече още внимание, когато излезе, и беше доволна, че е облечена в скромни черни панталони, черен пуловер и сако в зелен цвят. Всъщност, беше облечена за евентуална битка — вчера бе разбрала недостатъците да се бие в пола. И беше обула ниски обувки — стъпалата на краката още я боляха, и докато Обърлин не беше арестуван, тя искаше да може да бяга.

Вътре ресторантчето имаше вид на заведение от петдесетте, със столове от червен винил и хром, и съответни маси, и дълъг бар. Джубоксът проблясваше с флуоресцентни розови и зелени светлини, докато от него се носеха потпури от песни на Елвис. Но най-хубавото беше, че мястото беше чисто и миришеше страхотно, на хамбургери и на домашен пай. Почти всички маси бяха заети и всички глави се обърнаха да я огледат.

Тя се усмихна; имаше нужда да говори с хората тук, а хората, естествено, ставаха по-сърдечни към някой, който им се усмихва.

Някои от по-младите ѝ се усмихна в отговор. Някои от по-възрастните погледнаха шокирано и се извърнаха. Една келнерка я зяпна с ококорени очи, и когато Кейт каза:

— Може ли да седна някъде? — тя се сепна и изтича назад.

Кейт си помисли, че ресторантът сигурно назначава ментално увредени, в което нямаше нищо лошо, стига да не си непознат и да не искаш да обядваш.

Но другата сервитьорка направи знак с химикалката си към едно сепаре.

Кейт кимна и влезе.

Седна и се замисли за ситуацията с Тийг. За това как беше казал, че няма да ѝ се меси в репортажите. За това колко му беше ядосана, че я лъже... За това, че беше обещава да му се обади.

Бяха минали повече от четири часа, откакто го беше оставила. Той се бе опитал да ѝ звънне веднъж, но тя изключи телефона си. Помисли си натъжено, че ѝ се иска да се тревожи за нея. Искеше да му

даде урок. Но знаеше, че проявява жестокост; все пак я преследваше убиец.

Джордж Обърлин се спотайваше в Остин, чакайки да я спипа, да каже ужасни думи, намекващи, че иска от нея да продаде душата си за парите и влиянието му. Плашеше я не само заради склонността му към убийство. Плашеше я, защото явно се мислеше за типичен мъж.

Тийг имаше защо да се тревожи, че не му се обажда. Така че тя с неохота извади мобилния си телефон и му звънна.

Той не отговори и тя погледна дисплея. Сигналът беше слаб; този град беше дупка, където покритието чезнеше без следа. Но тя все пак му остави съобщение: така не можеше да я обвинява, че не държи на думата си.

Тийг, Кейт е. В Хобарт съм. Правя проучване. Добре съм. Ще се върна в Остин тази вечер. — Като си пое дъх, добави: — Знам какво си казал на Брад. Никога повече не се опитвай да ме контролираш, иначе — кълна се в Бог — ще те напусна и няма да се обърна.

След това затвори, загледа се в телефона и осъзна, че положението се е променило. Беше се надявала, че Тийг ще се тревожи за нея. Но сега тя се тревожеше за Тийг.

Позвъня му отново. Продължаваше да не вдига; когато чу сигнала на гласовата му поща, произнесе:

— Обади ми се и ми кажи, че си добре. Аз... ъ-ъ-ъ... се тревожа.

Най-мършавата стара дама на света седеше и я гледаше от масата в другия край на ресторанта. Приведените ѝ рамене и бяла коса показваха бремето на годините, слабото ѝ абаносово лице беше отпуснато, но тя се усмихваше сърдечно на Кейт.

Кейт отвърна на усмивката ѝ.

Жената, която я придружаваше, се обърна, видя Кейт и поклати глава.

Кейт разгледа менюто и предположи, че е по-добре да се подкрепи с нещо по-солидно, преди да вземе млечния си шейк.

Келнерката, която ѝ бе посочила сепарето, и носеше табелка с името си — Кейти — спря и я попита какво ще си поръча.

— Сандвич с френски сос и пържени картопки, а също и шоколадов шейк.

— Този шейк на витрината привлича всички. — Кейти се усмихна, докато записваше поръчката. — Да знаете, че се прави със

сладолед Синчец.

— Който веднага ще се лепне на бедрата ми — каза ѝ Кейт. — Там се трупа всичко.

— По-забавно щеше да е отгоре. — Кейти ѝ намигна.

Старата дама продължаваше да се усмихва и когато Кейт срещна поглед с нея, тя ѝ помахаша.

Кейт ѝ отвърна.

Старицата се усмихна още по-широко.

Келнерката отбеляза:

— Госпожа Паркър. Симпатична жена, но не е много наред, ако разбирате какво искам да кажа. Дъщеря ѝ живееше в Калифорния. Върна се тук, за да се грижи за госпожа Паркър вкъщи, но и самата Морийн не е първа младост. Не знам какво ще правят. — Кейти поклати глава. — Тъжно е, когато умът първо те предаде.

— Тя изглежда щастлива — отбеляза Кейт.

— Беше ми учителка във втори клас. А сега не ме познава. — Кейти наклони глава на една страна и загледа Кейт. — Струвате ми се позната.

В този момент госпожа Паркър стана и се пресегна за бастуна си.

— Стига ли КейТи Ти Ви от Остин дотук? — попита Кейт. — Аз съм репортерка там.

— Не, повечето от нашите канали са от Сан Антоан, но може би е това. Миналата година ходихме в Остин за годишнината ни. — Преди Кейт да обясни, че не е била там миналата година, Кейти отиде да вземе друга поръчка и да извика другата келнерка.

С безпомощен, извинителен поглед към Кейт Морийн помогна на майка си да се придвижи. Стигнаха до масата на Кейт и дъщерята каза:

— Мама днес е малко объркана. Мисли си, че ви познава.

— Познавам я. — Старата дама се пресегна през масата. Взех ръката на Кейт в несигурните си изкривени пръсти и попита: — Къде се беше дянала? Липсваше ми.

— И аз се радвам да те видя. — Госпожа Паркър беше направила безобидна грешка и Кейт не се опита да я поправи.

— Как са децата? Последния път, когато видях Хоуп, беше пораснала толкова много! Знаеш ли, спомням си я като малка — беше най-сладкото същество, което съм виждала. И амбициозна! Не като онази калпазанка Пепър.

Кейт продължи играта:

— Не, изобщо не прилича на Пепър.

— Предупредих те да не я кръщаваш Пепър, нали? Това малко момиче е адски умно, но предпочита да тича и да дрънка с приятелки, вместо да учи по математика. Истинско наказание, това е тя. — Госпожа Паркър са засмя с дълъг, ясен смях. — Не мога да си спомня добре. На колко години станаха момичетата?

Кейт не знаеше как да отговори. Докато се бавеше, веселието на госпожа Паркър се изпари. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Кой би помислил, че тези деца ще изчезнат така? В едната минута бяха тук, в следващата ги нямаше и всичко в Хобарт се промени.

— О, мамо. — Морийн подаде на майка си кърпичка.

С изключение на бръмченето на машината за млечен шейк, ресторантът беше необичайно тих.

Кейт се огледа. Всички в заведението ги гледаха.

— Дори момчето, което бяхте взели като приеман син, изчезна, а ти наистина го беше научила на обноски. — По сбръчканата буза на старицата се търкулна сълза.

— Но момичетата са добре. — Кейт леко стисна пръстите на госпожа Паркър.

— Така ли? Е, хубаво. Добре. Тревожех се за тях, да ти кажа. — Госпожа Паркър попи очите си.

Другата келнерка — възрастната, уплашената — се осмели да се покаже от кухнята; сега стоеше зад тезгяха, пълнеше чаши с кафе и гледаше Кейт, сякаш ѝ беше пораснала втора глава. Кейт имаше чувството, че е попаднала в Зоната на здрача.

— Ти нали имаше и бебе. Как му беше името? Кейтлин. Кейтлин Прескът. Такова хубаво дете. Винаги съм казвала, че като порасне, ще прилича на теб. — Госпожа Паркър изгледа Кейт с присвити очи. — Боже мой, не знам как го правиш, но изглеждаш по-млада с всеки ден. Нали не си ходила да ти правят пластични операции? Глупаво е да се месиш в работата на Господ. Но не, ти си съпруга на пастор. Не би го направила.

— Мамо, Кейти идва с поръчката на тази дама. — Морийн докосна майка си по рамото. — По-добре ще е да се върнем на нашата маса и да я оставим да се нахрани.

— Разбира се. — С помощта на проходилката си госпожа Паркър се надигна на крака. — Не се дръж като непозната! Чувствам се самотна, откакто не работя. Ела ми на гости някой ден. Ще ти направя крушов пай. Нали знаеш, Лана, винаги си обичала моя крушов пай.

Лана.

— Благодаря. — Кейт се поколеба. — Беше чудесно, че се видяхме отново.

Лана. Евелин Обърлин се бе върнала в миналото, беше я нарекла Лана, беше казала, че съжالياва...

Когато майката и дъщерята се отдалечиха, Кейт избърса дланите си, които внезапно се бяха изпотили, в салфетката.

Госпожа Паркър беше изредила подробности, имена... Беше настоявала, че Кейт е Лана, съпруга на пастор... и се беше натъжила.

Какво точно беше казала? *Кой би си помислил, че децата ще изчезнат...*

Кейти плъзна на масата една голяма чиния с бургер с френски сос и пържени картопки, след това се върна с чаша, пълна с млечен шейк, и остатъка от него в метален контейнер.

— Точно толкова е вкусно, колкото изглежда — усмихна се тя и отиде да налее кафе на съседната маса.

Кой би си помислил, че тези деца ще изчезнат...

Кейт впери очи в храната. След това се огледа. Хората се бяха навели над чиниите си и я изучаваха с крайчеца на очите си.

Кой би си помислил, че тези деца ще изчезнат...

Мили боже. Целият живот на Кейт се беше променил днес. В тази минута. Сега.

Тя взе телефона си и набра номера на Тийг.

— По дяволите! — прошепна гневно, когато той не отговори. Сигналът изчезна, така че тя остави съобщението три пъти. — Намерих семейството си. Намерих семейството си. Намерих семейството си. Ела в Хобарт, Тийг. Мисля, че той ги е убил всичките.

Някой се приближи до масата.

— Не ги уби всичките.

Кейт вдигна очи.

Една жена, може би четирийсетгодишна, стоеше до нея. Имаше фигура на пясъчен часовник, с много малко пясък в долната част, с

боядисана в огненочервено коса, и беше облечена в хавайска риза, розови панталони и маратонки без чорапи.

— Не е ли? — Дали не трябваше да се метне в колата си и да избяга колкото се може по-бързо, или да остане и да разбере коя е тя и какво се бе случило?

Как можеше да избяга от миналото си, когато току-що го бе намерила?

— Казвам се Мелиса Кънингам. — Жената се усмихна и подаде ръка. — Питам се кога ли някой от вас ще се върне.

Кейт се ръкува с нея.

— Значи ме познахте?

— Разбира се, че ви познах. — Мелиса се наведе над масата и погледна в очите на Кейт. — Вие сте едно от децата на пастора. Бебето на Лана Прескът.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Докато шофираше към Хобарт, телефонът в колата на Джордж звънна. Той погледна номера.

Джейсън Ърбано.

Днес Джордж имаше своето отмъщение, парите си... а когато стигнеше в Хобарт, щеше да има и жена. По един или друг начин той щеше да има Кейт.

С абсолютно присъствие на духа той натисна бутона за приемане на разговор.

— Тъкмо навреме.

— Сенатор Обърлин? — Беше женски глас. Със съвсем лек намек за тексаски акцент.

Джордж се намръщи. Ърбано не трябваше да дава телефона му на секретарката си.

— Да?

— Обажда се Хоуп Гивънс.

Хоуп Гивънс? Джордж се втренчи в магистралата, докато тя се виеше през окръг Хил. Кръвта забуча в главата му.

— Хоуп Прескът Гивънс — добави тя услужливо.

Ърбано го беше излъгал? Беше го *прецакал*?

— Сенаторе, там ли сте? — Тя прозвуча точно както бе звучала преди двайсет и три години — наперено, сдържано, точно като дъщеря на пастор.

Е, така беше звучала през повечето време. С изключение на момента, в който разбра, че родителите ѝ са крадци, че никой не иска нея, сестрите и брат ѝ. *Тогав*а беше викала и плакала. Бедното, глупаво, трогателно дете.

— Тук съм. — Това бедно дете бе пораснало, за да се превърне в проклятието на неговото съществуване.

Не като сладката Кейт. Кейт, която си вреше носа където не трябва.

— Добре. Не бих искала да ви изгубя сега. — Хоуп успя да накара обикновените думи да прозвучат като заплаха.

Заплашваше го, *него*, сенатор Джордж Обърлин.

— Защо ми се обаждате?

— Искате да кажете защо *аз* се свързвам с вас, вместо да го направи Джейсън Ърбано?

— За какво говорите? — Джордж стисна волана.

— Говоря за това, че очаквахте обаждане от Джейсън, който да ви уведоми, че „Гивънс Ентърпрайсис“ е рухнала, че инвестицията ви в нашите конкуренти е завършила с придобиване на състояние, и че аз повече никога няма да ви безпокоя.

Джордж чу собственото си дишане. Откъде знаеше тя? Ърбано й беше казал. Той трябва да й беше казал.

— Само в случай, че планирате да пуснете информацията, която сте събрали за Джейсън... Всичко беше измама, която ви направи да изглеждате като глупак. — Тя добави със замислен тон: — Голям глупак.

Изведнъж го осени — сякаш го бяха цапардосали с бейзболна бухалка по главата. Дори не бе нужно да слуша, за да знае какви ще са следващите й думи. Но го направи. Слушаше много внимателно. Трябваше да знае колко души ще пострадат от отмъщението му.

— Преди повече от година двамата със съпруга ми направихме план. Решихме, че ако не можем да ви убедим да ни кажете какво се е случило със сестра ми Кейтлин, ще ви мотивираме да ни съдействате чрез... — тя се престори, че мисли, — каква беше думата?

Джордж чу рязък мъжки глас с бостънски акцент по линията.

— Шантаж.

— Да, точно така. Ще ви шантажираме, за да ни съдействате. Така че ви спретнахме една фалшива операция, която включваше Гризуолд... познавате го като Фреди.

— Презънт. — Отривистият британски акцент на Фреди.

— И Джейсън Ърбано.

— Здравсти, сенаторе. — Ърбано прозвуча толкова самодоволно. С такова превъзходство.

— Гейбриъл също е част от това... помните ли Гейбриъл, сенаторе? Приемният ми брат? — Хоуп се подиграваше на Обърлин за

провала му. — А физическата сила в нашата групичка е Дан Греъм, зет ми.

— Зет? — Джордж не можеше да повярва на ушите си.

— Съпругът на сестра ми. — Хоуп произнесе думите на срички, за да не стане грешка.

— Да, точно така, и аз съм тук. — Прозвуча още един женски глас с твърд, решителен тон, който толкова много му напомни за Лана, че го полазиха студени тръпки по гърба. — Помните ли ме? Аз съм средната дъщеря. Пепър.

— Хубава семейна сбирка. — Той си ги представи как стоят около телефона и се радват. След това през съзнанието му мина една ужасна мисъл. — Къде сте?

— Всички сме в Остин, за да сме близо до вас — каза Хоуп.

— Не сте чак толкова близо до мен. — Слава богу, не бяха в Хобарт. Дори и да разберяха къде е отишъл, беше с два часа пред тях. С два часа по-близо до Кейт. — Защо ми звъните?

— Интелигентен човек сте, сенаторе. Знаете защо ви звъня. — Отново гласът на Пепър, все още с този строг, авторитетен тон, който звучеше толкова като на Лана, докато водеше Неделното училище.

— Не е истина, че „Гивънс Ентърпрайсис“ ще рухне, но е истина, че имаме достатъчно записани свидетелства за намеренията ви да извършите индустриален саботаж. — Хоуп направи пауза. — Можем да ви съсипем.

Когато Джордж осъзна размера на бедствието, сви бързо в отбивката край пътя. Дясното колело удари чакъла. Но той успя да го оправи, преди да се завърти. Беше добър шофьор. *Владееше се.*

— Записите могат да бъдат фалшифицирани.

— Вярно е. Но голямата ви инвестиция в акциите на конкурентите доказва намеренията ви да разрушите корпорацията и да измамите акционерите. — Противната малка кучка добави: — Сигурна съм, че сте удължили кредита си, също така. Можете да продадете инвестициите си, разбира се, но не мисля, че ще си възстановите разходите. Виждате ли, знаем как да си изиграем картите на пазара. Няма да можете да си възстановите цената, която платихте за акциите.

Всичките тези години. Джордж беше държал в капан полицейски служители. Беше шантажирал народни представители. А сега самият той бе манипулиран, и то от една пасторска дъщеря.

— Там ли сте, сенаторе? — попита Хоуп.

— Да. — Да, тук беше, и щеше да накара Хоуп да съжالياва. Щеше да ги накара всички да съжالياват. — Какво искате? — Сякаш не знаеше.

С успокоителен тон тя каза:

— Не ви моля да признаете вината си за открадването на църковната хазна. Не ви моля да поемете отговорност за смъртта на родителите ми. Но искам да знам какво направихте с Кейтлин. Сенаторе, кажете ми какво направихте със сестра ми.

— Хоуп Прескът Гивънс, знам точно къде е сестра ви.

Той чу рязко поемане на въздух от повече от един човек.

— Убихте ли я? — попита тя.

— Когато беше бебе? Не ставайте смешна. Тя е жива. Не съм я убил. — В него се надигна червена вълна от ярост и го обля. — Все още.

— Не. Почакайте! Сенаторе!

Доволен от себе си, той прекъсна разговора, настъпи газта и се понесе към Хобарт.

* * *

Тийг се събуди от викане и блъскане, затръшване на врати... намираше се в спряла кола. Главата го болеше, ребрата го боляха, лицето го болеше. Чувстваше се отвратително.

Някакви мъже го бяха хванали, забиха игла във врата му и...

— Мерилин!

Той се изправи седнал толкова бързо, че получи пристъп на гадене.

— Лягай долу. — Беше мъжки глас. Прозвуча доста обезпокоен, когато притисна Тийг по гръб. — Иначе ще повърнеш.

— Къде съм, по дяволите? — Тийг притисна ръце към лицето си. — Какво сте направили с госпожа Монтгомъри?

— Тук съм, скъпи. — Сърдечният ѝ мил глас прозвуча над главата му. — Те ще ни оставят пред ФБР.

— Шегувате се. — Той се огледа. Лежеше на покрития с килим под на ван с индустриални размери. Покрай стените от двете страни

имаше пейки. Прозорците бяха със затъмнени стъкла. Две жени, които никога не беше виждал преди, седяха от едната страна. Добре изглеждаха — едната беше брюнетка с изрусени кичури, а другата с черна като на Тийг коса. Те се държаха за ръце, гледаха го, но всъщност не го виждаха. Погледите им бяха разфокусирани.

Мерилин Монтгомъри седеше на отсрещната пейка, изглеждаше разтревожена, но сдържана.

— Всички бяха много мили, но сега бързат да отидат до аерогарата.

— Това няма никакъв смисъл — каза Тийг. — Защо ще ни оставят пред ФБР? Защо първо не ни закараха там? *Kou sa te?*

— Взехме ви, защото разследвате сенатор Джордж Обърлин, а дамата каза, че ще ходите във ФБР заради него. — Военният, който беше забил иглата във врата на Тийг, стана и се хвана за една дръжка горе; изглеждаше спокоен. Но упорит. С безмилостни очи. — А ние сме хората, които са по следите на Обърлин от прекалено дълго, за да ви оставим да го предадете на полицията.

— Но? — Тийг го погледна.

— Той не ни съдейства — каза кратко мъжът. — Луд е.

— Не. — Тийг разтегна думата, изпълвайки тона си с недоверие. — Мислите ли?

— Аз съм Дан Греъм. — Дан протегна ръка. — Съжалявам за иглата.

Тийг се поколеба дали да поеме ръката му. Но предположи, че Дан казва истината. Ако тези хора бяха планирали да убият него и Мерилин, вече да го бяха сторили. Така че подаде ръка.

— Тийг Рамос.

Дан инспектира лицето му.

— Някой добре ви е подредил.

— Да, вървя си един ден по улицата и някакви хора ме пребиват. На следващия ден ми забиват игла във врата и изпадам в безсъзнание. — След което добави със сарказъм: — *Нямам търпение да видя какво ме чака утре.*

Двигателят се включи и ванът потегли.

Тийг погледна напред.

Шофьорът беше напълно непознат... но може би не. Тийг си помисли, че го е виждал някъде. Във филми? По вестниците? Мъжът,

който въртеше волана, беше негодникът, който беше хванал Тийг и го бе държал, за да му забият инжекцията. Тийг изпита задоволство, когато видя превръзката около китката му. Явно му беше нанесъл някакви щети, преди да му причернее и да загуби съзнание.

Нямаше значение. В сегашното си състояние, с пукнати ребра, разбито лице и смазващо главоболие, Тийг не можеше да се занимава с него. Нито с когото и да било от тях. Тримата мъже излъчваха компетентност и способности, които предупреждаваха другите да стоят настрана.

Жените не бяха като тях. Те притежаваха интелигентност, красота, чар, но не жестокост. Бяха от жените, по които мъжете си губят ума. Жени, които опитомяват света. Жени... като Кейт.

Бавно, проверявайки чувството си за равновесие, Тийг се изправи до седнало положение. Тези жени всъщност не приличаха на Кейт, но имаха същото излъчване. На жени, които командват. Жени... той бръкна в джоба си за телефона.

На екранчето проблясваше червена светлина за получено съобщение.

Ръката на Дан стисна неговата.

— Какво правите?

— Трябваше да пазя Кейт Монтгомъри от Обърлин. Ще говоря с нея, за да се уверя, че е добре. — Той предизвикваше Дан с погледа си.

— Сигурен съм, че е добре. Точно сега Обърлин си има други грижи на главата — каза Дан.

— Тогава не пречи да й се обадя. — Тийг видя Дан да разменя погледи с една от жените. Тийг го предизвика: — Ще оставите жена ви да реши проблема?

Дан пусна ръката му.

— Обадете й се. Ако е близо до Обърлин, кажете й да се маха. Негодникът току-що откри, че има големи неприятности.

Тийг набра мобилния й и зачака.

Мерилин се наведе напред и го загледа очаквателно.

— Хайде, Кейт — прошепна тя.

Включи се гласовата поща на Кейт.

— Не отговаря, но мисля, че всичко е наред — успокои ги той. — Получих съобщение. Тя обеща да се обажда. Сигурен съм, че е от нея. — Той натисна бутона за връзка с гласовата си поща.

— Знаете ли защо Обърлин преследва вашата Кейт? — попита тъмнокосата жена.

Автоматичният глас обяви:

— Имате четири нови съобщения. Първото съобщение...

В ухото на Тийг прогърмя гласът на Големия Боб:

— Здравсти, шефе, помислих, че ще искаш да знаеш, че Обърлин излезе за обяд рано.

— Обърлин е напуснал сградата рано. — Което беше интересно, но Тийг искаше да чуе Кейт.

— Кейт изглежда като човек, когото той познава. — Мерилин не откъсваше поглед от Тийг. — Като някого, когото той... ами, ние мислим, че той е убил онази жена.

— Убил... ако той убива... — От брюнетката се откъсна хлип. — Последния път, когато я видях, тя беше бебе, а сега...

Другата жена обви ръце около нея и я залюля напред-назад.

— Всичко е наред, Хоуп. Не бива да се предаваме сега.

— Да не би да е убил някого, когото познавате? — Мерилин местеше поглед от едната към другата.

— Все още не — отговори шофьорът с отсечен бостънски акцент. — Не и ако имаме какво да кажем за това. А ние имаме.

Второто новополучено съобщение: гласът на Кейт прозвуча в ухото на Тийг. Тийг вдигна победоносно палец към Мерилин. За миг се отпусна, преди да чуе:

— Тийг, Кей... — Гласът ѝ прекъсна, после се включи отново... — в Хобарт.

— Хобарт? — произнесе той на глас и потръпна.

Двете жени възкликнаха едновременно:

— Хобарт!

Мъжът на предната седалка изви глава назад.

— Какво за Хобарт?

Тийг им направи знак да пазят тишина.

— Аз съм... добре... ще се върна в Остин довечера. Знаем, че ти... Брад.

Този кучи син, Брад. Трябва да беше издал Тийг.

— Не се опитвай да... Кълна се, че... тръгна... без да се обърна назад.

На Тийг не му пукаше за деликатната чувствителност на дамите.

— По дяволите!

— Хобарт? Какво за Хобарт? — поиска да знае Дан.

— Ш-ш-шт! — изгледа го свирепо Тийг.

Третото съобщение... отново гласът на Кейт:

— Обади ми се... веднага... чу ли... притеснена за теб.

— Ами... добре. Това е добре. Наистина е добре. — Тийг се отпусна на облегалката на пейката. Само че защо тя се тревожеше за него? Той направи въртеливо движение с ръка, опитвайки се да накара системата на гласовата поща да побърза.

Последва четвъртото съобщение:

— Намерих... семейство. Аз... моето семейство. Ела... Тийг... мисля, че ги е убил... всичките.

Сърцето му се качи в гърлото. Кейт беше направила проклетото си разследване и беше попаднала в беда. Той затвори. След това произнесе с рязък тон:

— Трябва да отида в Хобарт. Веднага.

Дан го стисна за рамото.

— *Защо Хобарт?*

— Къде е Хобарт? — попита Мерилин.

— Южно от Сан Антоан — каза Тийг. — На три часа оттук.

Всички във вана му извикаха:

— *Защо Хобарт?*

Какво им ставаше на тези хора? Той беше човекът с проблема.

— Кейт е в Хобарт. Казва, че е открила семейството си. Казва, че той е убил всичките.

Ужасена, Мерилин си пое дълбоко дъх.

— Кейт? — Брюнетката, Хоуп, го изгледа втренчено. — Казвате, че Кейт е сестра ми Кейтлин?

* * *

Тийг се учуди колко бързо могат да се преодолеят всички трудности, когато парите не са проблем.

Пътуването с хеликоптера от Остин до Хобарт отне половин час. Размяната на информация между Тийг и Мерилин, и Хоуп, Зак, Пепър, Дан и Гейбриъл замря при шума от въртенето на перките, но когато

кацнаха, Дан извади оръжия. Хоуп и Пепър взеха по едно, същото направи и Гейбриъл.

Разбира се. Те щяха да са главните мишени на Обърлин.

Зак махна на Дан да подаде една деветмилиметрова берета на Тийг и Тийг мрачно я прие.

Когато видеше Кейт, щеше да ѝ каже, че този инцидент е бил *именно* причината да не иска тя да ходи в Хобарт. Щеше да ѝ натяква безмилостно: „Казах ти, нали“. Когато хеликоптерът започна да се снижава и топката от напрежение се сви още по-силно в корема му, той започна да планира какво ще отвърне на оправданията ѝ.

Стига само да беше жива да го изслуша.

Опита се отново да ѝ звънне. Включи се веднага гласовата ѝ поща; или телефонът ѝ беше изключен, или нямаше обхват.

Чакаше ги луксозен ван. Зак седна зад волана, Дан — до него... планът беше сестрите Прескът да останат зад затъмнените стъкла, докато се уверят, че са в безопасност. Гейбриъл и Тийг се настаниха на втората редица от седалки. Хоуп, Пепър и Мерилин бяха най-отзад, и когато Тийг погледна към тях, видя Мерилин да бърше сълзите от очите си, докато Хоуп и Пепър я прегръщаха.

Кейт имаше наистина чудесни сестри. Трябваше да се срещне с тях.

Той отново набра номера ѝ. Този път се чу звънене, след това сигналът прекъсна.

Обхванати от раздражено мълчание, продължиха пътуването към Хобарт. Напрежението се увеличаваше с всяко завъртане на колелата.

Хоуп и Пепър гледаха наоколо, но не възкликаваха, както правят често хората, когато се връщат в родния си град. Тъжното им мълчание караше Тийг да мисли, че за тях всичко е познато... и болезнено.

Зак зави по главната улица и намали. Дузини хора стояха на пътя със скръстени пред гърдите ръце, говореха, протягайки вратове да видят през тълпата. Повечето бягаха. Тийг можа да види проблясващите светлини на ресторант „РоуАн“. Една полицейска кола и една линейка. Зад тях се чуваше воят на сирени.

Кръвта нахлу в мозъка му.

Дан смъкна стъклото на прозореца и извика на някакъв случаен минавач, възрастен мъж с бяла коса, и силно износена каубойска

шапка:

— Извинете! Какво става?

— Една жена беше простреляна!

Преди ванът да спре напълно, Тийг изскочи и се втурна през тълпата. Докато се движеше, чу около него да шепнат:

— Такова нещо тук не се е случвало.

— Докъде стигна този свят?

После с невярващ тон:

— Сенатор Обърлин? Сигурни ли сте, че е бил сенатор Обърлин?

Тийг отиде до редицата полицаи — скромна редица, състояща се от двама офицери в сини униформи, които викаха:

— Отдръпнете се. Дайте й да диша!

— Не е мъртва. — Дан застана до Тийг.

Но екипът на линейката се суетеше трескаво около проснатото тяло на тротоара. Тийг видя кървави петна по бетона. Той се опита да избута полицаия, но онзи го хвана за ръката.

Тийг бързо извади идентификационната си карта на охранител на Конгреса и я размахна.

— Пуснете ме да мина.

При тона му и гледката на картата офицерът се отдръпна.

— Това е Тийг Рамос, отговарящ за безопасността на тексаския Парламент — обяви Дан. — Чухме, че един от нашите сенатори го е направил.

— Така казват. — Дълбоки бръчки набраздиха челото на офицера.

Тийг чу смътно Дан да пита:

— Знаете ли коя е жертвата?

Но той вече бе видял неподвижното тяло.

Това не беше Кейт. През мигновеното облекчение и растящата тревога, до слуха му едва стигна отговорът на полицаия.

— Името ѝ е Мелиса Кънингам. Изглежда сенатор Обърлин е дошъл в града. Тя е говорила с него. Прострелял я е в корема. — Офицерът добави прибързано: — Така поне казват свидетелите.

Тийг се обърна към него.

— Къде е сега Обърлин? Трябва да изпратите хора след него. — Тийг предположи, че е погледнал с онзи поглед, който беше уплашил

Кейт, онзи, който беше карал възрастни мъже да бягат, и изпита задоволство. Той искаше тази информация.

Офицерът заекна:

— Не сме изпратили... нямаме ресурс... Животът на Мелиса е първият ни приоритет...

— По-важен от един луд сенатор с пистолет? — извика Тийг.

— Млади човече! Не викайте така на офицера. Не е възпитано.

Тийг искаше да извика и на прегърбената старица с проходилката.

— Трябва да знам къде е отишъл Обърлин.

— Отиде на гробището. Пое по старата магистрала; на пет мили извън града. — Чернокожата жена говореше ясно и кафявите ѝ очи гледаха остро и живо. — Тръгна след младата жена, която прилича на Лана, и ако някой не направи нещо, ще убие и нея.

— Госпожо Паркър, това са предположения, и бих оценил, ако престанете! — каза офицерът.

— Джон Джеръми Рингъл, учила съм те да показваш уважение към възрастните. Предлагам ти да го направиш — отвърна госпожа Паркър.

Тийг нежно я хвана за ръката.

— Преди колко време?

— Трийсетина минути. — Тя се обърна към жената наблизо, вероятно нейна дъщеря: — Учила съм Джордж Обърлин във втори клас и оттогава знам, че нещо не беше наред с него.

Тийг тръгна към вана. Дан вървеше с него. Тълпата се разтвори пред тях, нямаше никакъв шанс с тези яки, сериозни мъжаги.

Тийг закова поглед върху бляскащите светлини, паркирани зад техния ван във външния край на събралото се множество.

— Вземам полицейската кола. Трябва ми отвличане на вниманието.

— Можем да го уредим. — Дан се усмихна приятно.

Офицерът стоеше до отворената врата на колата си. Двигателят работеше. Той говореше в уоки-токито си. Изглеждаше ядосан от въпросите, които му крещеше разгневената тълпа — и не правеше никакви опити да тръгне след виновника.

Значи това беше Хобарт. Градът на Обърлин. И полицията не знаеше дали да тръгне след него и да рискува работата си, или да

рисува друга публична стрелба.

Тийг отиде на свободното място отстрани зад офицера.

Дан говореше със Зак във вана.

Вратите се отвориха. Хоуп, Пепър и Гейбриъл излязоха.

— Извинете ме — произнесе Хоуп с ясен глас.

Всички глави се обърнаха към нея.

Тийг видя погледите и смаяното ахване. Доближи се още до полицейската кола.

Хоуп продължи:

— Разбирам, че Джордж Обърлин е извършил престъпление. Той не за първи път проявява насилие. Помните ли семейство Прескът? Помните ли какво ни се случи на нас?

— Хоуп! — извика една жена. — Помня те! Помня... Пепър... и Гейбриъл?

— Казаха, че Кейтлин се е върнала, но аз не повярвах. — Един каубой на средна възраст поклати глава учудено. — Доживях да видя този ден!

Тийг беше в позиция.

— Повярвайте. — Хоуп се обърна към офицера: — Аз ви помня, Бил Браунинг. Вие помогнахте да разпръснат семейството ни.

Браунинг изкрюка като гъсок.

— Ще позволите ли на Джордж Обърлин да убие сега и сестра ми? — попита разгорещено Пепър.

Браунинг понечи да затвори с трясък вратата на полицейската кола.

Тийг хвана вратата, преди да се е затворила, и се пхна вътре.

Офицерът се обърна.

Тийг превключи на задна и натисна педала на газта. Със скърцане на гуми колата излезе на улицата. Той видя офицер Браунинг да се пресяга за оръжието си. Видя Дан да го хваща.

След това Тийг включи сирената, завъртя колата и се понесе към гробището.

Към Кейт. Към жената, която обича.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тишината на хобартското гробище сигурно беше успокояваща.

Студеният бриз докосна лицето на Кейт. Птиците чуруликаха в старите, приведени клони на дъбовете. Тревата беше окосена, но не беше подравнена, и към ръбовете на надгробните камъни се притискаха дълги зелени кичури.

Тя се взираше развълнувано в простия железен надпис:

Бенет Прескът

Лана Прескът

Нейните родители.

Нейните биологични родители.

Беше се оказала късметлийка. През цялото време, докато растеше, беше имала майка и баща, които я обичаха, които я подкрепяха. Но мисълта не спираше да я преследва: била е оставена на стъпалата пред църквата. Татко и мама бяха изтъкнали добра причина за това; че рождената майка на Кейт сигурно не е била в състояние да я задържи, така че я е оставила някъде, където знае, че ще е в безопасност. Докато растеше, Кейт бе осъзнала, че осиновяването е правилният начин да се отървеш от неудобно дете. Изглежда майка ѝ беше някоя отчаяна тийнейджърка... или проститутка.

Но Мелиса Кънингам ѝ беше казала, че майка ѝ не я е захвърлила на стъпалата пред църквата и не е избягала. Родителите ѝ са били женени, пастор и неговата съпруга. Загинали в автомобилна катастрофа. Били обвинени в злоупотреба, но никой не беше разследвал фактите. Полицията в Хобарт беше приела за даденост думата на църковния ковчезник, който случайно се оказал... Джордж Обърлин.

Сега родителите ѝ бяха погребани в парцел близо до паркинга, където лежаха бедняците. В следващата редица под дърветата тежките,

високи надгробни плочи бяха декорирани със статуи на ангели и гравирани в камъка стихове. Но камъните на нейните родители бяха прости и пишеше единствено:

Бенет Прескът
Лана Прескът

Въпреки това някой беше сложил цветя на гробовете им. Остатъците от цветовете стояха тук, златните им и червени венчелистчета бяха избелели от слънцето.

Мелиса беше дала ясно да се разбере, че се съмнява в злодеянието на Прескът, и че майка ѝ се е самообвинявала за разединението на семейството, и е обвинявала Джордж Обърлин за тяхната смърт.

Госпожа Паркър беше казала, че Лана Прескът ѝ е била любима приятелка.

Лана беше майка на Кейт.

Бенет беше неин баща.

Някъде тук Кейт имаше семейство: две сестри и приеман брат, изгубени заради *някой*, който се бе погрижил те да бъдат разделени. И този някой беше... Джордж Обърлин.

Репортерката в нея осъзна, че това е огромна история, от тези, които могат да ѝ създадат национална кариера.

Човекът в нея стенеше като ранен, знаейки, че един корумпиран мъж е съсипал живота на толкова много хора.

Проклетият ѝ мобилен телефон не работеше.

Мелиса беше взела телефонните номера, които Кейт ѝ даде — на Тийг, на майката на Кейт, на ФБР, на КейТи Ти Ви. Жената беше обещала да се прибере вкъщи и да се обади на всички и да им каже да дойдат тук. Кейт беше престанала да мисли, че може да се справи сама. За бога, та тя викаше кавалерията.

Извърна се от гробовете и видя един бежов линкълн да идва по пътя и да завива към паркинга. Той спря до нейната кола, единствената друга кола в гробището.

Отвътре излезе Джордж Обърлин.

Разбира се.

Как можеше да е толкова глупава да си въобразява, че може да се промъкне в Хобарт незабелязана? Като гигантска сепия, той имаше пипала, които стигаха навсякъде.

Тръгна към нея. При вида на изправената му фигура, русата коса и достолепната му походка, сърцето ѝ се изпълни с погнуса. Този негодник беше убил родителите ѝ. Заради някаква идея фикс бе убил майка ѝ и баща ѝ, беше взел Кейт и я беше изхвърлил като боклук.

Джордж Обърлин беше убиец. Сериен убиец. Безмилостен човек без морал.

Гневът я изгаряше отвътре. Дали се страхуваше? Да, разбира се. Но искаше, имаше нужда да знае защо и как бе унищожил семейството ѝ.

Докато го гледаше как се приближава, остана до гробовете на родителите си. Той трябва да бе осъзнал, че тя знае истината за себе си, въпреки това продължаваше да позира — вдигната брадичка, искрена усмивка върху устните — още се опитваше да изглежда добре в нейните очи. Спря пред нея и плъзна погледа си по надписите на гробовете.

— Какво ти каза онази жена?

— Имате предвид Мелиса Кънингам? — Кейт го предизвикваше с враждебността си. — Каза ми, че сте убили родителите ми.

— Предположения. Безпочвени предположения — каза той бързо.

— Които вие не отрекохте. — Тя влезе в ролята си на репортер. — Не мислите ли, че ако някой е обвинен в убийство, което не е извършил, ще бъде шокиран и незабавно ще отрече обвиненията?

— Скъпа моя — каза той, звучейки като човек, засегнат от зла клевета и от нейното недоверие. — Мислех, разбира се, че ще си дадеш сметка, че всичко това е някакъв абсурд.

— Не съм ваша... — Тя сдържа дъха си. Не трябваше да е тук с него. Но същевременно искаше истината, и ако възнамеряваше да я получи, трябваше да е хладнокръвна. Заинтригувана. — Но вие убихте съпругата си. Убили сте госпожа Блекторн. Така че е логично да се предположи, че сте убили родителите ми.

— Направих това, което трябваше. Което хората ме принудиха да направя. Произхождам от бедно семейство. Бедно! — Сенаторският му маниер се върна. Той изправи рамене. Гласът му прие плавните тонове

на оратор. — Баща ми беше шофьор на камион. Псуваше. Пиеше. Храчеше. Вонеше. А майка ми — тя беше толкова добра, толкова мила. Онзи негодник я караше да се страхува. Всеки ден тя се боеше, че отново ще я набие. Или пък ще набие мен.

— Изглежда е бил чудовище. — Тя без да иска сравни младостта на Тийг с тази на Обърлин. Какво бе това, което превръщаше един мъж в чудовище, а друг в пазител? — Но не разбирам. Какво ви оправдава, че сте убили родителите ми? Това, че сте имали лош баща или добра майка?

Фасадата на сенатора се смъкна. Гъста червенина се надигна от яката му, покри шията, лицето, ушите.

— Ако искаш да ме изслушаш — той си пое дъх, червенината леко се отдръпна, — мога да ти обясня всичко.

— Моля ви. — Тя посочи към надгробните камъни.

— Когато бях петгодишен, баща ми уби мама. — Тонът на Обърлин остана равен, но той започна да диша тежко. — Виждала ли си някога човек, пребит до смърт? Ужасно е.

— Представям си. — За съжаление, *можеше* да си представи сцената. Снимките на баща ѝ бяха все още прекалено живи в паметта ѝ и това не ѝ позволяваше да изпитва съжаление към човек, превърнал трагедията в детството си в причина да убива безсъвестно. — Така ли убихте родителите ми?

Лицето му се изкриви от гняв. Той се завъртя към нея.

Тя се блъсна в един надгробен камък. Обърлин беше широкоплещест, с едри кости. И по-висок от нея с най-малко двацет сантиметра.

Не толкова, колкото Тийг, но ръстът на Тийг беше някак покровителствен.

Ръстът на Обърлин я заплашваше.

— Не ме слушаш! Затворила си съзнанието си за това. — Обърлин повиши глас. — Мислех, че като репортерка ще ме изслушаш.

Външността му беше измамна. Под маската си той кипеше от едва сдържано разочарование. Не трябваше да го забравя.

— Прав сте. Не съм справедлива. Обяснете ми. — Защото тя имаше нужда да чуе как той ще обясни необяснимото на жената, на

която бе навредил толкова много. И защото... Кейт бе сама тук. Той можеше да я изнасили. Можеше да я убие.

— Какво се случи на баща ви? — попита тя.

— Нищо. Следователят, който го разследва, беше използвал също своите юмруци над семейството си, така че смъртта на мама бе обявена за инцидент. Баща ми продължи да си кара камиона, да пие, да се дрогира, да влачи вкъщи жени, които да бие... когато бях седемнайсетгодишен умря. Падна и си счупи главата.

Падна по стълбите? Кейт стисна устните си, за да не позволи на въпросите да изскочат.

— Когато татко умря, вече знаех какво искам да правя. Искан да хващам полицаи като този, който се смееше заедно с баща ми над окървавеното тяло на мама, и да ги карам да си плащат. Тогава се ожених за Евелин, защото семейството ѝ имаше пари. Не я обичах. Кълна ти се, никога не съм я обичал.

Кейт едва сдържаше отвращението си. Той наистина ли си мислеше, че това прави историята по-приятна — Кейт да знае, че не е обичал жената, с която беше живял двайсет и пет години?

— Но баща ѝ не ме харесваше. Не вярваше в мен, в прозорливостта ми. Беше глупав, мръсен собственик на ранчо, който не би ме финансирал. Така че се наложи да взема малко пари от църквата. — Невероятното ѝ презрение трябва да се бе изписало върху лицето ѝ, защото Обърлин побърза да добави: — Щях да ги върна! Веднага щом ме избереяха за сенатор на щата, щях да върна парите обратно. В края на краищата това щеше да е добре за църквата. Можех да добавя доста към хазната им.

— Но?

— Влюбих се в майка ти.

— Какво? — Кейт едва не залитна от шока от неговите думи. Той беше обичал майка ѝ? Смееше да твърди, че я е обичал?

— Какво можех да направя? — Коленичейки до гроба ѝ, той благоговейно го докосна с пръсти.

Този път не позираше. Беше искрен. Скръбта разкриви лицето му.

— Тя беше най-красивата жена, която съм виждал. Приличаше много на теб. Но не съвсем. Беше по-възрастна от мен и малко широка

в ханша. Все пак беше родила три деца. — Той погледна нагоре умолително, сякаш очаквайки Кейт да разбере.

— Нямам представа. — Кейт дишаше тежко. — Никога не съм виждала нейна снимка.

— Мога да ти покажа снимки. Взех албумите ви. Ще видиш как е изглеждала! — Предлагаше ѝ, без да разбира жестокостта в това да крадеш семейни спомени. — Но ще видиш. Не външността ѝ бе това, което ме привлече. А нейната... душа. Тя блестеше отвътре като чиста светлина. Всички обичаха Лана. Тя беше толкова мила. Блестеше с добрина, с майчинска благодат. Беше Мадона.

— Баща ми обичаше ли я? — Което изглеждаше по-важно, отколкото маниакалното обожание на Обърлин.

— Да, и тя го обичаше. — Обърлин се изправи бавно, сякаш коленете го боляха. — За онова, което последва, съм виновен аз. Признавам го. Не трябваше изобщо да признавам страстта си. Но, представи си, ако можеш, един красив млад мъж, който е бил обект на интерес от страна на много жени, но който никога преди не е обичал. Бях завладян от страст и ѝ признах... тя те държеше, кърмеше те, и двете изглеждахте толкова красиви. Казах ѝ всичко. Какво желая, какво си представям, как ще я направя богата, как ще я обожавам. А тя... тя каза, че е омъжена!

Кейт прехапа езика си, за да задържи саркастичния отговор.

— Беше много мила. Държеше се мило с мен, както съм я виждал да се държи с други хора. Бедни хора. Хора, които се нуждаеха от благотворителност. Сякаш бях *един от тях*. — Той се усмихна на спомена. Погледна надолу към надгробния камък и Кейт осъзна, че за първи път е забравил за нея. Беше се върнал в свят, отдавна отминал, впримчен в емоции, които никога не беше изоставял. — Но аз бях силен. Престорих се, че това е било грешка, че не го мисля наистина. Знаех, че тя не ми повярва, но си мислех, че поне ще оцени доверието ми.

Кейт извади телефона от джоба си и го погледна. Все още нямаше сигнал.

А Обърлин се приближаваше към края на историята.

Пулсът ѝ се ускори. Тя направи няколко крачки към паркинга.

Обърлин беше прекалено погълнат от спомените, за да забележи.

— Седмица по-късно пасторът ме извика. Отидох в дърводелската му работилница. Майстореше нещо. Маса за спалнята. За Лана, каза ми. И по начина, по който ми го каза, по тона, който използва, по състрадателното изражение на лицето му... разбрах, че тя ме е предала. Казала му е, че я обичам. — Гласът му се надигна. — Присмивала ми се е зад гърба ми.

— Ако е била мила, както казвате, не ви се е присмивала! — Кейт усети, че ѝ става топло и се възмущава заради майка, която не можеше да си спомни.

— Тогава защо му е казала? — Обърлин се изви към нея.

— Защото ѝ е бил съпруг. Ако двамата са били като моите родители, имам предвид осиновителите ми, те не са имали тайни един от друг! Така се държат хората, когато се обичат.

— Това беше тайна. — Той тръгна към нея. — Това беше *наша* тайна!

— Явно не — сопна се Кейт, след което мигновено ѝ се прииска да върне думите обратно.

Но лудостта на Обърлин ѝ прозвуча прекалено глупаво, за да прояви търпение. Искаше ѝ се да го удари и да му каже да прояви малко разум.

Но си напомни, че убиец като Обърлин нямаше разум, така че опита да се подсигури. Напипа ключовете в джоба си. Ключовете за къщи. За пощенската кутия. Ключовете на колата. Натисна бутона за отваряне на беемвето.

Фаровете светнаха. Колата беше отключена.

Обърлин продължи да върви към нея, походката му беше скована и обидена.

— Пастор Прескът ми каза, че е открил промените, които съм направил в счетоводната книга. Каза, че трябва да върна парите веднага. Опитах се да му обясня плана си, че когато стана сенатор, църквата ще бъде богата, но той не искаше да слуша. Щеше да открадне средствата ми за препитанието ми.

— За препитанието ви? — Не можеше да разбере безочията на Обърлин. — Звучи така, сякаш *не сте имали* препитание.

— Звучиш като *него*. Звучиш като баща си! — Обърлин разпери ръце, сякаш отчаяно търсеше аргумент, колкото да открие, че му се изплъзва. — Не можеш да бъдеш сенатор без пари. Не обичах да бъдеш

невидим, мразех тъст ми да ми се подиграва. Имах нужда да бъда сенатор, а Бенет Прескът нямаше да ми позволи.

Кейт спря да се прокрадва.

— И вие го убихте.

— Вдигнах глупавото му парче дърво и го ударих по главата.

За миг Кейт стисна очи. Обърлин беше убил един мъж — беше убил бащата на четири деца, пастор и добър човек, *нейния баща* — защото не е позволил Обърлин да открадне пари от църковната хазна.

Когато Обърлин заговори отново, беше на две крачки.

Изглеждаше благороден и важен, и натъжен, като политик, принуден да се съгласи с екзекуцията на затворник.

— А майка ми? — Кейт усети устните си вкочанени.

— Още ми е мъчно за това. Тя влезе в работилницата. Не я очаквах.

— Не. Не си представям, че сте. — Неочаквано студеният бриз беше станал хаплив. Той шибаше кожата на Кейт. Дробовете я заболяха.

— Но тя знаеше, че съм там, така че се оказа за добро. — Логика на убиец.

— И нея ли ударихте със същото парче дърво? С подаръка, който баща ми е правел за рождения ѝ ден?

— Тя не знаеше... помисли си, че е паднал... Коленичи до него... но се обърна в последния момент и ме видя, и...

— За бога! — Кейт вдигна ръце да го спре. Не можеше да понесе повече.

Обърлин хвана пръстите ѝ.

— Кейт, сама разбираш. Беше необходимо.

Тя отчаяно се опита да измъкне ръката си.

— Всичко беше необходимо. — Той държеше здраво, не го интересуваше, че притиска кокалчетата ѝ едно в друго, че ставите ѝ се опъват. — Когато те видях, когато те познах, си дадох сметка, че ми се дава втори шанс. Че си изпратена за мен.

— Не, не съм. — Тя извъртя пръстите си и се освободи. Пъхна ръка в джоба си, извади телефона си и се подготви да звънна.

— Не! — Той измъкна телефона от ръката ѝ и го запрати в един надгробен камък.

Тя отскочи. Устата ѝ пресъхна, мозъкът ѝ замръзна.

Беше тук с него. Сама. И му беше отказала. *Беше казала „не“.*

— Не можеш да направиш това. — Кръвоносните му съдове се пукнаха и червенината изпълзя в бялото на очите му. — Не можеш да му се обаждаш.

Отдалече тя дочу сирена. Най-послед. Слава богу. *Най-послед* идваше някой.

Мозъкът ѝ заработи отново. В джоба си имаше ключове. Ключовете можеха да бъдат оръжие.

Преди да бръкне за тях, Обърлин я хвана за китката.

— Изневери ли ми с *него*? Направи ли го?

— Не съм ти изневерила. — Тя стоеше неподвижна и го гледаше в очите. — Не съм твоя.

— Този евтин женкар. Рамос не е нищо друго, освен син на курва.

Тя трепна от думата.

Обърлин видя реакцията ѝ и се възползва от предимството.

— Не знаеше, нали? Не ти го е казал. Един бог знае кой е баща му. Един от хилядите. От милионите.

Сирената се чу по-близо.

— Нараняваш ме — каза тя.

Обърлин погледна китката ѝ, която стискаше. С изражение на изненада и ужас я пусна.

— Съжалявам. Аз не биваше... но ти трябваше да ме чуеш. Предназначена си за мен, не за него. Ти ще бъдеш бижута върху ръката ми.

— Имам си собствени бижута и собствени ръце. — Тя се дръпна и разтърка китката си. Пъхна бавно ръка в джоба си. Плъзна по един ключ между всеки от пръстите си, после стисна юмрук около ключодържателя. И с любезен тон добави: — Но ти благодаря.

— Мислиш, че си влюбена в Рамос, но не може да си. Той е лъжец. Хвали се пред момичетата, че е великолепен любовник, но не е.

Тя се разсмя.

Обърлин изгуби напълно контрол:

— Кучка. — Той я удари, бърз удар с опакото на ръката, от който главата ѝ се завъртя и от очите ѝ изскочиха сълзи.

Замахна да я удари отново.

Тя го блокира като вдигна едната си ръка. Извади другата от джоба си и я заби в лицето му. Ключовете се врязаха в бузата му с две дълги резки. Той се дръпна назад и вдигна пръсти към лицето си. Бяха кървави.

На паркинга със скърцане на гуми спря полицейска кола, светлините ѝ проблясваха, сирената виеше.

Обърлин тръгна отново към нея.

Тя хукна към паркинга.

Преди да е направила три крачки, той я хвана за рамото.

Обръщайки се към него, тя замахна, но той я възпря, протягайки ръка.

— Не ме докосвай — извика Кейт. — Не ме докосвай никога! Няма да ти позволя да ме убиеш, както си убил *майка ми*.

Клаксонът на полицейската кола изсвири. Шофьорът зави рязко като маниак, насочи се... и подкара. Носеше се право към тях, над окосената трева, над плоските надгробни камъни.

Обърлин погледна, но вместо паника, тя видя убийствено задоволство.

— Той е — каза Обърлин.

Тийг. Тя също го видя. Тийг шофираше... право към тях.

Обърлин бръкна във вътрешния си джоб и извади пистолет. Закова крака в земята и се прицели в предното стъкло.

С ужасен вик тя се хвърли върху него.

Той падна настрани.

Куршумът разби стъклото. Колата се наклони силно, плъзна се в кръг, карайки тревата да се разлети. Блъсна се в един висок надгробен камък и спря.

Кейт изтича към шофьорската седалка и отвори вратата. Тийг се свлече отстрани на седалката, от скалпа му течеше кръв.

— Тийг!

Сирените продължаваха да вият. Светлините продължаваха да святкат. Откъм паркинга се чуха още писъци на спирачки. Викове на хора.

Не я интересуваше.

— Тийг, моля те.

С непохватно движение Тийг вдигна ръката си и я изблъска.

Тя се олюля назад.

Той се измъкна от колата с резки, недодялани движения.

Той беше жив.

Тя беше доволна.

Той беше ранен.

Тя беше ужасена.

Джордж Обърлин стоеше и се смееше, насочил пистолета си към Тийг.

През тревата тичаха мъже и жени, викаха, но нямаше да успеят да стигнат навреме.

Тийг се премести на открито, далеч от колата. Изви глава и погледна към Кейт. Кръвта се беше размазала по бледото му лице. Очите му изглеждаха подути. Плъзгайки якето си назад, той извади пистолет. Вдигна го и присви очи към Обърлин.

Не можеше да се прицели.

Тя разбра. Обърлин разбра.

Беше се предложил като примамка, за да привлече изстрела на Обърлин.

Тя погледна сенатора. Той отново намести краката си. Готов да стреля.

Тийг щеше да умре.

В полицейската кола. Полицейска пушка. Хвърляйки се вътре, тя я измъкна от стойката. Зареди я.

Обърлин последва Тийг с дулото на пистолета си и очите му се присвиха.

Тя вдигна пушката към рамото си.

С крайчеца на окоето си Обърлин отчете движението.

Обърна глава. Устата му се отвори. И той извика:

— Не, Лана!

Кейт стреля.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джордж не виждаше как изстрелът на Кейт би могъл да не улучи... но така стана. Той продължаваше да стои и да я гледа втренчено.

Цялата ужасена група Прескът и техните съпрузи хукнаха през глава с извадени пистолети.

Глупавата Кейт. Не знаеше как да стреля с пушка. Колко глупаво беше от нейна страна да си мисли, че знае. Да си мисли, че може да го убие. Той се усмихна. Щеше да убие всичките. Да изтрие всички Прескът от лицето на земята.

Той вдигна оръжието си... но осъзна, че не го държи. Погледна ръката си. Беше празна. В уплахата си бе изпуснал оръжието?

Нещо повече, Прескът не гледаха в него, те гледаха в земята до краката му. Хоуп — той позна Хоуп — беше затиснала с длан устата си. Пепър — също я позна — изглеждаше, сякаш ще повърне.

Само Кейт стоеше с вдигната брадичка.

— Аз съм репортерка. Виждала съм такива гледки преди — прошепна тя, — но никога досега не съм била доволна.

— Кейт. — Рамос стоеше, олюлявайки се, с протегнати ръце.

Тя отиде при него.

Той я прегърна, облегнал глава на нейната.

Какви гледки? Какво искаше да каже тя?

Джордж сведе поглед надолу, за да види за какво говореха.

На земята лежеше тяло на мъж. С рана на гърдите. Един пистолет, пистолетът на Джордж, лежеше на сантиметри от разтворените му пръсти. Кръв беше опръскала разперените му ръце, корема, брадичката му...

— Какво...? — Джордж посочи с треперещ пръст. — Какво...? — На онова тяло беше собственото му *лице*. Неговото тяло лежеше неподвижно върху зелената трева. Неподвижно, сякаш той беше... мъртъв.

Мъртъв! Не, това не беше възможно.

Той посочи към тялото.

— Кой е това? — Вдигна очи към Прескът.

Те не му отговориха. Държаха се, сякаш не го чуваха. Събраха се около Тийг и Кейт. Държаха се, сякаш се бяха събрали след години на мъчения и скръб.

Сякаш Джордж не беше все още там и опасен.

— Кой е това? — произнесе той по-високо, като използва сенаторския си тон, с който се обръщаше към представителите на медиите.

Тогава осъзна, че към сестрите и брата Прескът са се присъединили двама души.

Той се взираше толкова напрегнато, че почти виждаше през тях. Потрепери, разтърсваща костите тръпка, когато ги позна. Не ги беше виждал от двайсет и три години, но не можеше да ги сбърка.

Бенет и Лана Прескът, които изглеждаха... изглеждаха *живи*.

Бяха облечени небрежно, както се обличаха винаги, и го оглеждаха, очите им — интелигентни и разбиращи, както в онези дни, когато той беше по-млад и не чак такъв... Той прекъсна мисълта. Той не беше *сатана*. Това бе старомодна концепция, като тази за рая и ада, греха и изкуплението. Ако вярваше в такива неща, трябваше да вярва също и че когато умре, ще отиде да гори в ада. Това бяха глупости. Абсурдни безсмислици, използвани за измъкване на пари от портфейлите на хората, за да бъдат сложени в църковната хазна.

Те защо бяха тук?

— Кой е това? — Джордж още сочеше към тялото.

Но наследниците на Прескът не му обърнаха внимание.

— Ти кой мислиш, че е, Джордж? — Гласът на Лана прозвуча по същия начин, както винаги: ясен, спокоен, стоплен от намек за тексаски акцент.

— Прилича на мен — каза той. — Но не може да съм аз. Аз съм тук.

— Ти *си* тук — обади се Бенет, — на мястото, на което никога не си искал да бъдеш.

— Говориш като пастор — подигра му се Джордж.

— Къде мислиш, че се намираш, Джордж? — Гласът на Бенет не беше толкова мил, колкото Ланиния. Бенет звучеше рязко, сякаш не беше простил на Джордж прегрешенията.

Проклетите свещеници, всички бяха такива. Не можеха да се държат така, както проповядваха.

— Огледай се, Джордж — подкани го Лана. — Нашите деца не могат да те видят. Те се обърнаха. Прегръщат се един друг. — Тя се усмихна, виждайки ги събрани. — Те прегръщат съпрузите си, любимите си. Послушай, Джордж. Чуй какво говорят.

Той не искаше да го прави, но трябваше. Сякаш не можеше да чува нищо друго.

— Не мога да повярвам... това най-последно свърши. Не мога да повярвам... — Хоуп притисна глава към гърдите на Зак и се разплака.

Другите ги наобиколиха.

— Всичките тези години. — Гласът на Пепър трепереше. Дан я държеше отзад, беше проврял ръце под мишниците ѝ, докато тя милваше косата на Хоуп. — Всичките тези години си мислех, че мама и татко са ни изоставили. Всичките тези години ги мразех, а те...

— Ако татко и мама — Кейт прочисти гърлото си, сякаш думите я караха да се чувства неловко, — ако са били толкова добри, колкото казвате, те ще ти простят за всичко, което си мислила. Ще те разберат.

Джордж погледна Бенет и Лана, и те кимнаха. Очите им блестяха, докато гледаха децата си, и ръцете им помилваха аурата на любов около тях, подсилвайки я, карайки я да пулсира в златно.

А Кейт... Кейт стоеше в центъра на семейството. Тези проклети Прескът. Всички ѝ се усмихваха, прегръщаха я, възхищаваха ѝ се. Кейт изглеждаше смутена и обърквана, сякаш не знаеше как да се държи с тези непознати.

Тя щеше да е по-щастлива с него. С Джордж. Кейт беше *негова*.

Почти негова. Като Лана. Почти негова. Кейт щеше да е негова, ако не беше онзи негодник Рамос. Тя беше обвила ръка около него. Шепнеше любовни думи, докато се опитваше да види раната му. Изглежда не изпитваше никаква вина, че е извършила убийство.

Убийството на Джордж.

— Не може да съм мъртъв — каза гласно Джордж, сякаш казването би го направило истина. — Не е възможно.

— Огледай се, Джордж. — Гласът на Евелин заговори зад него.

Той се завъртя и видя съпругата си.

Тя не изглеждаше толкова спокойна, колкото Бенет и Лана Прескът. Очите ѝ бяха свирепи и студени, и извиваше ръцете си отново

и отново, сякаш нищо не можеше да успокои страданието ѝ. Тя имаше синини по краката и ръцете от падането по стълбите. На бузата ѝ зееше кървава рана, а главата ѝ стоеше странно върху тялото.

Счупен врат.

— Чаках те, Джордж. — Тя посочи към гроба си с двойна надгробна плоча, на която той с толкова любов бе поръчал да изпишат:

Предана дъщеря
Любима съпруга
Скъпа приятелка

Другата половина от камъка беше празна, очакваща друго име.

— Ти купи гроба до мен. Накара да сложат надгробна плоча между гробовете. Но не планираше да я използваш. Мислеше си, че ще те погребат до *новата* ти съпруга. Но тялото ти ще бъде тук, с мен.

Гробът зееше отворен. *Неговият* гроб беше отворен. Изглеждаше, сякаш някой е сложил правоъгълник с размери на ковчег върху зелената трева, черен правоъгълник, който скриваше всеки цвят, всяка светлина.

— Иди и виж, Джордж — нареди му Евелин.

Главата ѝ беше наклонена встрани като цвете с прекършено стъбло. Кожата над натъртванията ѝ се белеше черна. Тя продължаваше да го гледа, очите ѝ бяха непрощаващи, докато въртеше ръце.

— Виж, Джордж.

Джордж погледна към Прескът. Рамос беше паднал. Прескът се събраха около него, оказваха му първа помощ. Но Джордж не можеше да ги чуе. Те изглеждаха някак далечни, сякаш се бяха дръпнали от него.

Онова мъжко тяло също изглеждаше, че лежи далече. Изглеждаше по-малко. Една муха беше кацнала върху отворената уста и...

Джордж трепна и извърна главата си.

Гробът продължаваше да стои отворен, черна дупка, най-черната, която беше виждал някога. Бе невъзможно, разбира се, но явно водеше надолу към... нищото.

Той направи стъпка към нея.

Обърна се назад. Странно. Продължаваше да вижда Бенет и Лана съвсем ясно. Лана го гледаше. Сълзи бяха замъглили очите ѝ и тя изглеждаше така, сякаш го съжалява. Съжалява Джордж Обърлин, сенатор и един от най-богатите мъже в Тексас!

Бенет изглеждаше мрачен и строг, като пастор на Всевишния, който наистина *вярваше* в Бог, наистина *вярваше* в неговото всемогъщество, наистина *вярваше* във вечното проклятие... и очакваше да го види да се случва. Сега.

— Иди и погледни, Джордж. — Евелин крачеше до него. Раната на бузата ѝ се беше отворила. Тя изглеждаше отвратителна. И мъртва. И отмъстителна. — Погледни гроба си.

Не искаше да го прави, но и не я искаше до себе си. Не искаше тя да знае, че той се страхува, а и по някаква причина трябваше да знае защо онзи черен правоъгълник е там.

Той се приближи още до онази неподвижна, чакаща тъмнина. Опипа с крак. Спря.

— Погледни! — подкани го Евелин.

Той отиде още по-близо.

Там нямаше нищо. Беше просто... черно. Не миришеше, не лъхаше нито горещо, нито студено, и когато се наведе, не можа да види нищо. Беше като да погледнеш в дълбините на Вселената, където нито една звезда не трепва, където слънцето не излъчва топлина, за да събуди живот. Това беше отсъствие. Празнота.

Нищо.

— Справедливостта винаги идва, Джордж. — Гласът на Евелин говореше право в ухото му.

Той се завъртя да я погледне.

Сега тя изглеждаше излекувана и доволна. Как беше възможно?

Прииска му се да я удари.

— Аз те убих. Убих и тях. Мамех и лъгах. Шантажирах най-висшите мъже в държавата. Справедливост? — Той се засмя и за един прекрасен момент се почувства отново като себе си. Като Джордж Обърлин, най-влиятелния мъж в Тексас. — Няма справедливост на този свят.

— Ти не си в онзи свят. — Евелин звучеше щастливо. Прекалено щастливо.

Нещо го сграбчи за крака.

Той погледна надолу. Част от чернотата се беше обвила около глезена му, унищожавайки го.

Опита се да се измъкне, но не можеше да помръдне.

— Понякога справедливостта се нуждае от малко време — каза Евелин.

Пръстите на чернотата запълзяха по крака му. Гърчеха се като змии.

— Не! — Той се опита да ги отхвърли.

Те бяха безмилостни, плъзгаха се, разцепваха, преобразяваха...

Вече не можеше да види коляното си. Не можеше да почувства бедрото си. Части от него... ги нямаше.

И най-последно разбра. Чернотата го заличаваше. *Него*, Джордж Обърлин. Беше мъртъв. Нямаше значение, че има власт, че има пари.

Беше мъртъв.

Това *беше* неговото тяло. Това беше неговият гроб. Беше срещнал някои от хората, които бе убил. Сега тъмнината щеше да го погълне.

Той извика.

Тъмнината го дръпна рязко.

Той размахна ръце. Олюля се. Изкреця отново. Земята се надигна да посрещне лицето му. Той заби нокти в тревата, но не можеше да я почувства.

Отвори уста да извика отново, но нямаше уста, а и не би имало значение, дори да имаше. Не излезе звук. Всичко си беше заминало. Цялата светлина, целият език. Всяка мечта, всяка мисъл. Всяко чувство... се изпари.

Той се изпари. Душата му. Изгонена.

Джордж Обърлин изчезна във вечната нощ.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тийг се събуди от писъка на линейката и от една мисъл.

Тя добре ли е? Наред ли е всичко с Кейт?

Той смътно си спомняше как вижда Обърлин с пистолет, после как Кейт го застрелва и как той върви, олюлявайки се през гробище, пълно с хора...

Семейството на Кейт.

Тя добре ли е?

Усилието да си спомни караше мозъка му да се чувства така, сякаш се пръска. Всяка неравност по пътя предизвикваше болки; някакъв мъж в синя униформа заби игла в ръката му.

Тийг избухна:

— Не ме дрогирай, негоднико. Пусни ме, трябва да я спася! — Преди да са я простреляли. Преди той да е принуден да се срещне с резултатите от своята некомпетентност. С глупостта си. Години и години наред... всички тези години... но този път щеше да е по-лошо. Много по-лошо.

— Тийг, престани! — Едно лице се наведе над него.

— Кейт? — Беше Кейт. Беше красива. Изглеждаше здрава.

Изглеждаше строга.

— Ранен си, а те се опитват да ти помогнат. Ще те закараме до хеликоптера, за да отидеш в Сан Антонио, но трябва да се успокоиш.

Една игла убоде ръката му. Още усещаше болката, но сякаш беше нечия чужда. Обзе го най-чудесното чувство за здраве.

— Кейт, обичам те.

— Ш-ш-шт. — Тя допря хладната си ръка до горещата му буза. — Не говори сега.

Той я обичаше. Какъв глупак е бил да не го разбере досега. Какво друго трябваше да й каже? О-о-о. Знаеше.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Устните й се раздвижиха, но въпреки че чуваше думите, той не можеше да разбере какво казва тя. Все пак беше разбрал едно нещо. Тя

беше намерила току-що семейството си, но все пак бе останала с него. И отиваше в болницата с него.

Той се отпусна на носилката. Остави парамедиците да го измъчват с игли и превръзки.

Защото беше спасил Кейт. Тя беше жива и невредима.

Само веднъж в живота си бе спрял куршума и бе спасил жената, която обичаше.

* * *

Кейт стоеше сама в чакалнята в болницата, разтъркваше ръце и искаше някой да излезе от онази врата и да ѝ каже, че Тийг ще се оправи. Знаеше, че е жив. Но никога не беше виждала толкова много кръв.

Почувства замайване и олюлявайки се отиде към чешмичките. Наведе се, подложи лице под водната струя и се надяваше никой от останалите в чакалнята да не е забелязал. След малко слабостта премина и тя се изправи. Подпря ръка на стената и втренчи очи в краката си.

Тийг се държеше ирационално в линейката, опитваше се да удря парамедиците и викаше. Беше успяла да го успокои достатъчно, за да могат да му дадат лекарства, но боже... Толкова много кръв. И тогава...

Кейт искаше майка си. Тя разтърка силно чело.

* * *

Искаше майка ѝ да бъде тук, тогава семейството ѝ щеше да е цяло. Те се бяха държали мило в гробището, представиха се, галеха я, сякаш беше отдавна изгубено кученце. Но Кейт не ги познаваше. Хоуп и Пепър, Дан и Зак, Гейбриъл...

Кои бяха те, всъщност? Не си спомняше никой от тях. В този момент не можеха да я успокоят повече от непознатите, които седяха в чакалнята, доброволеца, който стоеше на регистрацията или

коравосърдечната сестра, която ръководеше спешното като сержант по строева подготовка. Кейт искаше майка си.

— Скъпа! — Любимият, познат глас се чу откъм вратата. — Дойдохме колкото се може по-бързо.

Кейт вдигна глава.

— Мамо!

Майка ѝ изтича към нея и взе Кейт в прегръдката си.

— Как е той? Положението лошо ли е?

— Не знам. — Кейт отпусна глава на рамото на майка си. — Ох, м-мамо. — Първият ѝ хлип предизвика втори. — Страхувам се, че ще у-умре за това, че ме спаси.

Нежни ръце я обхванаха, притиснаха майка ѝ, поведоха ги към една кушетка.

— Куршумът е пронизал скалпа — каза един мъжки глас. — Вероятно не е сериозно.

Кейт вдигна глава.

Всички бяха тук. Цялото ѝ семейство. Бяха наобиколили нея и майка ѝ.

Тя погледна мъжа, който говореше. Тъмни очи, руса коса, загорял, жилав. Беше ѝ близък.

Точно сега, обаче, не можеше да си спомни името му.

— Това е Дан, съпругът ми. Той има ранчо и е бивш ловец на терористи. — Сестрата на Кейт явно усети объркването ѝ. *Пепър* усети объркването ѝ. Черна, къдрава коса, зелени очи, лице, което би трябвало да подсказва на Кейт за непокорство.

— Вероятно? — попита Кейт.

— Дан не е лекар, но е виждал много рани — обади се Хоуп. По-голямата ѝ сестра. Кестенява коса, сини очи, лице, което караше Кейт да се чувства така, сякаш се е върнала вкъщи.

— Той... той се бореше с тях. — Сълзи изпълниха очите ѝ. Тя нетърпеливо ги избърса. Не можеше да види, а трябваше да види, да чуе, да е нащрек, в случай че докторът излезеше да съобщи за състоянието на Тийг. — Парамедиците. Бореше се с тях. Т-те му дадоха болкоуспокоително и внезапно той подбели о-очи и изпадна... в безсъзнание.

Мама я прегърна през раменете.

— Виждал съм много рани от куршуми и това, че е в безсъзнание, не означава непременно, че е зле — каза Дан.

— Парамедиците смятаха, че е така. Скочиха, започнаха да го обдишват и... не знам какво правиха. — Кейт си пое дъх.

Хоуп се обърна към съпруга си.

— Зак, можеш ли да разбереш какво става?

Зак — чернокос мъж с посребрени кичури, тъмни очи и отличителна външност — кимна, потупа Кейт по рамото и се насочи към бюрото, където сестра Годзила властваше с презрение и пълен непукизъм.

— Не се тревожи, Кейтлин, хората казват на Зак това, което го интересува — обади се Гейбриъл. Приемният брат на Кейт. Тъмна коса, зелени очи. Красив.

— Тя не искаше да ми каже. — Гласът на Кейтлин все още трепереше отвратително и тя не откъсваше поглед от Зак. — Не искаше да ми каже нищо.

Зак заговори с Годзила и когато тя му отвърна пренебрежително, той подпря ръце на бюрото, наведе се напред и заговори отново.

Годзила се изправи. Без да откъсва поглед от Зак, тя набра някакъв телефон и се обади. Записа си нещо, после го подаде на Зак, като му разясни нещо и го изпрати с поглед, докато той се отдалечаваше.

— Как успя да го направи? — прошепна Кейт.

— Трябваше да го видиш как ни извика хеликоптер, за да можем да дойдем тук след теб. — Мерилин прозвуча благоговейно. — Той умее да се държи с хората така, че да ги кара да искат да му помагат.

— Резултатът от това цял живот да си имал много пари — каза Хоуп.

Зак се приближи до тях.

— Куршумът е наранил черепа на Тийг. Той е в шок. Има сътресение на мозъка. Затова е в безсъзнание.

— Ще се оправи ли? — попита Кейт.

— Тя няма право да изказва каквото и да било мнение. Но кимна леко, така че предполагам, че прогнозата е добра. Или поне не е лоша. — Зак кимна също, доволен.

Облекчението беше толкова силно, че Кейт затвори очи и отпусна отново глава на рамото на майка си.

— Слава богу! — Думите на Хоуп прозвучаха като нещо повече от възклицание. Те бяха молитва.

— Да, слава богу. — Майката на Кейт разтърка гърба ѝ по онзи майчински начин, който винаги я успокояваше толкова много.

— Тийг е в интензивното — допълни Зак. — Кейт, можеш да отидеш да го видиш. Докторът ще мине да те вземе и ще те вкара вътре.

Кейт се изправи веднага.

Майка ѝ остана да седи, ръката ѝ все още държеше тази на Кейт.

— Онази сестра ми каза, че само роднини могат да влязат. — Кейт беше заковала очи върху вратата. — Обясних ѝ, че тук няма никакви роднини и тогава тя заяви, че значи няма да има посетители.

Всички погледнаха към сестрата в ужас.

Нито едно мускулче не трепна по лицето на Зак.

— Убедих я по друг начин.

В този момент Кейт осъзна колко закрилнически се държеше семейството с нея. *Нейното* семейство. До преди четири часа не бе чувала имената им от времето, когато е била десетмесечно бебе. Сега те бяха тук. Бяха разтревожени... за Кейт. За тяхната малка сестра.

Беше странно и прекрасно и... просто странно.

Но нямаше време да мисли за това, защото една уморена жена в бяла престилка влезе в стаята.

— Мис Монтгомъри?

Кейт забърза към нея.

— Здравейте, аз съм д-р Кан. — Лекарката стисна ръката ѝ. — Можете да видите господин Рамос, но ви предупреждавам, че е съвсем неподвижен и много блед.

По пътя към интензивното д-р Кан увери Кейт, че куршумът само леко е засегнал черепа му, но всеки контакт между куршум и глава я правел нещастна. Въпреки това, обаче, смятала, че той ще се възстанови без проблем, като се изключи силното главоболие. Тя предупреди Кейт, че натъртванията от инцидента и куршума изглеждат по-зле, отколкото са. Заведе я до леглото, където Тийг бе свързан с тръби, монитори и принтери, които плюеха непрекъснато неразбираеми безсмислици, и я посъветва:

— Само десет минути.

Неподвижността му я порази. Беше свикнала да го вижда жизнен, отзивчив и толкова жив, че те винаги имаха усещане за протичане на ток помежду им. Сега беше блед, моравите му натъртвания личаха под белите превръзки, обвиващи черепа му.

— О, Тийг — прошепна тя. Внимателно взе ръката му. Тя остана да лежи отпусната в нейната. — Тийг, слушай. Обичам те. Искам да се събудиш, за да ти го кажа. Тийг, аз те обичам.

Той стисна пръстите ѝ. Съвсем леко стисване.

И един от мониторите се изключи.

Д-р Кан и една сестра забързаха към леглото. Д-р Кан погледна разпечатката, после повдигна клепачите на Тийг и освети с фенерче зениците му. Усмихна се.

— Да. Добре.

— В съзнание ли е? — попита Кейт.

— Не, но няма да е в безсъзнание вечно.

Задоволството в гласа на д-р Кан накара Кейт да се изправи.

— Имаше ли такава вероятност?

— Говорим за модерна медицина и човешки мозък. Винаги има вероятност за всичко. — Д-р Кан прибра фенерчето. — Пет минути и продължавайте да му говорите.

Когато Кейт се върна отново в чакалнята, семейството, нейното семейство, я отрупа с въпроси.

— Той как изглежда? Какво каза докторът? Сега чувстваш ли се по-добре?

Кейт им каза цялата история и когато свърши, семейството ѝ се отдаде на дискретно празнуване, което накара Годзила да произнесе с вледеняващ тон:

— Тук има и други хора и трябва да се съобразявате, защото не за всички болни прогнозите са добри.

— Тя е права. — Гейбриъл ги поведе към вратата. — Хайде. Разузнах този етаж. Насам има вътрешен двор за пациенти и посетители.

Погледът на Годзила ги накара да се почувстват като виновни ученици.

Когато излязоха, Пепър изсумтя. Хоуп се изкикоти. Скоро цялата група се разтресе в потиснат смях, докато вървяха към стъклената врата, водеща в закрыта градина. Там мъждиви крушки осветяваха

няколкото издръжливи растения, които се бореха за живот срещу студения вятър.

Дан и Гейбриъл задържаха вратата, докато Кейт и сестрите ѝ излязат. След това веселието им избухна отново. Те се кискаха заедно и се питаха:

— Видя ли я? Мислех, че ще започне да издиша огън.

В един момент спряха. Погледите им се срещнаха.

Семейство. Кейт започна да осъзнава истината. Това бяха нейните сестри. Тя имаше *семейство*.

— Виж я колко прилича на мама — каза Пепър с благоговение.

— Трябваше да я намерим накрая. — С треперещи пръсти Хоуп прибра назад един кичур коса от лицето на Кейт. — Тя щеше да стане национална репортерка и когато я видехме, щяхме да я познаем.

— Благодаря ви за... — Кейт не знаеше какво да каже. Те я помнеха, но тя тях — не, и не знаеше как да реагира на очевидно болезнените емоции, които сестрите ѝ преживяваха. Почувства се неловко и каза: — Благодаря ви, че ме потърсихте. Че не се отказахте. Когато мисля за всичките тези години, не мога да повярвам. Били сте толкова силни.

— Ти беше нашето бебче. Трябваше да те намерим — отвърна Хоуп.

Кейт погледна тримата мъже. Те още не бяха излезли. Стояха скупчени заедно, държаха вратите и изглеждаха неловко и нещастни — мъже, люшкани между два противоречиви потока емоции и неспособни да се справят и с двата.

— Къде е мама? Къде е майка ми? — Кейт погледна вътре. Видя я. Майка ѝ чакаше Кейт и сестрите ѝ, и бършеше мълчаливо сълзите по лицето си.

— Мамо? — Кейт се върна обратно вътре.

— О, не! — възкликна Хоуп. — Забравихме майка ти.

— Големи сме глупачки, радваме се една на друга, а нея пренебрегнахме. — Пепър прозвуча възмутено.

Кейт обви ръце около врата на майка си.

— Какво не е наред? Защо плачеш?

— Чувствам се толкова у-ужасно. — Майка ѝ едва говореше. — През всичките тези години съм те лишавала от това чудесно семейство и тях от теб. Аз съм виновна за всичко.

Хоуп се приближи и хвана Кейт за лакътя.

— Да сте виновна? През всичките тези години се страхувахме за Кейтлин. Страхувахме се, че с нея се държат лошо. Страхувахме се, че може да е продадена като робиня. — Хоуп млъкна. Поклати глава, докато безуспешно се опитваше да заговори отново.

Пепър поде оттам, където бе прекъснала Хоуп.

— Страхувахме се, че си мъртва. Сега открихме, че тази красива, чудесна жена е наша сестра, и че е имала щастлив живот, и сме толкова радостни и толкова облекчени. Така че, да, ваша е вината, че тя е пораснала щастлива, за което сме ви признателни и ви обичаме. Сега и вие сте част от нашето семейство.

На Кейт ѝ се искаше да ги разцелува. Мама продължаваше да плаче, но се и усмихваше. Тя разтвори ръце.

— За мен ще е чест да съм част от семейството ви.

Кейт не знаеше какво е да бъдеш сестра. На никого — нито на тези жени, нито на онези мъже там. Но в момента, в който Хоуп и Пепър прегърнаха мама, Кейт прегърна семейството.

Прескът отново бяха семейство.

* * *

Шест дни по-късно Тийг гледаше как Кейт влиза в болничната стая. При вида му — облечен в кожено яке, дънки и маратонки, очите ѝ се разшириха. Усмивката ѝ разцъфна. Тя изглеждаше толкова щастлива да го види.

Е, добре. Той можеше да излекува това.

Беше облечена в сини дънки, бяла тениска с дълги ръкави и отворотелна плетена жилетка, стигаща до бедрата, в кафяво, синьо и оранжево, която не би дал и на бедняк.

Изглеждаше... красива.

Дъхът му спря и главоболието, което мъчеше мозъка му — и което той непрекъснато отричаше, че има — се влоши.

— Ти си облечен! — възкликна тя.

— И готов за тръгване. — Той вдигна куфара си и се насочи към вратата. — Повече от готов.

— Не можеш просто да излезеш оттук. — Тя хвана ръката му. — Сестрата ще донесе количка.

Докосването ѝ го прогори като мълния. Тя не знаеше ли...? Не осъзнаваше ли...? Всеки път, когато докоснеш с устни неговите, всеки път, когато плъзнеш ръка под раменете му, той изгаряше от нужда.

През последната седмица грижливо се правеше на безразличен. Празнотата щеше да действа като анестетик срещу болката, която той знаеше, че ще дойде... щом ѝ кажеше истината.

Но всеки път, когато тя го докоснеше, електричеството взривяваше тъмнината, осветявайки тъмните ъгълчета на душата му, и събуждайки го за живот, макар той да не го желаше.

Стегна се, за да прозвучи равнодушно:

— Не ми трябва инвалидна количка.

Тя прозвуча търпеливо и весело, когато му отвърна:

— Болницата не я интересува дали имаш нужда от инвалидна количка. Просто не искат да паднеш на излизане и да ги съдиш.

Страхотно. Беше започнала да му се подиграва. Сигурно не чувстваше напрежението от това да не прави любов цяла седмица. Явно успешно се справяше с внезапната поява на семейството си.

По-добре, отколкото той. Всички Прескът идваха да го посетят веднъж дневно и го обгръщаха в своята обич. Той бе спасил живота на сестра им! Обичаха го безрезервно.

Когато не бяха тук, Кейт говореше за тях. Осведомяваше го за всичките им особености, когато те си тръгнаха, а също така какво ядяха. Признаваше смесените си чувства да се окаже внезапно с такова сплотено семейство. Разказваше му колко странно се е почувствала, когато е осъзнала, че е убила друго човешко същество — въпреки че Обърлин едва ли пасваше на определението.

Той на свой ред ѝ разказа как се е справял със странната смесица от емоции, когато е убивал по време на военната си служба. Когато свърши, тя кимна и спомена, че Дан казвал същите неща.

Кейт вече нямаше нужда от него. Обърлин беше прав за едно нещо: Тийг не пасваше на нейния живот.

— Не искам количка — заинати се той.

— Кажи го *на нея*. — Кейт разшири очи в престорен ужас. — Годзила е на смяна.

— По дяволите. — Нараняванията по главата го боляха. Той притисна пръсти към челото си.

Вратата се отвори, разкривайки количка, зад която стоеше чудовището Годзила.

Кейт разтърка ръката му, след това отстъпи, за да позволи на Годзила да го настани в количката. Преди да осъзнае, той вече се носеше по болничните коридори като немощен старец, който не може да извърви сто метра. Минаващите сестри му помахаха за довиждане, а две от тях му се усмихнаха по начин, който му напомни, че не е старчок, а ценен материал за срещи.

Кейт също забеляза, защото се приближи по-плътно и сложи ръка на рамото му.

И мълнията отново го прониза.

Не трябваше да се люби с нея по време на буря. Зарядът още витаеше във въздуха, разпалвайки желанието, и разбърквайки мислите му.

Беше си изгубил ума... и сърцето.

Близо до входа на болницата Кейт взе куфара му и го остави, докато отиде да докара автомобила си. Той чакаше мрачно, Годзила дишаше във врата му, но не можа да го спре, когато Кейт се приближи. Стана и влезе в колата сам. Годзила затръшна вратата, сякаш беше доволна, че се е отървала от него.

— Да се махаме отгук. — Той погледна към Кейт.

Тя включи на скорост и потегли; усмихваше се. Имаше нахалството да изглежда щастлива.

— Какво? — озъби се той.

— Преди една седмица си мислех, че си мъртъв. — Отгоре на всичко и звучеше щастливо. — Сега те карам вкъщи.

— Не, не го правиш. Отиваме... при един човек. — Той мрачно хвана Съдбата за врата и го изви. — Завий тук наляво.

Кейт вдигна вежди, но направи каквото й каза.

— Може ли да знам при кого отиваме?

— При Хуанита.

— Хуанита от „Рамос Секюрити“?

— Да. — Той си пое въздух. — Името ѝ е Хуанита Рамос.

Кейт се стегна.

— Тя ти е...?

— Братовчедка. Хуанита е моя братовчедка.

— Добре. — Кейт се отпусна отново, управляваше с лекота мощната малка кола. — Някаква причина да я посещаваме точно сега, когато трябва да се прибереш у дома и да лежиш? Искам да кажа, че мога да си побъбря с роднините ти по-късно.

— Не. Няма по-късно. — Не можеше да отлага. Беше се страхувал от този момент, откакто се събуди в интензивното и осъзна, че за първи път в живота си обича някого с целия плам и жар на латиноамериканската си душа. А любовта... любовта изискваше истината. Никоя жена нямаше да го обича, след като *научеше*. Определено не и Кейт с нейния протестантски морал и почтения си характер.

Разбира се, щеше да го съжалява. Да се държи мило с него... и мисълта за нейната доброта го накара да изскърца със зъби.

Кейт спря до жилищния блок на Хуанита и паркира на мястото за посетители.

Мястото беше запуснато, нуждаеше се от боя, и Тийг се хвана, че обяснява:

— Тя не ми позволява да ѝ помогна. Настоява да живее със заплатата си, а заболяването ѝ е скъпо... — Гласът му секна. Не биваше да се опитва да замазва. — Хайде.

Излязоха. Кейт го посрещна пред колата. Той посочи пътя, но тя изглежда не разбра, че Тийг иска тя да върви отпред. Вместо това плъзна ръка в неговата.

— Очаква ли ни?

— Да. — Усети, че се напруга.

— Има ли и други от семейството ти?

— Не и такива, за които знам.

— Значи е нещо като запознанство с родителите ти, нали? — Хватката ѝ се стегна.

Искаше му се да се освободи от ръката ѝ. Искаше да целуне пръстите ѝ. Искаше да бъде погълнат от кръвния ѝ поток, да вижда с нея, да чува с нея, да диша с нея. Той умираше с бавна, мъчителна смърт, а тя сякаш не осъзнаваше болката му.

— Не. — Той спря пред вратата на Хуанита. Почука. — Не. Нищо такова.

Погледът, който Кейт му хвърли, му каза, че не е толкова незнаеща, колкото би искала той да си мисли. Тя усещаше, че става нещо... Ама разбира се, че усещаше. Той съзнателно не я бе докосвал, откакто се събуди преди шест дни. И му се искаше да я целуне за последен път.

Тя явно го усети какво си мисли, защото прояви желание. Наведе се срещу него, тялото ѝ бе отстъпчиво. Вдигна лицето си нагоре. Затвори очи.

Неговата съпротива не съответстваше на капитулацията ѝ.

Хуанита отвори вратата.

— Ха! — Кафявите ѝ очи блестяха. — Искаш пак да се махна?

— Не. — Той рязко се отърси от магията на Кейт.

Сякаш засегната, Кейт погледна надолу и прехапа устни. Но по-добре малка болка сега, отколкото бавното, мъчително разочарование години наред.

Хуанита се премести с инвалидната си количка от пътя.

— Заповядайте! Очаквах ви. — Вкъщи тя обикновено носеше свободна рокля и чехли, за да ѝ е топло на краката. Днес се беше облякла като домакинята на парти, с червена блуза, която правеше тъмната ѝ коса да блести, пола на цветя, подходяща за празненство, и равни обувки, които изглеждаха модерни и удобни.

— Мирише на нещо хубаво. — Кейт я последва през малкия апартамент към трапезарията.

— Знаех, че Тийг ще е гладен след онази отвратителна болнична храна — за съжаление, знам го от собственото си обикаляне по болниците — така че спретнах енчилада със скариди и шарен боб.

Тийг не можа да повярва, когато видя кръглата маса с празнична покривка, сложените върху нея касерола, електрическа тенджерка и лъскави прибори от сребро.

— Освен това, вижте — Хуанита повдигна една кухненска кърпа, за да им покаже купчината тортили.

— Сама ли ги направи? — попита Кейт.

— Не, но ги купих от щанда за тортили. — Хуанита се усмихна. — Маргарита?

— Само една. На Тийг не му е позволено да шофира. — Кейт се усмихна в отговор.

— Обзалагам се, че това не му харесва. — Хуанита се движеше уверено през кухнята, слагайки последни добавки към салатата. — Тийг, ще налееш ли, докато слагам чиниите?

— Мога да шофирам. — Той едва сдържаше раздражението си, докато наливаше на Кейт маргарита от изстудената кана. Тази среща не вървеше както я беше планирал. Беше си представял едно бързо посещение, за да покаже на Кейт истинското състояние на Хуанита, след това един още по-бърз разговор, и скоростна раздяла, последвана от години самота.

Въпреки че Кейт бе казала, че иска да се запознае с роднините му, и се бе държала така, сякаш за нея имаше значение. Хуанита постъпваше по същия начин. Какво им ставаше на жените? Защо трябваше да превръщат всичко в събитие? Защо трябваше да правят неоснователни предположения?

Какво щеше да прави той без Кейт?

Знаеше отговора. Беше виждал ада няколко пъти в живота си. Беше минал през него повече от веднъж. Позна ада в тъмнината, в липсата на светлина, на емоции, на съществуване. И когато Кейт си заминеше, той щеше да живее в ад.

— Домът ти е хубав. — Кейт отпи от питието си. — Сама ли го декорира?

— Да, благодаря! Исках да има усещане за дом — Тийг сигурно ти е казал, че отраснах в същия пограничен град, в който и той...

— Не. Едва днес ми каза, че сте братовчеди. — Гласът на Кейт прозвуча равнодушно, докато бърбеше за него. — Мислех, че е пълен сирак.

— Не обича да казва на хората, че сме роднини. — Хуанита отвърна със същия равнодушен тон. — Завладян е от мания за семейственост, и разбира се, аз не мога да работя къде да е. Трябва да работя при него, или да поема нископлатена работа.

Тийг се ядоса, защото това беше истина.

— Хуанита е най-добрият охранител, който имаме. Рапортите ѝ доведоха до повече от двайсет ареста през миналата година.

— Задължена съм много на щата Тексас — каза Хуанита. — Болницата „Шрайнърс“ в Хюстън ме оперира безплатно. Затова съм в състояние да обикалям, което всъщност и правя. И е страотно да мога да кажа, че охранявам Конгреса.

— И аз имах работа в Конгреса. — Кейт си топна в боба. — Това е чудесно. Ще трябва да ми дадеш рецептата.

— Какво искаш да кажеш с това, че *си имала работа в Конгреса*? — Тийг знаеше, че отговора няма да му хареса.

— Уволниха ме. — Тя се намръщи. — Брад явно смята, че не съм нищо повече от загуба на пари, откакто съм постъпила в телевизията.

— Този кучи син! — Тийг не можеше да повярва. — Не осъзнава ли какво си преживяла?

— Не го интересува. Първо не искаше да ме уволни, а сега не трябва да ме задържи. — Кейт изглеждаше забележително неразтревожена.

Но Тийг знаеше добре. Тя обичаше работата си.

— Ще говоря с него.

— Не, няма! Един вече ми е уреждал назначението. — Очите на Кейт святкаха. — Не ми трябва втори.

— Мисля, че е по-добре да хапнем. — Хуанита сложи малки купички със заквасена сметана и *пико де гайо* на масата, и по слабото ѝ лице се разля усмивка.

Когато Тийг и Кейт седнаха, тя изтъркаля количката до мястото си и ги хвана за ръцете.

— На всяко ядене винаги благодаря на Господ за поредния ден живот. Днес благодаря на Господ и за вашите животи.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато си тръгнаха два часа по-късно, Кейт бе почерпена доволно с Хуанитината хумористична версия на тийнейджърските години на Тийг. Хуанита не бе казала на Кейт всичко — не бе й казала най-важното — но бе нарисувала образ на един наперен хулиган, който се бие с банди, за да защити малката си братовчедка в училищния двор, а после циври, докато го подстригват.

Тийг гледаше как Кейт се смее на правилните места, и веселието й се забиваше като нож в стомаха му.

Но тя бе замислена и мълчалива, докато вървяха към колата й. Сигурно имаше някакви предположения. Сигурно бяха правилни. Следващият час щеше да бъде труден, но той беше преживял и потрудни часове, и когато свършеше... ами, щеше да е свършил.

Той погледна отминаващия пейзаж и каза:

— Взе погрешен завой, Кейт.

— Не те водя у вас. — Тя направи втори завой.

— Не искам да ходя в твоя апартамент.

— Не те водя у дома. — Брадичката й решително се вдигна.

Заплашително.

Той изчака, но тя не продължи.

— Къде отиваме? — попита.

— В парка на Таун лейк.

Паркът беше хубав и езерото беше хубаво, но той искаше да приключи с конфронтацията, а не да ходят на пикник.

— Защо отиваме там?

— Чудесно е по това време на годината. — Това не беше отговор, но тя не каза нищо повече.

Спря колата на един почти празен паркинг. Тревата беше още зелена — разбира се, това беше Тексас и началото на ноември — но някои от листата бяха сменили цвета си. През клоните езерото изглеждаше гладко и синьо. Двама влюбени се бяха свили на една маса за пикник. Не се виждаше никой друг.

Кейт се обърна към Тийг:

— Да повървим?

— Разбира се. — Главата още го болеше, но предположи, че болката ще намалее веднага щом ѝ каже каквото имаше да ѝ казва. — И без това трябва да поговорим.

— Знам. — Тя отвори вратата. — Така че да вървим.

Аха. Значи затова беше дошла тук. И тя искаше да говорят, на неутрален терен.

Тръгнаха един до друг през ливадата към края на езерото, но този път тя не се пресегна и не взе ръката му. Този път изобщо не го докосна.

Денят беше мразовит и дори с коженото яке му беше студено. Каза си, че е защото току-що са го изписали от болницата. Всъщност се дължеше на дистанцията между тях. Дистанция, която щеше да е по-добре да използва.

Недалеч от водата тя седна на тревата, вдигна яката си и мушна ръце в джобовете на пуловера си. Тишината между тях стана неловка, после непоносима, и Кейт не направи опит да я наруши. Ако някой щеше да започне разговора, то трябваше да е той.

Беше доволен, че стои прав. Можеше да изсипе истината върху нея. Тя имаше нужда да знае.

— Аз съм виновен, че Хуанита е в инвалидна количка. — Ето. Истината беше излязла прекалено лесно, на най-последно я беше казал.

— В известен смисъл го предполагам. — Кейт скри лицето си още по-дълбоко в яката на пуловера. И зачака.

— Хуанита... когато Хуанита говореше за мен, прозвуча едва ли не, че съм невинен. Но не бях невинен. — Господ да благослови Хуанита. Тя го обичаше и го правеше да изглежда по-добър, отколкото беше. — Движех с една банда. Бях един от лидерите. Животът ми минаваше по улиците. Пиех и се дрогирах. Щях да съм пукнал в някоя канавка, точно както майка ми предричаше, ако не...

— Но си се осъзнал. — Кейт гледаше към езерото.

— Да. Може да се каже и така. Майка ми... никога няма да забравя какво каза майка ми онази сутрин. — Думите, онези, които никога не би могъл да изрече гласно преди, изригнаха:

— *Тийг, ах ти, малък негоднико, не бъди толкова глупав. Ти си един адски глупав мелез, и ако те намушкат, на никого няма да му*

пука. Във всеки случай, не и на мен. Но това дете е само на четиринайсет. Не можеш да я въвлечаш в гангстерски бой. Баща ѝ е най-подлият кучи син, когото някога съм срещала, а аз съм срещала не малко. Ако нещо се случи на дъщеря му, той ще те убие. Освен това тя е умна. Тя е добро дете. Не като теб.

— Майка ти трябва да е била голяма веселячка. — Кейт не срещна очите му.

Тъмната празнота сега нахлу без никакво насърчение.

— Една отворителна майка не е извинение за това, което направих.

— Не е, прав си. — Кейт прие всичко това прекалено лесно. — Значи си завел Хуанита в гангстерски бой.

— Още от малка все се влачеше след мен. Обожаваше ме, а аз се грижех за нея. Това ме караше да се чувствам силен. Великодушен. — Той допълни горчиво: — Каква ирония.

— Тя явно все още те обича. Ако не знаех, щях да кажа, че днес се опитваше да те пробута на мен.

Хуанита се беше опитала да го пробута на Кейт.

— Тя иска да се ожени.

— Разбира се, че иска. И защо не?

— Аз... — *Аз не съм срещнал правилната жена.* Но не можеше да го каже. Не го вярваше.

А от внезапния блясък в очите на Кейт беше ясно, че тя не би приела този отговор.

— Довърши разказа си — подкани го тя.

— *Това дете е само на четиринайсет. Тя ще те последва и в ада...* и наистина го направи. Хуанита искаше да дойде да види гангстерска война, и аз я заведох. Беше време да се кали, да помирише кръв, да почувства възбудата от боя с ножове, от победата. Чупехме прозорци. Грабехме. Водехме война след война и полицията не можеше да се справи с нас. — Той още помнеше праха, който се вдигаше по улиците, виковете, потта.

Главата му започна да пулсира по-силно.

— Тогава някой наруши правилата. Някой донесе оръжие. — Думите се бяха оказали толкова лесни, думи, които бе упражнявал цяла седмица, разказващи за ужасни събития. Но сега те пресъхнаха и той остана само със спомена.

Звукът от онзи единствен изстрел.

Беше чувал много изстрели оттогава, но дори сега онзи продължаваше да кънти в ушите му.

Той се отдалечи от спомените и от Кейт, но не можа да стои далеч. Трябваше да завърши историята. Върна се и отново си каза, че всичко това трябва да приключи за час. Можеше да оцелее за един час.

— Един куршум. Този куршум прекъсна гръбначния мозък на Хуанита. Тя едва не умря. — Беше паднала в краката му, все още в съзнание, и бе вдигнала очи към него. — Аз трябваше да съм умрял.

— Но не си. — Кейт изглеждаше откъсната по начин, който той никога не си бе представял. — Господ или Съдбата, или в каквото там вярваш, е решил да останеш жив.

— Да. И да заставам срещу това, което съм направил. — Отново и отново. — Онази нощ, когато се прибрах у дома... заварих ченгетата там.

— Да те арестуват?

— Не. Да ми кажат, че майка ми е излязла на улицата, пияна, и един бог знае още каква, крещейки обиди към полицията — и по някакъв начин смъртта я е застигнала. — Мракът и студът го обвиха. — Беше дяволски ден.

— Значи ти си убил и майка си.

При жестоките думи на Кейт последната слаба частица надежда, надежда, която никога не бе осъзнавал, изсъхна.

Той се озъби:

— Не. Не, не се оправдавам. Майка ми беше проститутка, когато ѝ изнасяше. Ако я споходеше късметът и удареше къравото, го профукваше колкото се може по-бързо. Беше агресивна, когато беше пияна, беше агресивна, и когато бе трезва, и в онзи ден не излезе да спасява Хуанита. Тя не искаше да изведе Хуанита не за друго, а защото се страхуваше от брат си. В онзи ден излезе... харесваше ѝ да живее в ада, а адът се случваше почти на прага ѝ.

— Знам. — Погледът на Кейт срещна неговия. — Хуанита ми каза.

За първи път Тийг осъзна, че е бил манипулиран. И когато Кейт стана и изтупа тревата от себе си, имаше чувството, че ще бъде манипулиран още много пъти.

— Какво друго ти каза Хуанита?

— След като си стрелял, тя се тревожела до смърт за теб. Говорихме малко. Тя ми каза почти същото, което и ти, но добави няколко неща. — Кейт тръсна назад косата си по същия начин, по който го правеше, когато вземаше интервю. — Каза, че преди инцидента баща ѝ щял да я бие, и ти си му се изрепчил. Макар да си бил наполовина на неговия ръст, си го нападнал, разсеял си го и си го ударил заради нея.

— Това ме кара да се чувствам важен.

— Като герой? Разбира се, но си понесъл много болка заради тази важност. — Кейт отиде до брега, взе едно камъче и го запрати във водата. — Хуанита ми каза, че докато лежала и кървяла на улицата, си стоял над нея, пазил си я от разбеснялата се тълпа, качил си се с нея в линейката. Каза ми също, че баща ѝ се опитал да те убие в чакалнята.

— Да, ако някой щеше да я наранява, искаше да е той. — От какво семейство само произхождаше.

— Разбрах също, че те е прогонил от града, че си заминал и си отишъл да служиш при военните. — Кейт взе друго камъче. — А когато тя се прибрала вкъщи от болницата, баща ѝ я оставил в леглото да гние. Ти си се промъквал вътре, когато си бил в отпуска. Поемал си най-опасните мисии, така че да ти плащат допълнително, и веднага щом си събрал достатъчно пари, си напуснал службите и си я довел в болница „Шрайнърс“ да я оперират; а после, когато се възстановила, си я назначил в „Рамос Секюрити“.

— Дължах ѝ го.

— Разбира се, че си ѝ го дължал. — Кейт се обърна и тръгна към него, право към него, заковала очи в очите му, и той видя решителността ѝ. — Но си си платил дълга. Хуанита не е глупава жена и не е някаква превързана за инвалидна количка светица, която вижда само най-доброто в теб. — Кейт махна към него. — Тя знае какво се е случило. Знае какво дължиш. Каза ми, че си си платил стократно дълга. Освен това те обича. Толкова ли малко цениш обичта ѝ, че вярваш, че не струваш нищо?

— Ти не разбираш. Не е толкова просто. — Но се наложи да употреби цялата сила на волята си, за да не се отдръпне от настъплението на Кейт.

— Да. Така е. Направил си нещо ужасно и глупаво. Така са направили всички в онази банда онзи ден. Но се съмнявам, че някой от

тях е платил толкова скъпо като теб. — Преди да успее да ѝ отговори, тя продължи: — И аз съм правила ужасни и глупави неща. Глобиха ме за превишена скорост... но не излязох от пътя, нито причиних катастрофа.

— Това не е същото.

— Можеше да бъде по-лошо, просто извадих *късмет*. И аз съм умна жена, но в онзи ден ти се ядосах, защото ме излъга, така че тръгнах за Хобарт, мислейки, че мога да направя разследване. Виж какво се случи. Ти и Мелиса Кънингам бяхте простреляни, и аз бях близо до това... да се убия. Какво дължа на Мелиса? Какво дължа на теб?

— Нищо. — Не искаше Кейт да си мисли, че му е длъжна. — Не е същото.

— Ами, много лошо тогава, защото ще кръстя първородната си дъщеря на Мелиса, а теб ще обичам до края на дните си. — Гласът на Кейт прозвуча задавено. Тя преглътна сълзите. — И нищо не можеш да направиш по въпроса, Тийг Рамос, така че дори не се опитвай да ме спреш.

Гледаше я втренчено. Гледаше тези ясни сини очи, блестящи от сълзи. Тази мека кожа, дългата шия и устните ѝ, треперещи от силата на емоциите. От силата на любовта ѝ.

Вътре в него нещо се пречупи. Тъмнината, която го беше преследвала цял живот, се сгърчи, разпадна се и постепенно изчезна.

Той се почувства свободен и окрилен от любов. От любовта на Кейт.

С дрезгав от страст глас той каза:

— Не ми дължиш нищо, но ако искаш да ми дадеш нещо, на този свят има само едно, което бих поискал... и то е твоята любов.

— Ами, добре. — Тя бръкна в джоба си, извади една книжна кърпичка и издуха носа си.

— Да. Добре. — На лицето му се появи глупава усмивка. — Тази последна седмица беше истински ад.

— Знам. — Тя избърса страните си. — Един мъж не бива да прави предложение и после да умира.

— А? — Сериозна ли беше? Да, изглеждаше сериозна. — Кога...? — Споменът се сгромоляса върху него като пиано от ясно небе. Спомни си. Болката, паниката, радостта, която беше почувствал

при звука на гласа й. — В линейката. Предложих ти да се оженим и казах... — О, боже. Беше казал, че я обича. Беше й предложил брак!

Не помнеше да е бил някога толкова смутен. Извърна се от нея, загледа се в езерото, прокара пръсти през косата си.

— Виж, не съм бил на себе си.

— Значи единствения път, в който ще ми кажеш, че ме обичаш, е ако си прострелян? — Тя вдигна ръце и ги плъзна нагоре към раменете му.

И онази проклета мълния отново го прониза.

— Нямах предвид това.

— Добре. Макар да ми се иска да те прострелям, за да чуя, че ме обичаш, един ден може да не улуча и наистина да те нараня.

Той се засмя. Отпусна се в прегръдката й и погледна лицето й. Кейт излъчваше сила. Имаше сила в усмивката й. Като майка си, тя притежаваше способността да командва светлината, и я върна в него. Така, напълно обмислено и осъзнаващ всяка своя дума, той коленичи пред нея.

— Обичам те, Кейт Монтгомъри. Аз съм неправилният човек за теб. Ти заслужаваш нещо повече от един мъж, прокълнат от своето минало, който никога няма да се освободи от демоните. — Хвана ръката й. Нежно разтърка кокалчетата. — Но, Кейт, няма да намериш някой, който да те обича повече, отколкото аз те обичам.

— Това е всичко, което искам.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да, Тийг Рамос. — Тя прокара ръце през косата му. — За мен ще бъде чест.

* * *

Мелиса Кънингам се наведе към Хоуп и попита шепнешком:

— Мислиш ли, че Кейт и нейният човек ще излязат скоро?

— Не, Мелиса. Няма да излязат скоро.

— Мина половин час и още никакви ги няма. — Мелиса огледа църквата, заслуша се в шумоленето и шепотите, когато събралите се станаха неспокойни, и добави: — Хората от този квартет, който нае, трябва да са се уморили. Като нищо ще поискат още пари.

Хоуп си помисли, че сбъдването на всичките ѝ мечти вървеше ведно със сериозна глоба — щеше да е вечно задължена на Мелиса Кънингам за това, че не се е подчинила на Джордж Обърлин, поемайки куршум, предназначен за семейство Прескът, и забавяйки по този начин сенатора достатъчно дълго, така че Тийг да може да спаси Кейт.

— Знаеш ли, когато бяхме тийнейджърки, никак не те харесвах — каза замислено Мелиса. — Винаги изглеждаше така, сякаш си по-добра от мен във всичко, което правеше. Но си се променила.

Зак седна до Хоуп и го напуши смях.

Пепър протегна врат и ококори очи подигравателно.

Хоуп беше доволна, че Гейбриъл стои с Мерилин в дъното на църквата, чакайки да мине с Кейтлин по пътеката.

Въпреки всичко Хоуп, Пепър и Гейбриъл се бяха събрали, но те бяха братя и сестри.

— Очаквах, че Кейтлин ще помоли сестрите си да ѝ бъдат шаферки. — Мелиса беше облякла мораво и червено за сватбата, беше обула сиви маратонки, без чорапи отдолу. Интересен избор.

— Кейт има много приятелки, които познава от години. Помолила е тях да ѝ бъдат шаферки. Нуждае се от някой, който да седи на първия ред, на който седят членовете на семейството. — В интерес на истината, Хоуп и Пепър бяха помолили да седят по време на церемонията.

Всичките тези години двете бяха мечтали и се бяха борили за момента, когато цялото семейство ще бъде отново заедно. Сега бяха постигнали тази цел и това бе официалното тържество на техния триумф.

Но къде беше булката?

Семейство Прескът бяха в Хобарт, в църквата на баща си. Тухлената сграда събираше не повече от триста души. Беше пълна. Цялото семейство Гивънс беше тук, както и кланът Греъм, и най-добрата приятелка на Пепър — Рита — със семейството си. Гризуолд стоеше в дъното, ръководеше цялата сватба и Хоуп не можеше да си представи какво ли си мисли за липсата на Кейтлин.

Но когато всичко това минеше, беше сигурна, че ще ѝ каже.

Монтгомъри бяха тук, и семейството на Мерилин, което включваше, доколкото Хоуп можеше да прецени, половината Тексас.

Джейсън Ърбано, съпругата му и техните деца седяха точно зад семейство Гивънс.

Останалите празни места бяха запълнени от града.

Не от целия град, разбира се. Полицията — или по-скоро бившата полиция — не беше тук. Районният съдия, изместен на изборите от друг, предпочете да не се мярка.

Но повечето от Хобарт, онези, които нямаха нищо общо с престъпленията на Обърлин, те бяха тук, ако бяха успели да се доберат до покана, а тези, които не бяха — чакаха за приема.

Миналата седмица Хоуп и Пепър пристигнаха в Хобарт да довършат приготовленията за сватбата и хората изразяваха радостта си да ги видят отново в града. Е, имаше и такива, които извъръщаха погледи — те не бяха сторили нищо, за да спасят семейство Прескът, но Хоуп разбираше, че са се опитвали да спасят собствения си живот и да не застават на пътя на онзи смъртоносен танк, какъвто беше Джордж Обърлин.

Както осемгодишната дъщеря на Хоуп, Лана, бе казала: „Бим-бам-бум, вещерът е мъртъв“.

А шестгодишният син на Пепър я беше поправил: „Не се казва вещер, а вещица, и те са момичета, глупачке“.

Семейството се опитваше да държи далеч един от друг двамата братовчеди. Зак каза, че само това може да ги спаси от посещение в спешното.

— Дори Кейт да не се омъжи за онзи мъж, църквата изглежда красиво. — Мелиса се огледа гордо.

— Ще се омъжи, и да, наистина е красива. — Хоуп бе възложила работата за ремонтиране на старата църква на Мелиса и тя бе свършила отлична работа. Прясно бялата боя блестеше, стъклописите на прозорците грееха в различни цветове, олтарът беше покрит с чисто нова покривка, избродирана от самата Мелиса.

— Чувам нещо отзад. — Мелиса проточи шия. — Да, сега влиза братовчедката на Тийг. Чудя се какво ли ще каже.

Хуанита мина с количката си по пътеката и спря до Прескът. Хоуп и Пепър — и Мелиса — се наведоха напред да чуят обяснението.

— Трябваше да довърша нещо по роклята на Кейт. Преместих копчетата.

— Какво? — Хоуп примига изненадано. — Роклята ѝ ставаше преди две седмици.

— Оттогава малко е наедряла в кръста. — Хуанита се усмихна на увисналите им ченета.

— Велики боже, тя е бременна! — каза Мелиса.

Хоуп и Пепър се обърнаха към нея и ѝ изшъткаха.

Из църквата премина сподавен смях.

— В четвъртия месец е — допълни Хуанита.

— Но размерът ѝ не би трябвало да се е променил толкова много за две седмици — възрази Пепър.

— Така се случи с леля ми — обади се Мелиса. — Тя имаше близнаци. — В този момент квартетът засвири, откривайки церемонията.

Хуанита се придвижи с количката си откъм страната на младоженеца.

— Вижте! — възкликна Мелиса. — Имаме булка. Тази сватба все пак ще се състои!

Малката врата зад олтара се отвори и Тийг я изпълни, последван от шестима шафери. Големия Боб се извисяваше над всички.

Срещайки поглед с Хоуп, Тийг кимна. След това закова очи в дъното на църквата.

Той изглеждаше толкова красив и обичаше Кейтлин толкова много.

Гърлото на Хоуп се сви от емоции.

Шаферките, облечени в розови сатенени рокли, тръгнаха по пътеката две по две, следвани от тригодишните близнаци на Пепър — Кортни и Матю.

Децата бяха чудесни в миниатюрните си дрешки. И като се изключи дребният инцидент по средата на пътеката, когато Матю искаше да пуска листенца от рози, а Кортни извика: „Не! Ти държиш пръстена!“, децата се държаха много добре.

Хоуп усети как в очите ѝ се събират сълзи.

След това органистът изсвири първите тонове на „Сватбения марш“ и Кейтлин се появи. От едната ѝ страна вървеше Мерилин, прекрасната жена, която бе отгледала и възпитала малката сестричка на Хоуп. Гейбриъл беше от другата, поразителен мъж, преодолял всички пречки, за да събере семейството им.

А Кейтлин... Беше облечена в семпла бяла рокля с голи рамене, с обшито с мъниста бюстие и малък шлейф. Бяха заболи воала на Хоуп в тъмната ѝ коса.

Пепър също се беше омъжила с него.

Лана беше обявила, че и тя ще го носи на сватбата си.

Събраната и вдигната нагоре коса разкриваше дългата шия на Кейтлин. На ушите ѝ блестяха диаманти. Като всяка булка, Кейтлин изглеждаше красива.

Но начинът, по който тя погледна Тийг, накара Хоуп да избухне в сълзи. Кейтлин гледаше Тийг, сякаш той бе единственият мъж на света, който можеше да я направи щастлива. Хоуп познаваше този поглед. Такъв ставаше погледът на Пепър, когато се обърнеше към Дан.

Присъстващите станаха, когато булката тръгна по пътеката.

Хоуп усети, че Зак пъха кърпичката си в ръката ѝ.

Пепър се намести между тях, тя също плачеше.

— Искан ми се мама и татко да бяха тук и да видят това — прошепна тя.

Хоуп кимна.

Мелиса се обади весело:

— Скъпи момичета, ами че те са тук. Не се тревожете, те са тук!

Издание:

Кристина Дод. Близко до теб

ИК „Ергон“ ООД, София, 2015

Оформление на корицата: Димитър Стоянов — Димо

ISBN: 978-619-165-038-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.